

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ТАЙНАТА НА МИНАЛОТО

Превод от английски: Мая Мечкуева, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Тази вечер щеше да му каже, че няма да се виждат повече.

Застанала до широките прозорци в дома на майка си, Келси Мърдок се взираше замислено в мрака. Пак валеше — нещо съвсем необичайно за зимата на полуостров Монтерей. Времето бе в унисон с настроението ѝ, реши тя. Тихо и спокойно, предразполагащо към мечтателност и едва загатнато съжаление за онова, което би могло да бъде...

Келси бе убедена, че взема правилно решение. Играта с огъня продължи достатъчно. Ако не се отдръпнеше сега, вероятно щеше да се опари лошо.

Коул Стоктън — мъжът, мислено оприличен с „огън“, буквално изникна зад гърба ѝ. Почти винаги бе така — движеше се абсолютно безшумно. Понякога това ѝ се струваше интригуващо, но често я изкарваше от равновесие. Не бе нормално мъж да има котешка походка!

— Когато вашите се върнат от Нова Зеландия, ще се наложи да измислим други оправдания за посещенията ти в Кармел през уикенда — отбеляза Коул. Тихият му потаен глас хармонираше с походката. — Не можеш да се оправдаваш, че идваш заради цветята или че прибиращ пощата.

— Така е, имаш право...

Келси пое чашата с арманяк, която той ѝ подаде. Отпи от великолепно питие и реши, че обяснението може малко да почака. След тази вечер нямаше да има повече причини да пътува от Сан Хосе до Кармел, освен при редките протоколни посещения при родителите си. Наистина, обичаше майка си, пастрокът много ѝ допаднаше, но съвсем не възнамеряваше да прекарва всеки уикенд в Кармел!

— Тази вечер не си особено разговорлива — подхвърли Коул, без да се усмихва, и вдигна тумбестата чаша. Коул Стоктън рядко се усмихваше. Очите му обаче — тъмносиви, излъчваха някаква особена топлина и обаяние.

— Имах тежка седмица... — с попресилено безгрижие обясни настроението си Келси.

Женската интуиция не я лъжеше. Знаеше със сигурност какво ще се помъчи да направи тази вечер Коул. След месец предпазливо объркващо флиртуване ще се опита да я вкара в леглото. По ирония на съдбата, решението му най-сетне да предприеме този ход идваше в момент, в който тя пък бе решила да сложи край на опасната им връзка. Новината едва ли щеше да го зарадва, ала на неговата възраст — а той приближаваше четиридесетте — животът навярно го бе научил да посреща отказа с достойнство.

Всъщност човек много трудно би могъл да определи точната му възраст. Почти толкова трудно, колкото и да се каже нещо конкретно за характера му. В продължение на месец Келси не бе узнала нищо друго за него, освен съвсем повърхностни и мъгляви факти от живота му. Именно това бе главната причина да стигне до такова решение.

Човек, който дори при деликатно настояване от нейна страна, не желае да разкрие абсолютно нищо за миналото си, за когото бъдещето не представлява интерес, човек, който не счита за необходимо да даде някакво обяснение за очевидното си благосъстояние, който говори само за настоящето, сякаш преди по-малко от година се е материализирал от небитието — е, такъв човек едва ли вярва в честните открити човешки отношения, които Келси издигаше на пиедестал. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да скъса с него, преди да е станало твърде късно.

Келси изброи наум няколкото неоспорими факти, свързани с Коул. Беше приятел на втория ѝ баща, но Роджър Евънс изглежда не би могъл да каже нещо повече за него, от който и да е друг. Очевидно хранеше симпатии към младия мъж, каквито безспорно изпитваше и майка ѝ Аманда. Малко преди да тръгнат на пътешествието си до Нова Зеландия, те я запознаха с Коул.

Друг неоспорим факт бе, че Коул разполагаше със солидни средства. Най-малкото бяха достатъчно, за да наеме луксозна къща в околностите на Кармел. Келси я беше виждала отвън — опасана отвсякъде с висока каменна ограда. По необясними причини обаче нещо я възпираше да влезе вътре. Може би подсъзнателен примитивен страх, че после ще бъде невъзможно да се измъкне от каменната

крепост. На два пъти Коул я беше канил на вечеря у дома си, но тя любезно отклоняваше поканата. Той пък с удоволствие прие поканата да вечерят заедно в дома на родителите ѝ.

Най-поразителното и объркващо у Коул Стоктън бе усещането, че постоянно е нащрек, дори когато привидно отморяваше с чаша питие — като тази вечер. Лицето му не бе красиво, но излъчваше особена първична сила, покоряваща и провокираща много повече от общоприетата мъжка красота. Освен това подсказваше за бурно минало, макар че той отказваше да го признае. Очите му, с цвят на буреносен облак, бяха непроницаеми, както между впрочем лицето му, но Келси беше абсолютно сигурна, че в тъмните им дълбини гори дръзка страст, обуздавана с желязна воля.

Той бе облякъл черен панталон и черен вълнен пуловер, които прилягаха чудесно на слабото му мускулесто тяло. Келси неволно се усмихна.

— Нещо смешно ли има? — попита той любезно.

— Изведнъж ми хрумна, че вечер винаги обличаш тъмни дрехи. Представих си, че ако излезеш навън, ще се слееш с нощта.

— Точно сега не смятам да излизам в дъжда!

— Нямах ли бяла риза? Или червена? През деня носиш нещо кафеникаво — типичния защитен цвят, а вечер винаги си в черно.

— Боя се, че ще те разочаровам, но гардеробът ми е доста беден откъм цветове. Може би абонамент за някое списание за мъжка мода ще реши въпроса...

Леката насмешка в гласа му не ѝ убягна. Беше сигурна обаче, че нотките на раздразнение в гласа ѝ го озадачават. Съзнаваше, че е нелепо, да критикува убитите тонове на облеклото му, но това бе само поводът. Поредната несъществена подробност от живота му си оставаше необяснима за нея. Всъщност това бе капката, от която чашата преля. След близо месец срещи ѝ беше писнало от безрезултатни опити да се добере поне до нещичко под непроницаемата фасада на Коул Стоктън. Дрехи... Какво значение имаха в крайна сметка? Негова работа, щом предпочиташе да се слива с околната среда!

— Извинявай, беше нетактично от моя страна... — измърмори хладно Келси.

— Тази вечер си напрегната. Толкова ли тежка беше седмицата?

— След десетина дни излизам в отпуск, трябва да довършвам цял куп задачи... — Келси отново се обърна към прозореца. Изпитваше необяснима неловкост в присъствието на Коул. Навярно заради решението ѝ да не се виждат повече.

Някакъв досаден вътрешен гласец обаче постоянно ѝ натякваше, че винаги ще съжалява за пропуснатата възможност да изживее любовна афера с Коул Стоктън, пък била тя и съвсем кратка. След това щеше да ѝ остане поне утешението — макар че думата едва ли бе удачна — че не бърка в преценката си. Връзка с мъж като него не би могла да бъде нищо друго, освен един краткотраен роман. Коул Стоктън не би допуснал връзката да се задълбочи, например в брак, каза си Келси с горчивина.

— Мислех си за твоята екскурзия по Карибско море... — изрече бавно Коул. Разклати чашата с искрящото питие, като се взираше внимателно в нея.

— Какво за моята екскурзия? — Тя слушаше с половин ухо. Умът ѝ беше ангажиран с това кога и как да съобщи на Коул, че това ще е последната им вечер.

— Не виждам никаква причина да не дойда и аз — отвърна той замислено.

— Местата са заети преди много месеци... — измънка Келси. При мисълта за тази възможност, сърцето ѝ се качи в гърлото. — Имах голям късмет, че успях да направя резервация...

— Е, винаги ще можеш да ме приютиш в каютата си — подхвърли той небрежно. В очите му заискри недвусмислено мъжко предизвикателство.

— Не мисля, че е подходящо... — Сдържаната усмивка трябваше да прикрие внезапната ѝ паника.

— Е, може пък да промениш решението си, когато му дойде времето!

Коул не помръдна от мястото си, ала Келси имаше усещането, че се е преместил по-наблизо. Трябваше да се пребори с импулсивното желание да се отдръпне.

— Случайно да са ти казвали, че понякога си доста арогантен? — подхвърли тя с раздражение.

Коул не отговори. Впрочем той винаги отминаваше с лекота въпросите, на които не искаше да отговори. Отпи разсеяно от чашата.

Известно време само я наблюдаваше мълчаливо.

— Значи смяташ, че няма да си готова още да споделиш с мен една и съща каюта, когато тръгнеш на тази екскурзия, така ли? — Тонът му бе може би прекалено любезен.

Сега беше моментът да му каже, че не само по време на екскурзията, но НИКОГА няма да бъде готова да спи с него в едно и също помещение, да не говорим за легло. Нещо обаче я възпря. Може би някакво глупаво желание да задържи още малко магията на вечерта.

— По-добре да минем на друга тема! — Тонът ѝ, престорено безгрижен, далеч не отговаряше на състоянието на духа.

— Не възразявам. Защо не поговорим за напрегнатата седмица?

Келси сви небрежно рамене. Огненочервената ѝ трикотажна рокля, която се закопчаваше отпред с малки златни копченца, очертаваше великолепно нежната заобленост на гърдите ѝ, тънката талия, съблазнителната извивка на бедрата. На ръст бе около метър шестдесет и пет, но даже на високи токове се чувстваше като джудже до Коул. Не толкова заради височината, колкото заради силата и съвършената координация, която внушаваше слабата му, ала жилеста фигура. За миг ѝ мина през ума дали не трябва да се плаши от тази сила сега, когато щеше да му каже за предстоящата раздяла. Едва ли... Не можеше да си представи, че нещо е в състояние да го извади от равновесие.

— Е, не беше чак толкова страшно — само имах много работа — започна Келси. — Шефът ми бърза да подготви някакви важни документи, които трябва лично да предам на онзи ексцентричен гений, за когото вече ти говорих.

— Онзи, който живее като отшелник на някакво забутано островче ли?

— Да, за него става дума. По програма корабът ще спре за ден на едно пристанище в съседство с неговия остров. Там ще наема малък самолет, за да се добера до онзи чудак, ще му връча документите, после се връщам обратно. Уолт казва, че моето пътуване дошло като по поръчка. Така или иначе някой трябваше да му предаде лично документите. Винаги постъпваме така, когато изпращаме нещо на нашия „отшелник“.

— Значи шефът ти ще се бръкне само за самолетчето до острова — измърмори Коул. — Твоят Гладуин е голяма циция! Да не дава

Господ да разчиташ на неговата щедрост!

Келси усещаше, че напрежението се сгъстява, и въпреки това си позволи да се усмихне. Зелените ѝ очи заискриха дяволито.

— Никога не си харесвал Уолт, макар че дори не си го виждал!

— Просто не държа толкова често да го споменаваме в нашите разговори!

— Чуваш името му за последен път! — подхвърли уж шеговито, а веселите искрици в очите ѝ угаснаха.

— Не бързай с обещанията — посъветва я сухо Коул. — Той е твой шеф и понеже една от любимите ти теми е работата, няма да е лесно да избегнеш да го споменаваш!

— Виж какво, може и да прекалявам с тази тема, но сигурно се дължи на факта, че ти никога не желаеш да разговаряме за твоята работа! — отбеляза злъчно Келси.

Коул я погледна изненадан.

— Избягвам да говоря за инвестициите си, защото ми се струва прекалено скучно в сравнение с модерните компютърни технологии, с които се занимаваш ти — оправда се той.

— Я остави! Аз съм най-обикновена секретарка и нямам нищо общо със съвременните технологии, въпреки че „Помощник по административните въпроси“ звучи доста внушително. Обикновено изпълнявам нечии поръчки и се старая да убедя разни гениални програмисти да ни сътрудничат в създаването на продаваеми продукти. Накратко, опитвам се да координирам усилията на творци и на търговци, но самата техника ми е чужда.

— Е, не мога да се съглася напълно! — възрази той. — Когато инсталира новия компютър на Роджър, показа солидни технически познания.

— А, нищо особено! Щом се въртиш цял ден край инженери и програмисти, не е възможно да не понаучиш нещо. Откровено казано, бих предпочела повече да не обсъждаме работа ми. По-добре ми разкажи с какво се занимаваше през седмицата? Предполагам, че следиш внимателно „Уол Стрийт Джърнъл“?

— Така е, за някой инвеститор това е задължително. Да ти призная обаче имам да уча още много. Канех се да те помоля и за услуга. Искам да си купя компютър като този на Роджър. Ще ми помогнеш ли при инсталирането?

Келси не му позволи да се измъкне:

— Откога се занимаваш с инвестиции? — настоя.

— Горедолу от година.

— А преди това с какво се занимаваше? Искам да кажа, преди да се преместиш в Кармел...

Коул присви очи. Тя беше сигурна, че както винаги той старателно претегля всяка дума, за да ограничи до минимум онова, което щеше да ѝ каже за себе си.

— Спечелих известни суми, които сега инвестирам — събщи той с равен глас.

— Как ги спечели?

— Ами... Има разни начини...

Келси за пореден път се сблъскаше с непробиваема стена. От опит знаеше, че всеки път, когато опитваше да се добере до нещо, свързано с времето, преди Коул да се появи в Кармел, удряше на камък. Добре де, след тази вечер това изобщо нямаше да я тревожи!

— Да не си получил някакво наследство? — все пак не се стърпя да попита тя.

— Не. — Приблужи се до нея и докосна светлокестенявите ѝ коси, които падаха върху раменете ѝ. — Защо не поговорим за нещо друго, Келси? Вече съм ти казвал — миналото не ме интересува! Само настоящето...

— Казвал си го, при това неведнъж — въздъхна примирено тя.

Нямаше смисъл да настоява повече. Той щеше да избягва ловко всеки неин въпрос. В крайна сметка беше последната им вечер, можеше да се постарее да не напруга атмосферата.

— Тогава да прием за бъдещето! — предложи с лъчезарна усмивка тя.

— За настоящето — поправи я Коул и вдигна чашата си за на здравица. — За тази вечер. Животът ме научи, че човек може да е сигурен само в настоящия момент! — Постави чашата си до устните ѝ и я накара да отпие малка глътка. После, без да откъсва очи от нейните, отпи от същото място.

Не беше трудно да се разбере подтекста на този жест. Келси стисна здраво своята чаша. Усети, че ръката ѝ леко трепери.

— Като спомена тази вечер... — започна тя със спокоен глас. Това ѝ костваше усилие.

— Къде-къде по-интересна тема от това какво било станало миналата година или какво ще стане догодина — вметна Коул.

— Е, да... Времето напредва... — продължи с пресилено непринуден тон.

— Днес закъсня.

— В петък вечер движението дотук е претоварено — побърза да обясни Келси.

— Откакто се преместих в Кармел, не се налага да се сблъскам всеки ден с неприятните страни на модерната цивилизация — отбеляза Коул. Умишлено направи кратка пауза и добави: — Макар че в известен смисъл също съм засегнат от претовареното движение.

— Защо?

— Защото никога не знам кога точно ще пристигнеш. Това ме притеснява.

— Така ли? Нали знаеш, че съм добър шофьор!

Репликата му определено изненада Келси. Никога не ѝ беше минавало през ум, че Коул е в състояние да се разтревожи. Струваше ѝ се, че е неспособен да изпитва такива емоции като притеснение например.

— Знам, че караш добре, но все пак се тревожа, защото, струва ми се, вече те познавам достатъчно... — каза той сдържано.

Келси не беше сигурна как следва да реагира. В крайна сметка ставаше въпрос за последната им среща — значи проблемът преставаше да съществува.

— Какво предлагаш в такъв случай? Да се кача на ролкови кънки ли? — пошегува се тя.

— Имам две-три идеи и бих искал да ги обсъдим.

— Слушам те. — Взираше се в тъмното пространство навън през прозореца. Макар с гръб към Коул, усещаше, че той внимателно подбира следващите си думи:

— Държиш ли много на работата си, Келси?

Въпросът я изненада. Извърна се леко и го изгледа през рамо с любопитство.

— Естествено! В крайна сметка тя пълни хладилника и резервоара на колата ми. Плащам наема и данъците си. Мисля, че това е важно...

— Мога да поема тези разходи! — внезапно изтърси Коул.

— Какво?! Какво можеш да направиш? — Келси бе изумена.

— Добре чу! Келси, искам да помислиш върху възможността да се преместиш да живееш с мен! — Тонът му бе решителен.

— Ти май се шегуващ... — заекна тя. — Та ние се познаваме едва от месец! Да не говорим, че се виждахме само през почивните дни!

— Няма да те притеснявам, не държа да стане веднага! — успокои я Коул. — Само искам да помислиш върху предложението ми. Всъщност и двамата трябва да обмислим тази евентуална стъпка. Ще ни коства известно напрежение...

— Не се съмнявам в това! — съгласи се тя с горчивина.

— Келси, виждам, че те притесних...

— ... За което трябва да се сърдя само на себе си!

Коул плъзна ръка под копринения водопад, покриващ раменете ѝ, обгърна с длан шията и я принуди да се обърне.

— Тази вечер си страшно напрегната, скъпа! — каза, като погали нежно извивката на врата ѝ.

— Съжалявам. Не ти ли минава през ума обаче, че има някаква връзка с твоето предложение? Не бих казала, че е много романтично. — Ядосана, направи крачка встрани и се освободи от ръката му. — Да поискаш от една жена да зареже работата си, за да се преквалифицира в щатна метреса, не е особено изискано в наши дни, Коул! Според мен никога не е било изискано! Нима очакваше да заподскачам от възторг?

— Успокой се! — Гласът му беше тих, но прозвуча като заповед.

Май си беше заповед, а не съвет, реши Келси.

— Не се плаши, не смятам да изпадам в истерия. Но съм ядосана.

— Казах ти вече — не е нужно да бързаш с решението.

— Виж тук си прав! Изобщо няма да бързам. Всъщност можеш да чакаш, докато си жив. Последното нещо, което бих направила, Коул, е да зарежа работата си!

— Реагираш прекалено емоционално! — отбеляза мрачно той. — Това съвсем не означава, че ще загубиш финансовата си независимост!

— Нима? Аз пък останах с друго впечатление!

— Дори ако още утре напуснеш работа, остава наследството ти! Или вече успя да го пропилиеш?

— Наследство ли? По дяволите, за какво наследство говориш?

— Майка ти веднъж спомена, че чичо ти е оставил в завещанието си някаква сума и на теб — уточни намръщен Коул.

Тя се чудеше дали да се ядосва, или да се смее.

— А не спомена ли случайно на колко възлиза това „наследство“? За твоє сведение, наследих десет хиляди долара, които са по-малко от моята годишна заплата. За колко време смяташ, че ще бъде „финансово независима“? Ако се прицелваш в моето „наследство“, съветът ми е да преразгледаш плановете си. Не си слутил с богатата наследница!

— Отлично знаеш, че това не ме интересува! — процеди през зъби той, като я прониза с леден поглед.

— Как мога да съм сигурна за твоите намерения, като не знам почти нищо за теб? — попита тя с горчивина.

— За бога, Келси, не е възможно да мислиш, че се домогвам до парите ти!

Въпреки че бе ядосана, Келси прояви достатъчно благоразумие да не се заяжда. Ако имаше нещо, свързано с него, за което можеше да бъде абсолютно сигурна, то бе, че гордостта никога не би му позволила да живее на гърба на жена.

— Разбира се, че не мисля така! Но тази вечер наистина съм напрегната — призна миролюбиво.

— Честно казано, останах с впечатлението, че наследството от чичо ти дава възможност да си финансово независима. Майка ти твърдеше, че работиш, за да не скучаеш.

— Откакто майка ми наследи от брат си тази къща и другите имоти, май заживя във въображаем свят — сподели развеселена Келси. — След смъртта на татко животът ѝ бе много труден. От време на време по Коледа чичо Къртис ни изпращаше по някой чек за дребна сума, но това бе единствената помощ, която получавахме от него. Как да ти кажа, той никога не е одобрявал баща ми и смяташе, че майка си е получила заслуженото, омъжвайки се за художник.

— Не знаех, че баща ти е бил художник.

— Боя се — неуспял художник — тъжно се усмихна Келси. — Той бе мечтател. Понякога много забавен, но не особено добър съпруг или баща. Цял живот очакваше някой да открие таланта му, но това не стана. Почина, когато бях на дванадесет години. На мама наистина ѝ се наложи да се бори за насъщния. Когато преди пет години чичо Къртис

почина, за първи път през живота си тя се видя с пари. Почувства се щастлива. Пътешествия в Европа, прекрасен дом, този мил мъж, за когото се омъжи... Щастлива е и аз наистина се радвам за нея. Но всъщност майка почти не упражнява контрол върху състоянието, което наследи. Недвижимата собственост се управлява от банката на чичо ми. Според условията на завещанието, тя има право единствено на дивидентите, докато е жива. След смъртта ѝ цялото богатство отива за благотворителни цели. Както виждаш, чичо Къртис не е искал да унищожава младежките ми амбиции, оставяйки ми твърде много средства — заключи насмешливо тя.

Изглежда Коул прехвърли няколко пъти през ума си фактите, които току-що бе узнал, и чак тогава кимна дълбокомислено.

— Да, според теб искам прекалено много, като настоявам да напуснеш работата си. Разбирам те. Готов съм, обаче, да те обезщетя за финансовите загуби. Повярвай ми, за мен това не представлява трудност. Бих могъл дори да ти заплащам възнаграждение, равно на сегашната ти заплата, ако това ще те накара да се почувстваш материално независима.

— И ти говориш съвсем сериозно? — Келси присви очи, като не можеше да скрие отвращението си.

— Напълно! Доста мислих по въпроса.

— Господи, Коул, не мога да повярвам! В кой свят си живял досега? Хората отдавна не мислят по този начин!

— По дяволите хората! Искам да сме заедно и мисля, че и ти го искаш. Работата ти ни разделя. Имам предостатъчно пари и за двама ни, така че изводът се налага от само себе си.

— Тоест, аз трябва да напусна службата си и да се преместя при теб, така ли?

— Защо не? — възкликна той разпалено. — Ако наистина желаш да работиш, за да не скучаеш, спокойно би могла да се ангажираш в моите инвестиционни проекти. Или да измислиш нещо друго...

— Например да отворя поредния бутик. В Кармел с лопата да ги ринеш!

— Келси! — В гласа му прозвучаха предупредителни нотки.

— Има и друга възможност! — Тя усети, че яростта започва да я изкарва извън нерви.

— Каква е тя? — кисело попита Коул.

— Ами ти да се преместиш в Сан Хосе!

— Сериозно ли говориш?

— Защо пък не? — изстреля тя в упор. — По всичко изглежда, че работата ти е по-лесно „преносима“ от моята.

— Значи предпочиташ задръстванията, престъпността и мръсния въздух на Сан Хосе пред възможността да живееш в това райско кътче? Хайде и ти сега, не се опитвай да ме заблуждаваш. Знам, че обожаваш Кармел.

— Не само аз, много хора са влюбени в Кармел, ала малцина могат да си позволят разкоша да живеят тук! — тросна се тя. — Ти например можеш, както и майка ми, и Роджър! Но аз — не! Ще минат месеци, докато си намеря подходяща работа, а вероятността да бъде толкова интересна и добре платена, колкото сегашната, е твърде малка.

— Казах ти, че ще те обезпеча финансово.

— Аз пък ти казах, че не възнамерявам да ставам професионална метреса! — срязва го тя, пламнала от гняв.

— Май прекалих. Съжалявам, Келси! — измънка той виновно. — Съвсем не се налага да спорим точно тази вечер и да проваляме целия уикенд. Подай ми чашата си! Ще ти налея още малко от това превъзходно питие. Едно нещо не може да му се отрече на Роджър — разбира от питиета. Ще трябва да купя една бутилка, с тази успяхме да се справим през изминалия месец.

Без да дочака съгласието ѝ, Коул взе от ръката ѝ тумбестата чаша и отиде до масата от масивно тиково дърво, където бе оставена бутилката с арманяка.

Питието едва ли щеше да оправи нещата, помисли Келси, обхваната от мрачно настроение. Неочакваното предложение на Коул да зареже всичко и да стане негова държанка буквално я стъписа. По всичко личеше, че той вече има конкретни планове за неустановените им отношения и това не можеше да не я тревожи. За Келси връзката им бе съвсем в началото, нужно беше време и подходящи условия, за да се превърне в нещо по-сериозно. Очевидно обаче Коул не смяташе така. За него срещите им бяха безспорен факт и той си позволяваше да мисли за практическите подробности.

— Изглеждаш объркана и ядосана, Келси — подхвърли Коул, поглеждайки я през рамо. — Излишни вълнения, особено пък тази

вечер. Успокой се, няма да ти вадя душата! Зная, че си свикнала с независимостта си. На колко години си вече? На двадесет и осем ли? — И когато тя кимна мълчаливо, като се чудеше накъде бие Коул, той продължи: — Доста отдавна разчиташ единствено на себе си, нали?

— След гимназията — съгласи се предпазливо тя. — В колежа се издържах сама.

— Не си се омъжвала, нали? — Приблужи се към нея с пълната чаша. — Значи не ти се е налагало да приспособяваш живота си към навиците и привичките на друг човек.

— Никога не съм била държанка, ако това имаше предвид! — избухна Келси.

— Нямах това предвид! И ти го знаеш! — изръмжа Коул. — Не е възможно през тези двадесет и осем години да не си се увеличила по мъж!

— Естествено! — Тонът ѝ трябваше да прозвучи безгрижно.

— Е? Продължавай! — подкани я предизвикателно. — На нищо ли не те научи опитът ти?

— Само на това, че човек трябва много да внимава, когато става дума за „връзка от разстояние“ — отвърна хладно тя. Обърна се с гръб към него и отпи от чашата.

— Това пък какво означава? Не те разбирам!

С какво право се опитваше да надзърта в миналото ѝ, помисли тя ядосана. Особено когато отказваше да отговори даже на тривиални въпроси, засягащи собствения му живот! Келси съвсем не смяташе за нужно да споделя с него фиаското на връзката си с Аарон Блейк. Беше я загърбила решително, запазвайки поуките от горчивия урок.

— Преди две години бях лудо влюбена в мъж, който пътуваше постоянно — чу изумена собствения си глас. — Работеше в една компания, в Средния Запад, с която бяхме в делови отношения. Виждахме се само когато идваше по работа в Сан Хосе. Вярно, стараше се да го прави често, щастлив, че ми дава възможност да нагаждам плановете си според програмата му. Май и аз умирах от щастие, че ми се дава такава възможност! — заключи тя с горчива самоирония.

— Нещата обаче не потръгнаха, а? — попита Коул.

— Не!

— Заради разстоянията... Келси, нали точно в това се мъча да те убедя...

— Не! — прекъсна го тя рязко. — Не това бе причината да се разделим. Между нас имаше много лъжи. Фактът, че живееше далече, само му помагаше по-лесно да ги скрие.

— Какви лъжи?

Макар че не го гледаше, Келси почувства как Коул внезапно притихна.

— Той беше женен — отвърна тя, без да се церемони. — Трябваше да минат месеци, докато разбере. Осведоми ме един колега. Господи, почувствах се като последна глупачка! — Пропъди бързо унижителните спомени. Опита да се съсредоточи върху поуката от цялата история. — Наложих се да сменя работата си, защото не издържах да го виждам дори като делови партньор. Затова само не ми казвай, че никога не ми се е налагало да приспособявам начина си на живот заради друг човек. Аарон Блейк ме принуди да променя много неща, включително да си намеря нова работа!

— Келси, тази история само потвърждава онова, което се мъча да ти обясня. И за двамата ни е трудно да живеем разделени. Освен че ми липсваш много през седмицата, всеки петък тръпна от тревога, докато пристигнеш в Кармел. И друго... Не ми е особено приятно да гадая къде си, когато позвъня и никой не вдига слушалката!

— Не знаех, че си се обаждал...

— Във вторник, сряда и четвъртък вечер, ако трябва да бъде точен. — Направи кисела гримаса. — И трите вечери не си беше вкъщи.

Новината, че я беше търсил по телефона, неочаквано я зарадва, но тя побърза да потисне изненадващата реакция. В крайна сметка тази вечер се канеше да скъса с този мъж!

— Във вторник вечерях с мой колега, в сряда бях на гости у приятел, който черпеше по случай раждането на наследник, а в четвъртък... — Келси сбърчи чело. — А да, в четвъртък работих до късно.

— А-ха... В компанията на добрия стар Уолт Гладуин, предполагам...

— Обясних ти, че се налага да подготвим документите, преди да отпътувам — напомни му спокойно тя.

— Онова, което знам, е, че три поредни вечери никой не вдигна слушалката на телефона в дома ти!

Келси се обърна. Той се взираше изпитателно в нея. Явно собственическото му чувство бе твърде засилено. Несъмнено твърде скоро тя щеше да се убеди в това, ако позволиеше връзката да се задълбочи. Изглежда Коул долови настроението ѝ, защото кимна и каза твърдо:

— Права си, това не ми харесва! И все по-малко ще ми харесва. Не ми е приятно три поредни вечери да се питам дали не си с друг мъж!

Думите му я вбесиха и тя изтърси, без да се замисля:

— Не се безпокой! Това повече няма да те тревожи!

— Това обещание ли е? — Изглежда я недоверчиво.

— Боя се, че да — отвърна мрачно тя. Внезапно изпита необходимост да се отдалечи на безопасно разстояние. Застана пред камината и се вторачи в танцуващите пламъци.

— Келси, какво се опитваш да ми кажеш, скъпа? — попита тихо Коул.

— Изглежда не можа да схванеш смисъла на малката история, която ти разказах, Коул. Горчивата поука е, че не разстоянията са пречка за една връзка, а липсата на честност и доверие. За да се обвържа с някой мъж, трябва да знам всичко за него. Не искам повече тайни и гадни изненади!

— По дяволите! Кълна се, че никъде не крия жена и шест деца — позволи си да се пошегува той — рядка проява на чувство за хумор. — Готов съм да се закълна над Библията, ако трябва!

Келси отказа да се присъедини към шеговития му тон.

— Не мога да съм сигурна! Не мога да съм сигурна в нищо, свързано с теб, преди да се появиш в Кармел. За мен си скрита картинка, Коул! Отказваш да говориш за миналото си, освен за най-елементарни факти. Бъдещето не те интересува. Просто няма начин да разбере що за човек си!

— Достатъчно! — отсече навъсен той. — Разбирам, че си напрегната и преуморена, но...

— Коул, чуй ме! Напрегната съм не защото имах тежка седмица. Опитвам се възможно най-възпитано да ти кажа, че няма да се виждаме повече. Цял месец се мъчих безуспешно да пробия малка

дупчица в стената, с която си се оградил. Нашата връзка няма бъдеще и трябва да се разделим, преди да е станало твърде късно...

Примитивната сила и студената мъжка ярост избухнаха като граната. Келси нямаше време да осъзнае факта, че пътят, който е избрала, е погрешен. Острият звук на счупено стъкло разцепи тишината в стаята. Вцепенена, тя се вторачи в кристалната чаша, която ставаше на сол между пръсти на Коул.

— Да не си помислила да бягаш! — изплющя като камшик гласът му. — Няма да стигнеш даже до вратата!

ВТОРА ГЛАВА

— Коул, престани! Нищо не разбираш!

— Разбирам! — Той усети, че го обсебва странна смесица от гняв и страст. — Разбирам всичко! Кой ти каза, че в продължение на месец можеш да ме разиграваш, а после внезапно да ти хрумне да се изнижеш?

— Не съм те разигравала! — Бе протегнала ръка напред, като че ли опитваше да го успокои или да се предпази.

Коул пристъпи решително към нея. Тази жена трябваше да проумее, че изходът от сблъсъка е предопределен!

— Цял месец играх по свирката ти! — натърти грубо той. — Казвах си, че няма да те притеснявам, ще ти дам време да свикнеш. Искях да си спокойна, да ти е приятно с мен!

— Ха! „Спокойна“! Спокойна с мъж, който се е обгърнал с тайнственост и не те пуска да припариш до миналото му! — избухна и Келси. Направи няколко крачки към плъзгащата се стъклена врата в другия край на стаята.

— Всеки уикенд до два след полунощ бях принуден да отговарям на проклетите ти въпроси! — процеди през зъби той. — Защото ми се струваше, че разговорите ни ти доставяха удоволствие!

— Разговори, от които нищо не узнавах!

— По дяволите, не е вярно! Казах ти всичко, което е нужно да знаеш! Всичко, което засяга нас двамата. Знаеш къде живея, с какво се занимавам, какво е отношението ми към икономическото положение в страната, към политиката, към тайландската кухня и към спасяването на китовете!

— Но винаги, когато се опитвах да узная нещо, свързано с миналото ти, избягваше да отговаряш!

— Защото то няма нищо общо с нас! — със студено високомерие изрече той. — Няма отношение към нашата връзка. Защо си въобразяваш, че ще отговарям на въпроси, които не те засягат, само за да задоволя празното женско любопитство? Никога не съм те лъгал!

Никога няма да си позволя да те излъжа! Това е важното! Щом предпочитам да не обсъждам някои въпроси, бъди сигурна, че не са от значение за теб.

В зелените ѝ очи проблесна гняв и заедно с това Коул забеляза сянката на чисто женски страх. Тази вечер му се искаше да я види объркана, смутена. Това би означавало, че най-сетне го възприема сериозно. Все пак гневът ѝ, засегнатата гордост и възмущението ѝ го респектираха. От пръв поглед бе харесал Келси Мърдок — заради гордия и независим характер, и бе обещал пред себе си да уважава чувството ѝ за собствено достойнство. До тази вечер смяташе, че се справя добре.

— Как можеш да твърдиш, че миналото ти не ме засяга? — Измери го предизвикателно с очи, ала отстъпи още една крачка. — Та ти може да си... гангстер или крадец... Или наемен убиец, на когото стигат два удара в годината, а през останалото време живее в разкош. Разбира се, ако затварянето зад високи каменни дувари може да се нарече живот!

— Да, виждам, че имаш развратно въображение! Не го бях забелязвал досега — измърмори Коул.

— А ти какво очакваш, когато мълчиш за миналото си?

— Очаквам да не се интересуваш от миналото ми, а не да съчиняваш разни страховити истории!

— Но нямаш нищо против да разбереш какво съм вършила през тези двадесет и осем години, нали?

— Защото сама прояви желание да ми разкажеш. Ако бях почувствал, че не искаш да обсъждаш миналото си с мен, щях да се отнеса с нужното разбиране и уважение.

— Нямам какво да крия, затова открито мога да говоря за всичко, което има отношение към миналото ми!

— Опитваш се да ми внушиш, че аз имам какво да крия, така ли? Зарежи тая работа, Келси! Не смятам да се изповядвам! Казал съм ти всичко, което преценявам, че трябва да знаеш.

Келси стигна до плъзгащата се врата и беше принудена да спре. Вирна предизвикателно глава. Меката светлина от полилея освети лицето ѝ.

Не беше красавица, ала живите ѝ умни очи, топлата усмивка, загатваща за нежност и чувственост, грабнаха сърцето на Коул в

момента, в който я видя за първи път. Навярно би могла да мине за привлекателна жена. Покори го обаче странната завладяваща смесица от качества, които Келси притежаваше. Тя можеше да бъде очарователна и остроумна, тиха и замислена, нежна и отзивчива, агресивна и хаплива. И чувствена, и страдна, но не предизвикателно, а с някаква първична чистота. Дори парфюмът ѝ бе неповторим, опияняващ.

Накратко, бе завладяла Коул. Защо и как — не беше в състояние да си обясни напълно, но и през ум не му минаваше да го отрече. Онова, което тя очевидно не съзнаваше, бе, че той също има власт над нея. Крайно време беше да ѝ го докаже!

— Позволи ми аз да преценявам кое е важно за мен и какво трябва да зная! Не смятам да се съобразявам с правилата, които ти налагаш, Коул!

— Чаровница! Нахална малка чаровница! — измърмори той не без възхищение. — Значи смяташ, че можеш да сложиш край на всичко, само защото съм отказал да задоволя женското ти любопитство?

— Да! Точно така смятам! — разпалено потвърди тя. — И не мисля, че съм длъжна да давам обяснения защо го правя. Всъщност, ако трябва да бъдем точни, не бих нарекла връзка нашите отношения, да не говорим за нещо повече...

— Защото се ограничавах само с целувчици за лека ноц? Защото се съгласявах да ме отпратиш сам в празното легло? Ако си въобразяваш, уважаема, че между нас не е имало нищо, жестоко се заблуждаваш! По дяволите! Не исках да насилвам нещата, исках да ти дам време...

— Време за какво? Да те опозная по-добре? Звучи като шега, Коул, предвид отношението ти към моите въпроси!

— Значи излиза, че напразно съм си губил времето? — попита той провлечено.

Беше застанал на няколко крачки от нея и я наблюдаваше внимателно. Тя бе готова да хукне навън. Ръката ѝ помръдна и увисна над дръжката на вратата.

— Май аз съм тази, която си изгуби времето — отвърна му съдържано. — Но може би имаш известно право. И двамата допуснахме една и съща грешка. Просто не си подхождаме, Коул. Ще го разбереш,

ако помислиш малко. Нужна ти е жена, която не обича да напруга излишно мозъка си за това какво е било или ще бъде, стига да е добра в леглото!

— А на теб какво ти е нужно, Келси? — попита той, като се взираше изпитателно в нея.

С крайчето на окото си обаче наблюдаваше как пръстите ѝ стиснаха дръжката на вратата. В следващия момент навярно щеше да я отвори и да изскочи на верандата. Нека да потича малко по пясъка в дъждовната мъглива нощ с тези обувки с абсурдно високи токчета! Като я намокреше дъждът, бързо щеше да почувства колко е безпомощна.

— Нужен ми е мъж, който да споделя всичко с мен — минало, настояще, бъдеще. Мъж, който вярва в честните открити човешки отношения. Мъж, който дори за миг не би допуснал, че ще се съглася да стана негова метреса! — изрече разпалено Келси и плъзна бързо стъклената врата. В следващия миг беше на верандата. Преди да тръгне по стълбите към плажа, хвърли последен тревожен поглед към Коул. Той я наблюдаваше почти снизходително.

— Къде си тръгнала? Най-близкото място, където можеш да се скриеш, е моят дом. Ще ти се наложи доста да походиш, ако си решила да се добереш до Кармел, а струва ми се, навън е влажно и хладничко...

— Опитваш се да ме уплашиш, а? — В очите ѝ се четеше гняв, примесен със страх. — Защо? Може би смяташ, че така ще бъдем квит, след като не успя да ме прелъстиш?

— Първо, не се опитвам да те плаша. И второ, не съм се отказал от намерението си да се любим тази вечер! — Тръгна към вратата преднамерено бавно.

Нервите на Келси не издържах и тя хукна в дъжда. Коул въздъхна с досада. За съжаление трябваше да се намокри. Последва я, без да бърза — просто нямаше защо. Съвсем скоро тя щеше да разбере, че е безнадеждно да избяга. Тогава щеше да рухне психически. Оставаше му да се възползва от своето предимство.

Нямаше опасност да я изгуби от погледа си. Яркочервената ѝ рокля се открояваше като фар в тъмнината. От друга страна, черните му дрехи навярно го правеха невидим за нея, макар че това не го вълнуваше особено. Келси навлезе в пясъчната ивица и залитна,

загубила за миг равновесие. Обърна се и явно не го видя, защото спря колебливо, взирайки се в мрака.

Абсолютна идиотщина, отчаяно помисли тя. Позволи на Коул да я уплаши дотам, че хукна като малоумна в дъжда. И то на високи токчета! Той сякаш бе потънал в нощта. Валеше ситен леден дъжд. Косата и плетената ѝ рокля вече бяха мокри. Чувстваше се отвратително и нелепо.

Не стига всичко друго, ами като връх на глупостта, бягаше от собствения си дом! Е, не точно от нейния, а от къщата на родителите си... Все едно! Колко ли още трябваше да мръзне под дъжда? И докога ли Коул щеше да я дебне?

Нещастна и прогизнала, с токчета, потънали в пясъка, Келси се взираше в примамливо осветената къща. Вътре я очакваше запалена камина, топъл душ и чаша ароматен скъп коняк.

Но там някъде се намираще и Коул... Тя остана буквално шокирана от необузданата ярост, с която той реагира на съобщението, че е решила да сложи край на тяхната връзка. Повече от очевидно бе намерението му да спи с нея тази вечер. Изглежда не беше свикнал плановите му да се провалят. Келси не очакваше естествено, че Коул ще подскочи от радост, ала бурната сцена я свари неподготвена.

На верандата, в сенките на кипарисите не се долавяше никакво движение. Грохотът на прибоя поглъщаше останалите звуци. Всъщност дори да цареше абсолютна тишина, трудно би усетила котешките стъпки на Коул, помисли отчаяно. Добре де, но не можеше цяла нощ да виси навън! Започваше да зъзне от студ. По дяволите, какво толкова се плашеше от Коул?! Нали беше приятел на родителите ѝ? Едва ли би рискувал да предизвика гнева на своите съседи, като я изнасили. А тя избяга като последната глупачка!

Направи няколко крачки към къщата. Ядът ѝ, че се е държала като идиотка, подхранваше куража ѝ. И какво от това, че Коул я чакаше вътре? Нека я чака! Щеше да му обясни играта и да го прати... Където му е мястото!

Улови се като удавник за сламка за тази дръзка мисъл и понечи да тръгне към къщата. В този момент една ръка стисна като менгеме китката ѝ. Инстинктивно отвори уста да извика, но Коул, изникнал от сянката на кипариса, я затисна с длан.

— Не че ме е страх някой да не те чуе и да хукне да помага — промърмори той. — Но не желая да пукнеш тъпанчетата на ушите ми.

Всички дръзки мисли да сложи на място Коул моментално се изпариха. Нямахше надежда — този мъж бе прекалено силен! Обзета от паника, тя го заудря отчаяно по гърдите със свободната си ръка. Той обаче я притисна между телата им. Келси успя да го изрита силно по крака и тогава Коул като че ли изведнъж изгуби търпение. Дръпна я рязко към себе си и хвана с ръка лицето ѝ. Няколко сантиметра разделяха устните им.

— Кой ти каза, че можеш да избягаш от мен? Чаках те цял месец! Прибери си ноктенцата, Келси, защото знам, че не съм ти безразличен! Тази нощ ще покажа кое е важното за нас!

— Пусни ме, мръсник такъв! — изкрещя тя. — До гуша ми дойде от „джентълменските“ ти маниери! Бас държа, че имаш какво да криеш! Един честен мъж никога не би си позволил да се държи така!

Можеше да продължи гневната си тирада, ала устните му се впиха в нейните с такава сила, че ѝ се стори, че се задушаваше. В целувката му имаше необузdana властност, която я накара да почувства, че той не би отстъпил нито крачка, докато тя не капитулира напълно. Беше абсолютно сигурна в това!

Вече месец Келси се мъчеше да си представи Коул в леглото. На няколко пъти я бе целувал сдържано за лека нощ и това бе всичко. Явно е изчакавал, смътно осъзна тя. Беше съумял да овладее страстта си със свръхчовешки самоконтрол, който ѝ се струваше невъзможен.

Във фантазиите си Келси предугаждаше, че прегръдките му са вълнуващи и пламенни, но дори за миг не си представяше страстното желание, което този мъж бе в състояние да разпали в нея. Дъждът сякаш изчезна, както и пронизващият студ. Тя се отдаде изцяло на целувката и на усещанията, които предизвикваше у нея. Устните му — дръзки, насмешливи, топли, покоряващи, я накараха да се отпусне безпомощно в обятията му.

— Как можа да си помислиш, че всичко ще свърши, преди да е започнало, само защото нямаш отговор на няколко глупави въпроса? — попита той задъхано, когато най-сетне се откъсна от нея.

Тя сякаш бе загубила способност да говори. Взираше се безпомощно в него. Сърцето ѝ жадуваше да се предаде пред страстта, която този мъж разпалваше в нея, но същевременно здравият разум не

искаше да се примири, а се бунтуваше ожесточено срещу начина, по който ставаше всичко.

Бе взела решение още в Сан Хосе, опита да се опомни тя. То бе единствено правилното! Или поне така ѝ се струваше преди няколко часа. Но сега...

— Нямах право да ме принуждаваш да спя с теб! — прошепна тя отчаяно.

— Нямам право ли? Когато само от една целувка трепериш от възбуда? Май ти си скарана с истината и с честността, уважаема! Защо просто не признаеш, че ме желаш? Съзрях го в очите, в усмивката ти... Почувствах го в начина, по който ме докосваше. Сега се дърпаш, защото си свикнала да бъдеш независима и твърдоглава. Казах ти вече, че трябва да се научиш да правиш и компромиси. Те са задължителни в отношенията между двама души. Още тази вечер ще ти дам първия урок какво означава думата „компромис“!

— Коул, не! Пусни ме! — извика Келси, когато той я вдигна като перце и я понесе към къщата.

— Друг път ще се любим в дъжда, Келси! Обещавам ти! Тази вечер обаче е ужасно студено! Трябва ни горещ душ и топло легло.

— Не искам! — Заби нокти в мокрия му пуловер.

— Искаш, и още как! Просто стана малко по-различно, но ти си виновна. Всичко можеше да бъде по твоemu, ако не ме беше предизвикала! — Заизкачва стълбите към верандата. — Щях да ти дам време, колкото пожелаеше. В границите на разумното, разбира се... Но ти започна да нанасяш забранени удари под пояса... Много има да се учиш!

— Не желая да имам нещо общо с мъж, на когото нямам доверие!

— Ще видим дали утре сутринта ще твърдиш същото. Утре светът ще ти изглежда съвсем различен, Келси. Аз ще се погрижа за това!

— Една нощ в леглото няма да промени нищо! — направи последен отчаян опит да протестира тя.

— Кажу го сутринта! — подхвърли насмешливо той. Внесе я вътре. Премести я с лекота в едната си ръка, с другата затвори плъзгащата се врата и се насочи към стаята, в която Келси спеше, когато гостуваше на майка си.

Разкъсвана между паниката и желанието, Келси отново опита да се бори срещу онова, което изглежда щеше да последва.

— Не можеш да постъпиш с мен така и го знаеш! Не ме интересува какво е отношението ти към правата на другите, но да не си посмял да се отнасяш с мен като с безгласна буква!

Той я пусна да стъпи на пода. Студеният му поглед я прониза.

— Не забравяй, че съм приятел на семейството и съм длъжен да се грижа за теб. Не мога да те оставя да зъзнеш като мокро куче, след тъпото ти бягство в дъжда!

— Коул, чуй ме! — Келси го обърна на молба. Трябва да поговорим... Липсва ни общуване... Затова нещата тръгнаха наопаки от самото начало! Обграждаш се със стени! Не ме допускаш до себе си! Аз не те познавам...

— На сутринта ще знаеш всичко, което трябва да знаеш за мен — отвърна той спокойно и посегна към първото златисто копче на роклята ѝ.

— Да не си посмял! — Сълзи на гняв и обида опариха очите ѝ, докато се мъчеше да избута ръката на Коул.

Беше ѝ студено, чувстваше се жалка. Този непредсказуем мъж я плашеше. Плашеше я ситуацията, в която бе изпаднала. След броени минути обаче самоконтролът със сигурност щеше да ѝ се изплъзне. Всъщност май вече го бе изгубила...

— Келси, престани да се бориш с мен! — Дрезгавият му глас прозвуча настойчиво и твърдо. Хвана я за китките и внимателно изви ръцете ѝ зад гърба. — Правя го за теб, не само заради себе си!

— Ако обичаш, спести ми фарисейството!

— Келси, погледни ме в очите и ми кажи, че не ме желаеш! — нареди тихо той, като повдигна със свободната си ръка брадичката ѝ.

— Не искам... — започна гневно тя, но той заглуши думите ѝ с целувка. Съзнанието ѝ възприе не само грозящата я опасност, но и страстта — могъща, неподвластна, която устните му разпалваха. Усети необуздания си копнеж с всяка своя клетка и разбра, че е безсмислено да се съпротивлява повече.

— Истината, Келси! Искам да чуя истината!

— Защо? С какво право го искаш? Няма да ми отговориш със същото, нали?

— Винаги съм ти казвал истината! И винаги ще го правя! Може би не всичко, което си искала да знаеш, но никога не съм те лъгал!

— Не е достатъчно! — извика тя.

— Трябва да свикнеш с мисълта, че е достатъчно! — Привлече я към сякаш излятото си от стомана тяло и отново я целуна. Когато се отдръпна, страстта бе сложила своя отпечатък върху изсечените му черти. — Признай, че ме желаеше от самото начало и винаги си знаела, че тази история рано или късно ще свърши в леглото!

— Съвсем не мисля, че беше неизбежно... — отвърна тя с треперещ глас.

Знаеше, че лъже. Тази нощ бе предопределена от съдбата в момента, в който срещна Коул Стоктън. Господи, защо все още го отричаше?

— Келси, Келси! Трепериш от възбуда. Не ме лъжи, скъпа!

Ръката му се плъзна нежно по шията ѝ и пръстите отново се заеха с копчетата. Този път ги разкопча докрай. Келси усещаше горещите вълни на желанието, които се надигаха и парализираха волята ѝ. Когато той докосна голата ѝ гърд, едва сподави стона, напирещ в гърлото ѝ.

— Ъ, Коул...

— Знам какво искаш да ми кажеш, сладка моя! Отпусни се, не се съпротивлявай, нека всичко стане, както е предопределено...

— Коул, нищо няма да се промени! — Зарови лице в пуловера му — така като че ли ѝ бе по-лесно да разговаря с него. — На сутринта...

— Забрави я! Утре ще мислим за сутринта... — Погали с палец твърдите зърна на малките изваяни гърди. — Нарочно не си сложила сутиен тази вечер, нали, Келси? Зърната ти се открояваха под плетената рокля. Искаше да ги забележа... Малък жест на интимност, не греша, нали?

— Коул, нищо не разбираш... — промълви с въздишка тя.

Съзнаваше обаче, че не е права. Коул разбираше прекрасно колко дълбоко я привлича физически, как покорява сетивата ѝ.

— Шт... Замълчи, Келси! — Той се наведе и я целуна зад ухото. Пръстите му си играеха с мокрите кичури коса. — Повече няма да чакам! — Отново докосна с палец набъбналото ѝ зърно. — Желаш ме, нали, Келси?

Разтърсена от неудържими тръпки на възбуда, тя се предаде.

— Желая те, но това няма да промени нищо на сутринта!

— За нас сега не съществува бъдеще, нито минало...

Потърси устните ѝ, взе ги в плен и смъкна роклята от раменете ѝ. Тя бавно се свлече на пода. Трепереща от студ, изгаряща в пламъците на желанието, Келси протегна ръце и обви шията му.

— Знаеш ли откога мечтая за този миг? — прошепна дрезгаво Коул. — Ела, скъпа моя! И двамата имаме нужда от горещ душ.

Поведе я към банята. Пътьом изхлузи обувките си, измъкна пуловера през главата си и го захвърли. Преди да пусне душа, свали и панталоните. Келси стоеше като омагьосана, неспособна да откъсне поглед от силното му тяло.

— Хайде, ела, Келси! Знаеш, че няма връщане назад — протегна той ръка към нея.

Колебанието ѝ трая само миг. Сложи ръка в десницата му и позволи да я дръпне под горещите струи. Водата прогони мигновено студа, но не и тръпките на нарастващата възбуда.

— Боже мой, колко си нежна, Келси! Сякаш си от коприна! — прошепна в ухото ѝ и я притегли към себе си. — Виж какво направи с мен...

— Вече забелязах — изтърси тя, преди да се усети.

Очите му заблестяха развеселени и това я накара да се изчерви.

— Не е лесно да го скриеш, нали? Пък и защо ли ти е? — подхвърли той самодоволно. — Докосни ме, Келси, почувствай моята възбуда!

Стисна китките и плъзна ръцете ѝ по мускулестите си гърди. Келси наблюдаваше хипнотизирана движението на лакираните в тъмночервено нокти през къдравите косъмчета, надолу към корема. Пръстите ѝ сами се обвиха около стоманената якост на плътта му.

— Ммм... Котенцето ми... — Коул избута ръцете ѝ по-надолу.

— Наистина ли ме желаеш толкова силно? — чу тя собствения си треперещ глас. Усети странно задоволство от тази чисто женска власт, каквато очевидно имаше над него.

— Щях да се побъркам, ако трябваше да чакам още малко!

Коул пусна китките ѝ. Обгърна с шепи мраморните ѝ гърди и устните му жадно потърсиха зърната ѝ. После ръцете му се плъзнаха към кръста ѝ и рязко я притеглиха. Келси потръпна, сякаш внезапно я разтърси ток.

— Господи, как можа да си помислиш, че ще избягаш тази вечер?
— С нежна настойчивост пръстите му се прокраднаха между бедрата ѝ, изтръгвайки от нея задъхани стонове. — Как ти мина през ума, че ще се пребориш не само с мен, но и със себе си?

Тя не отвърна. Безсмислено бе да търси обяснение на всички онези сложни чувства, които бушуваха в душата ѝ. В този момент разумът ѝ бе изключил, съществуваха само сетивата. Близо месец я измъчваха видения, мечти, родени от въображението. Беше решила, че никога няма да се превърнат в действителност. Това, което чувстваше в момента, надхвърляше и най-дръзките фантазии. Бавно, властно и настойчиво Коул изследваше всеки сантиметър от тръпнещото ѝ тяло. Със задъхан шепот я накара да направи същото и тя се подчини. Погълната от шеметния водовъртеж на неговата страст, тя го докосваше с възторг на откривател и момински свян, с безкрайна нежност и дръзка агресивност. Като в мъгла почувства, че водните струи вече не се стичат. После усети, допира на гладките и хладни плочки, после пухкавата кърпа, с която Коул избърса внимателно мокрото ѝ тяло.

— Моля те, Коул! — прошепна тя нетърпеливо, докато той се бършеше.

— Нали ти казах, че накрая ще ме молиш!

По-късно Келси щеше да си спомни тези думи и задоволството, с което ги изрече, но сега това нямаше значение.

— Желая те! — почти яростно призна тя.

— Аз също те желая. Повече от всичко на света, повярай ми!

Вдигна я на ръце и влезе в тъмната спалня. Остави я върху леглото, изтегна се до нея и със страстен стон я притисна в обятията си. С думи и с ласки, древни като живота, разпалваше страстта ѝ, докато Келси се превърна в тръпнеща, освободена от задръжки жена, жадуваща единствено да го приеме в себе си.

— Сега, скъпа, сега ще станеш моя!

Нещо в тези думи я шокира. Не можеше да осъзнае какво точно. Може би нотките на мрачна решителност в гласа му или самоувереният агресивен жест, с който разтвори бедрата ѝ и се наведе над нея. Смътното усещане, че я грози опасност, че поема невероятен риск, я накара инстинктивно да се дръпне. Беше обаче твърде късно.

— Недей, не трябва, Келси! Всичко бе предрешено преди седмици! — Ръката му се плъзна между бедрата ѝ и я накара да изстене. Ноктите ѝ се забиха в раменете му. — Видя ли, моето момиче? Прекалено късно е! — изръмжа задъхан той и с рязко движение проникна в нея.

Тръпнещо и жадно, тялото ѝ прие възторжено дръзката безочлива агресия. Беше готово да се подчинява и да изисква, да получава и да дава. Келси усещаше, че се издига към непознати висини с опияняващия настойчив ритъм, който този мъж налагаше. Доближаваше върха. За първи път толкова бързо.

— О, Коул! Боже мой, Коул! — изстена тя сподавено.

— Притисни ме, Келси! Аз ще се погрижа за всичко.

Миг по-късно задъханите викове на двамата приветстваха превземането на върха. Могъщи сладостни конвулсии още дълго разтърсваха телата им. После постепенно затихнаха.

Много бавно Коул идваше на себе си. Имаше усещането, че се е сраснал с вечността. Трябваше да мине повече от минута, за да осъзнае, че жената, притисната от тялото му, вече диша по-спокойно. Клепачите ѝ трепнаха и се отвориха. Срещна погледа на две бездънни очи. Дрезгавият полумрак скриваше чувствата, борещи се в тях.

— Келси, добре ли си? — Коул се отмести с огромна неохота.

— Да.

— Малко ме уплаши. Изглеждаше като поразена от гръм! — опита да се пошегува той.

— Да.

Едва забележимата му усмивка се стопи, когато тя отново затвори очи. По дяволите, какво ѝ ставаше? За първи път тази вечер усети несигурност. Беше убеден, че ѝ достави истинска наслада. Защо тогава тя затваряше очи, сякаш се опитваше да го пропъди? Той се размърда неспокойно и протегна крак към нейния. Тя не се възпротиви, но остана неподвижна със затворени очи.

— Келси! Какво ти става, дявол да го вземе? — В гласа му се прокраднаха тревожни нотки.

— Ще имаш ли нещо против да ме оставиш да поспя? — пророни тя с озадачаваща смиреност.

— Трябва да поговорим!

— Сега ли? Нали каза, че ще говорим сутринта...

От гърдите му се изтръгна нетърпелива въздишка. Обземаше го раздразнение — най-малкото ужасно глупава реакция в този случай. Постигна своето. След тази вечер Келси не би се осмелила да отрича поне влечението, което изпитваха един към друг. Каквото и да си мислеше, каквото и да си внушаваше отгук насетне, достатъчно ще бъде да я притисне в обятията си, за да ѝ напомни за онова, което ги свързваше.

Кой знае защо обаче тази убеденост се сблъскваше с нарастващата тревога. Наистина, попрекали с натиска, призна пред себе си той. Виновна обаче беше Келси — извади го от равновесие с изненадващата новина, че иска да се разделят. Направо го вбеси! С огромна неохота той трябваше да признае, че изпита нещо като паника. Отдавна бе забравил това чувство. Когато се налага да се бориш за оцеляване пред лицето на смъртта, научаваш да се владееш до съвършенство. Келси Мърдок събуди тази забравена реакция — безразсъдна паника, която само истинското отчаяние можеше да предизвика.

Просто нямаше избор, заключи мрачно той. И все пак, прекали с натиска... Трябваше да ѝ даде време да възприеме, да свикне с мисълта, че е предопределено да бъдат заедно.

Коул се обърна към нея и видя, че вече спи.

В началото бе решил да остане тук през нощта. Кой знае защо, нещо го разколеба. Може би за Келси е по-добре да бъде сама на сутринта — да обмисли, да възприеме по-спокойно случилото се. Даде си сметка, че не е сигурен как да постъпи.

Отново се поддаваше на отдавна забравено чувство, заключи мрачно той. Да, тази вечер Келси Мърдок му даде няколко урока, макар че никак не държеше на това. Той също не ѝ спести един урок — може би най-важния...

Коул се надигна внимателно от леглото. Известно време се взираше с неопределено изражение в свитото тяло на Келси, после придърпа завивката върху раменете ѝ. Пребори се със спонтанното желание отново да се сгуши до нея. Инстинктът на ловец му подсказваше, че е длъжен временно да се оттегли. Събра мокрите си дрехи и ги навлече. Остана неподвижен на прага, сякаш невидим магнит го задържаше в стаята.

Спящата Келси... Тази жена бе всичко, което не смееше да си представи дори в най-смелите си мечти. Чувствена, увличаща, нежна и пленителна. Трябваше да призове на помощ всичко, на което жестокият живот го бе научил, за да напусне стаята. В това отношение поне опит не му липсваше.

Прекоси хола, отвори входната врата и се сля с мъгливата дъждовна нощ, сякаш бе част от нея...

ТРЕТА ГЛАВА

Келси се събуди рано. Бавно се надигна, обладана от мъчително чувство на обреченост. В главата ѝ нахлуха в безпорядък сцени от станалото снощи. От самото начало всичко тръгна наопаки!

Отметна завивката и се изправи. Усети бедрата си изтръпнали, което само затвърди убеждението ѝ, че се е оплела като пиле в кълчища. Само глупачка можеше да допусне, че честното, открито, цивилизовано държание е подходящо, когато имаш работа с Коул Стоктън!

И по-рано се досещаше, че на моменти този мъж е потенциално опасен, но едва сега разбра напълно, че той признава единствено правилата, които сам бе създал. Изненадваща обаче беше и собствената ѝ примитивна реакция, ако трябваше да бъде откровена докрай. Трудно можеше да повярва в онова, което стана снощи...

Влезе в банята, пусна душа и потърси убежище под освежителните струи. Снощи определено не бе с всичкия си, помисли мрачно тя. Трябваше да креци, да се съпротивлява, да заплашва, че ще се обади в полицията. А какво направи? Остави се да бъде завладяна от безумна страст, забрави всичко и прие като неизбежно правото на Коул да я притежава. Спокойно можеше да се твърди, че е приела и самия Коул — такъв, какъвто е, с цялата му арогантност, потайност и безцеремонност...

Кога, в кой момент нещата тръгнаха в погрешна посока? Този въпрос кръжеше натрапчиво в съзнанието ѝ, докато се обличаше след душа. Отдавна бе проумяла, че редовните ѝ срещи с Коул в Кармел криеха все по-голям риск. Съзнаваше, че безспорното влечение между тях бе като тлееща жарава. Лесно можеше да се опари, ако не внимаваше достатъчно. А ето че снощи стана точно онова, от което се опасяваше. Опари се, при това силно. Струваше ѝ се, че цялото ѝ тяло е обхванато от пламъци.

Господи, как побесня Коул, когато опита да му каже, че повече не трябва да се виждат! Тя беше свикнала с неговата сдържаност и

избухването му я свари неподготвена. Едва ли щеше за забрави скоро как чашата се раздробила на късчета в ръката му. Едва ли щеше да забрави и първичната необузdana страст, която този мъж разпали у нея...

Нахлузи тъмносин пуловер и широк сив панталон, сложи ниски кожени ботуши и се упъти към кухнята. Страст. Физическо влечение. Секс. По дяволите, нищо друго не би могло да я свързва с Коул Стоктън, каза си с раздражение. Този мъж упорито отказваше да я допусне до себе си. Криеше миналото си зад високи каменни стени и най-безочливо твърдеше, че то не я интересува. И като връх на нахалството я прелъсти, а после се изниза като истински крадец! Тази мисъл я разяри.

Всъщност защо да не се измъкне? Какво го задържаше? Бе постигнал своето, нали? Отмъсти си, като се подигра най-нагло със самоувереното ѝ решение да сложи край на връзката им, без да се съобразява с него. Сетне се оттегли.

Келси се настани на високото столче пред мраморния плот в кухнята. Докато чакаше да стане кафето, мрачно предъвкваше собствената си безподобна глупост. Чак след втората чаша силно кафе духът ѝ най-сетне се посъживи. Нямаше жена на този свят, която да не е допускала грешки по отношение мъжката половина на човечеството!

— Така де, какво ми пречи да впиша снощната история в графата „Досадни грешки, недооценяване на ситуацията“? — измърмори тя на глас.

За съжаление, нямаше да е тъй лесно... Келси взе чашата с кафе и тръгна към всекидневната. Забеляза, че дъждът бе спрял. Божичко, защо снощи хукна като луда в дъжда? Не, не беше лудост... Само бе изплашена до смърт. Абсолютно паникьосана. И с право, както го доказаха последвалите събития, въздъхна тя. Паниката още я държеше в плен. Преследваше я натрапчивата мисъл, че снощи нещо съществено в живота ѝ се бе променило. Едва ли щеше да избегне последствията. Кой знае...

В едно обаче беше повече от сигурна — час по-скоро трябваше да се махне от тази къща и от Кармел. Та Коул живееше на две крачки оттук! Каква по-голяма идиотщина от това да тръгне на разходка и да се натъкне на него! Усети, че я побиват тръпки при тази мисъл.

Келси се зае с поливането на саксиите. Това задължение всъщност ѝ служеше за оправдание на ежеседмичните ѝ посещения в Кармел. Добросъвестно ще го изпълни, после заминава за Сан Хосе. Кой знае защо, това решение с нищо не облекчи вътрешното ѝ напрежение. Дълбоко в нея се бе загнездило убеждението, че ползата от днешното бягство ще е колкото от снощното.

Оставаха саксиите в кабинета на Роджър. Келси се упъти натам. Спря за малко пред компютъра, който пастроукът ѝ си бе купил преди няколко месеца. Роджър му се радваше като дете. Келси му помогна да зареди подходящи програми и го въведе в невероятните им възможности. Подари му даже най-новата версия на счетоводната програма на „Флекс — Глад“. Роджър бе маниак на тема ред и точност, когато се касаше за личните му финансови въпроси. В това отношение програмата се оказа безценна.

Нещо я накара да седне пред компютъра. Беше любопитна да узнае как Роджър се справя с огромните възможности на счетоводната програма. Включи компютъра и задейства програмния продукт. Реши да прегледа файловете, които Роджър бе създал с нейна помощ.

Последният от тях бе посветен на инвестициите на майка ѝ, макар че в общи линии само Роджър можеше да регистрира движението на капиталите. Банката изцяло бе поела тяхното управление. И все пак той записваше старателно всяка от заплетените банкови операции. Чувстваше го като хоби.

— Трябвало е станеш счетоводител — каза му веднъж Келси.

— Сигурно си права — беше ѝ отвърнал той с усмивка. — Но когато си от семейство на адвокати, трудно можеш да избираш! Дилемата бе между закона и изпадането в немилост.

— Какво да правиш, кръвта задължава! — пошегува се добродушно Келси.

— Знаеш ли, понякога произходът налага невероятни ограничения — съгласи се Роджър с изненадваща сериозност. — Изкушаваш се да затръшнеш вратата зад гърба си и да отвориш друга. Но това изисква кураж. Голям кураж!

Кой знае защо в момента Келси си припомни точно този разговор. Хрумна ѝ мисълта, че Коул Стоктън може би е затворил една врата и е отворил друга...

Само че не бе забравил да вземе парите, натрупани в другия живот! Дребен факт, но не трябваше да го забравя, напомни си сърдито тя. Тази господин разполагаше със солидни средства, които сега му позволяваха спокойно да живее от дивиденди. Кога и как ги е спечелил, по дяволите? Доколкото вече го познаваше, нищо чудно в онзи „друг живот“ да е бил скъпо платен наемен убиец...

— Край на въпросите! Коул Стоктън не те интересува! — отсече тя на глас. — Снощният урок на нищо ли не те научи?

Уви, изглежда бе така. Като че ли станалото снощи само разпали любопитството ѝ към миналото на този мъж. Колкото и да ѝ беше неприятно, трябваше да го признае. Продължи да преглежда файловете и със задоволство установи, че Роджър сам бе създал няколко нови файла: ES.IND, 5 YR и STOCK.

Първият вероятно включваше някакви икономически индекси. „5 YR“ може би означаваше „Тенденции през следващите пет години“. В последния сигурно бе започнал да отразява движението на борсовия пазар. От чисто любопитство тя отвори файла.

Няколко секунди само гледаше недоумяващо монитора. После изражението ѝ изведнъж се промени. Изглеждаше шокирана. Защото осъзна, че файлът „STOCK“ няма нищо общо с борсата. Роджър бе използвал това съкращение, за да отбележи името на Коул Стоктън.

Трябваше веднага за затвори файла и да изключи компютъра! Въобще не ѝ беше работа да се рови във финансовите досиета. Вярно, Роджър непрекъснато я молеше да проверява как се справя с програмата, но едва ли би желал точно този файл да стане нейно достояние. Нямахше място за съмнение по отношение естеството на отразените във файла финансови операции: всеки месец Роджър превеждаше на Коул Стоктън по хиляда долара!

— Божичко! — измърмори тя.

ПО ХИЛЯДА ДОЛАРА ВСЕКИ МЕСЕЦ! Догадки обсебиха съзнанието ѝ — една от друга по-отвратителни. Шантаж... Заем... Подкуп... Какво още можеше да се прибави към този гаден списък?

Келси затвори бързо файла и изключи компютъра. Остана дълго неподвижна, втренчила очи в тъмния екран. Отново въпроси — за кой ли път? И както винаги, без отговор. Припомни си неприятното чувство за дебнеща опасност, което изпитваше в компанията на Коул Стоктън. Инстинктът очевидно не я лъжеше! Усети, че кръвта ѝ кипва.

Скочи и се втурна навън от кабинета. До саксията с бенжамина остана медната лейка — така и неизползвана.

Господи, каква ужасна гадост! Този отвратителен човек нахълтва в живота ѝ, като не благоволява да обели дума за миналото си, което не му пречи да си мисли, че е достоен да ѝ стане любовник. Унижава я, като ѝ предлага да стане негова метреса, после успява да я прелъсти — при това с унизителна лекота, за което, уви, сама си бе виновна... Не стига всичко това, ами за капак сега открива, че този негодник шантажира милия добър стар Роджър!

По дяволите, това вече нямаше да му позволи!

Келси измъкна от чекмеджето чеквата си книжка и след секунда затръшна входната врата. Почти тичешком прекоси стотината метра, дялящи я от каменната крепост на Коул. Спря пред високия портал с железни решетки и с откровена злоба натисна звънеца. Беше вграден в камъка до малкото табло на кодовия механизъм за заключване. Крепостта мълчеше. Келси протегна ръка, канеше се да позвъни повторно, когато вратата на измазаната в бяло къща се отвори. На прага застана Коул. Разстоянието, което ги делеше, не беше малко, но тя успя да забележи, че безизразното му лице не издава никакво вълнение. Той владееше до съвършенство това изкуство. С изключение на снощи, припомни си сама и за момент усети, че я обзема паника. Гневът обаче надделя.

— Дойдох поговорим за файла „Стоктън“! — изстреля тя в упор, като го гледаше право в очите.

Кой знае какво точно бе очаквал да чуе Коул, но очевидно не това. Присви очи и без да каже дума, тръгна към портала. Келси впи пръсти в железната решетка. Наложил се да мобилизира цялата си воля, за да не хукне панически назад.

— За какво говориш, по дяволите? — процеди през зъби той.

Намираще се до портала. Ръцете му стиснаха като менгеме пръстите ѝ. Тя направи отчаян опит да се освободи, но само се ожули.

— За файла „Стоктън“ — повтори Келси, като се стараеше да овладее паниката. — Намира се в компютъра на Роджър. Данните в него сочат, че всеки месец той ти плаща по хиляда долара...

Доста продължително Коул просто се взираше напрегнато в нея. Най-сетне проговори много тихо:

— Виждам, че тази сутрин не си си губила време! Какво знаеш за тези хиляда долара?

— Все още нищо, но искам да ми кажеш всичко! Всеки месец Роджър ти плаща тази сума, Коул. Защо?

Той освободи ръката ѝ, за да отключи тежкия портал, като промърмори някаква нецензурна ругатня, която контрастираше с любезния тон на следващия му въпрос:

— Закусвала ли си?

— Коул, не съм дошла на приказки! — махна тя нетърпеливо с ръка. — Искам да зная какво става между теб и Роджър!

— Заповядай вътре, Келси! Ти може и да нямаш настроение за кафе, но аз с удоволствие бих пийнал чашка.

Той се обърна и тръгна към къщата, без да се обръща. Явно беше сигурен, че ще го последва.

— Подготвил си се, като че ли чакаш революция! — подхвърли злъчно тя, като оглеждаше високите зидове, ограждащи красивата градина. Това място определено ѝ напомняше военен лагер.

— Няма да е първата... — отвърна небрежно Коул и отвори масивната врата на къщата.

— Това пък какво означава? — Келси се закова на място от изненада.

— Забрави го! Няма значение... Натам е трапезарията. — Тръгна по покрития с теракота коридор.

Тя го последва. Минаха през всекидневната. Приятно впечатление правеше леката приветлива мебелировка от бамбук и дърво. Също като жилище в тропиците, отбеляза с изненада Келси. Всъщност Господ знаеше какво точно бе очаквала. Твърде малко познаваше Коул, за да гадае как изглежда неговият дом отвътре.

Откритието само затвърди убеждението ѝ, че този мъж е абсолютно непредсказуем.

Той я отведе при плетена маса и столове, разположени до остъклена веранда. Този път великолепият изглед към океана беше пощаден. Ограда все пак не липсваше, но каменните зидове бяха заменени с високи решетки от ковано желязо, които отделяха къщата от пясъчната ивица.

— Значи когато ходиш на плаж, си носиш ключ... — не се стърпя да измърмори Келси.

— Оградата не е отсега — построена е от бившите собственици на имота...

— Не се опитвай да ме заблуждаваш! Виждала съм къщата, когато тук живееше семейство Хендерсън. Наистина имаше ограда, но два пъти по-ниска! А между къщата и плажа изобщо нямаше стоманени решетки!

— Е, направих някои дребни изменения... — повдигна той нехайно рамене и с жест я покани да седне в плетеното кресло.

— Виждам, че съвсем буквално възприемаш фразата „Моят дом е моята крепост“! — отбеляза тя с кисела гримаса.

Коул се зае с машината за кафе.

— Келси, предполагам, че не си дошла, за да правиш гадни коментари за дома ми. И на умрелите стана ясно, че не ти харесва. Карай нататък. Да минем на другата тема!

— Предлагам ти да обсъдим месечните вноски на Роджър. Какво ще кажеш по въпроса? — подхвърли заядливо тя.

— А защо не онова, което стана снощи между нас? — Той се облегна на мраморния плот и я прикова с мрачен поглед.

Въпреки решението си на всяка цена да запази хладнокръвие, Келси усети, че се изчервява.

— Засега не предвиждам да се занимаваме с този въпрос! — намери сили да го отреже.

— Жалко! Наистина жалко! Това май е единственият въпрос, който ме вълнува!

— Не мога да повярвам на ушите си! — Самоувереният, леко ироничен тон на Коул беше на път да я изкара от равновесие. — Май забравяш, че си най-горещият привърженик на принципа „Да не ровим в миналото, да го оставим на мира...“.

— Така е, но само когато говорим за по-далечно минало, а не за вчера или за преди месец. Не се прави, че не го знаеш!

— Някой казвал ли ти е, че безочиято ти няма граници?

— Виж какво! В живота се придържам към някои свои правила и не възнамерявам да се отказвам от това поведение! — Лицето му придоби сурово изражение. — Щом предпочиташ, наричай ги безочливи...

— Точно така ги наричам!

— Аз пък предпочитам да ги наричам трезви и благоразумни. И смятам, че е мое право да избирам правилата, според които живея!

Келси отмести поглед към прозореца, към водната шир, която се простираше до хоризонта.

— Забрави за снощи! Ако наистина си искал да поговорим, да беше останал поне до сутринта!

Божичко, кой я би през устата?! Собственото й неблагоразумие направо я вбеси и тя дори не забеляза кога Коул заобиколи мраморния плот и застана до нея. Усети докосването на пръстите му. Той повдигна брадичката й.

— Това ли била цялата работа? Значи тази сутрин си настроена толкова войнствено, защото не ме завари в леглото?

— По дяволите, изобщо не е така! Дошла съм тук по съвсем друг повод! — яростно запротестира Келси.

— Повярвай, снощи не го направих нарочно! Нещата тръгнаха трудно... Не стана така, както си представях... — Той се разположи на съседното плетено кресло. — Затова реших, че е по-добре на сутринта да се събудиш сама. Не исках да те притеснявам с присъствието си. Да чувстваш, че те насилвам...

— Ама че веселяк! Не искал да ме насилва! След като ме вкара в леглото насила!

Двете резки край устата на Коул станаха по-дълбоки. В леденосивите му очи като че ли за момент проблесна вълнение.

— Ти го искаше не по-малко от мен!

Келси трепна вътрешно, но гордостта не й позволи да го покаже.

— Признавам, че научих нещо снощи, Коул! Разбрах, че съвсем не съм застрахована срещу силата на сексуалното влечение!

— Значи твърдиш, че за теб това е било само сексуална авантюра? — Пръстът му се насочи някак заплашително към брадичката й.

— И какво друго би могло да бъде? — подхвърли насмешливо тя. — Или предпочиташ да го нарека изнасилване?

— Внимавай, Келси! — предупреди той тихо. — Установявам, че край теб лесно губя контрол над себе си...

— И аз имах възможност да го установя снощи!

Коул поклати глава, изправи се мълчаливо и отида до машината за кафе. Наля от каничката в две чаши.

— Снощи и аз установих други интересни нещица... — добави сухо той.

— Казах ти вече, че не съм дошла да обсъждаме станалото снощи! — прекъсна го решително Келси.

— А, да! Дошла си да научиш за хилядата долара... — Остави на масата двете чаши и отново седна на плетения стол. — Как успя да се добереш до тази информация, Келси?

— Роджър е подредил много акуратно финансовите си въпроси в компютъра — измънка тя и посегна към едната чаша. Не че толкова ѝ се пиеше кафе, по-скоро за да ангажира с нещо ръцете си.

— Трябваше да го предположа. — Той направи кисела гримаса. — Роджър и неговата мания за акуратност. — Отпи от кафето и се загледа замислено през прозореца. — Значи тази сутрин си се ровила в чуждия компютър...

— Не беше нарочно... — някак виновно се заоправдава тя. — Помагах на Роджър да се запознае с новата програма. Десетки пъти двамата сме преглеждали файловете...

— Но не и този!

— Последния път, когато работихме с компютъра, този файл не съществуваше...

— И щом мерна името ми, не издържа на изкушението да надзърнеш вътре, прав ли съм? — Изглеждаше развеселен. — Бедничката Келси! Любопитството ще те умори! Знаеш ли, че ми приличаш на любопитна котка? Вярно, имаш и някои други качества на котка...

— Коул, зарежи това! Искam от тебе отговор на няколко въпроса!

— Знам, знам... Но както обикновено няма да го получиш!

— Говоря сериозно! — Тя се престори, че не забелязва решителните нотки в гласа му. — Искam да зная какво става! Защо Роджър ти плаща тези пари?

— Това не засяга никого, освен Роджър и мен.

— А майка ми?

— Аманда също не знае, защото не я засяга. Нещо повече, ако решиш да ѝ кажеш, знай, че това ще ме раздразни много — предупреди той кротко.

— Наистина ли вярваш, че ще оставя нещата така? И ще се преструвам, че нищо не е станало?

— Наистина нищо не е станало! Или поне нищо, което да те засяга лично. Това са отношения между мен и Роджър.

— Дал си му пари назаем и сега ти ги връща? — настоя Келси. Коул не отговори. — Или шантажираш Роджър?

— Това е много тежко обвинение, Келси! — Отпи спокойно от кафето си.

— Аз не обвинявам, а само питам. Но ти държиш да не отговаряш на въпроси, когато не ти отърва, нали? — нахвърли се върху него вбесена тя. — Седиш си тук, пиеш спокойно кафе и ми разправяш, че не било моя работа! Ами ако беше обратното? Ако ти ме подозираше, че шантажирам твой роднина, пак ли нямаше да реагираш? По дяволите, та аз дори не знам имаш ли роднини! — добави ядосано.

— Наистина ли вярваш, че шантажирам Роджър?

— Вече не знам в какво да вярвам! Боже мой, та аз изобщо не те познавам! Ти отказваш да общуваш с мен! — Келси се усети, че почти крещи. Забеляза, че ръката, в която държеше чашата, трепери.

— Струва ми се, че снощи общувахме добре, Келси.

— Така ли си представяш общуването?! — Тя скочи на крака. Вече не можеше да се владее. — Ти си откачен! Божичко, и аз не съм нормална! Как можах да си помисля, че е възможна някаква по-трайна връзка между нас? Забрави за снощи, Коул! Минала история, а ние не обичаме да говорим за миналото, нали така? Искам само да зная какво си сторил на Роджър!

— Нищо не съм му сторил.

— Шантажираш ли го?

— Ти как мислиш?

— Това не е отговор!

Той се изправи лениво и направи крачка към нея. Келси отстъпи назад и се залепи до стената.

— Вярваш ли, че шантажирам Роджър? — Коул опря длани в стената, така че главата ѝ остана между тях. В този жест имаше нещо заплашително, нещо, което я накара да изтръпне.

— Коул...

— Отговори ми! — заповяда той.

— Казах ти, вече не зная в какво да вярвам...

— Чакам отговор!

— Не бих искала да вярвам... — промълви тя.

— Но вярваш, нали?

— Не... — заекна Келси, усещайки гнева му. — Не мисля, че си способен да шантажираш...

— Много съм ти задължен! И това е нещо... — подхвърли той навъсен и отново седна на плетения стол.

— Нещо е, разбира се! Чудя се защо все пак ти вярвам? Та ти си толкова потаен!

— Приемам го като малка крачка към доверието! — Изгледа я насмешливо.

— Много малка! Почти незабележима! — троснато отвърна тя.

— Сядай, Келси! Трябва да поговорим.

— Значи все пак реши да ми кажеш какво става между теб и Роджър?

— Не! Въпросът е личен и не възнамерявам да го обсъждам с никой! — отсече той категорично.

— Тогава няма за какво да разговаряме!

— Има! За снощи!

— Така ли мислиш? — С решителни крачки Келси приближи до масата и извади от джоба си чековата книжка.

— Какво правиш?

— Попълвам чек за три хиляди долара на твое име. Тази сума ще покрие задълженията на моето семейство за следващите три месеца. Дотогава ще открия какво, по дяволите, става и ще реша как ще действам по-нататък!

— Не ставай глупава!

— Цял месец се държах като идиотка, затова сега се опитвам да стъпя на крака! — Попълни чека и със замах сложи подписа си.

— Зарежи този тъп чек и ме погледни, дяволите да те вземат!

— Стисна ръката ѝ, в която държеше писалката. — Съжалявам искрено, ако с тръгването си съм те засегнал... Честно ще ти призная обаче, че не бях съвсем сигурен как следва да постъпя. Смятах да намина тази сутрин край вас, да ти предложа да се поразходим по плажа и тогава да поговорим. Реших, че би предпочела да си сама, когато се събудиш... Снощи изобщо не пожела да разговаряме, ако не си забравила!

Тя срещна непреклонния му поглед и си даде сметка, че е безсмислено да обяснява онова, което чувстваше снощи. Всичко беше толкова сложно и противоречиво...

— Не съм забравила — ограничи се да каже.

— Снощи беше хубаво, нали, Келси? — Суровото му лице се отпусна, а гласът стана някак по-мек.

— Зависи от критериите за хубаво! — отвърна му с учудващо спокойствие.

Той предпочете да отмине с мълчание умишлената провокация. Усмихна се многозначително и рече:

— Съдя по пламенните ти прегръдки, по сладострастните въздишки, по страстта, с която се отдаваше. Или ще го отречеш?

— Няма! — призна тя откровено. — Ако ще съдим по това, наистина беше страхотно! Неповторимо! Фантастично! — Изправи се рязко, в ръката си държеше чека. Даваше си сметка, че най-последно е успяла да изненада Коул. — Знаеш ли какво? Можеш да си сигурен, че следващия път, щом ми се прииска, непременно ще ти свирна! Вземи чека — не е фалшив! В понеделник можеш да го осребриш! — Прибра чековата си книжка и се упъти към вратата.

— Къде си тръгнала? — изръмжа след нея Коул.

— Вкъщи!

— Защо мислиш, че ще те оставя да си тръгнеш просто така? — С два скока я настигна.

— Защото това е единственото разумно нещо, което можеш да направиш.

— Ясно ти е, че нещата между нас няма да приключат, когато прекрачиш този праг, нали?

— Как ще постъпиш? Ще ме завържеш? Ще ме държиш под ключ в твоята крепост?

Келси посегна към дръжката. Усещаше, че ръката ѝ трепери. Трябваше да се измъкне. Непременно! Не беше абсолютно сигурна дали той няма да предприеме насилствени мерки, колкото и идиотски да звучеше.

— Келси, изслушай ме! — започна той.

— Ще те изслушам, когато ти наистина решиш, че можеш да говориш! А междувременно, по-добре...

Коул я сграбчи за рамото и я завъртя.

— Искаш отношения, в които да няма недомлъвки, така ли? Е, аз пък искам отношения, основани на пълното доверие!

— Едното не може без другото! — почти изкрещя тя.

— Келси, чуй ме! — Личеше, че полага голямо усилие да се овладее. — И двамата изпадаме в крайности. Така не може. Трябва да се успокоим и да започнем отначало...

— Чудесна идея! — съгласи се тя с изключително любезен тон.

— Тогава да започнем отначало. — Вгледа се недоверчиво в очите ѝ. — Но това не значи, че можем да забравим станалото снощи.

— Само за това не се тревожи! Никога няма да го забравя!

— Не изкривявай смисъла на думите ми, Келси! — предупреди я той. — Снощи ти беше моя и аз не възнамерявам да пренебрегвам този факт. Запиши си го някъде, ясно ли е?

— Чух всяка твоя арогантна дума!

В очите му се мерна нещо, което много ѝ напомняше на отчаяние. Каквото и да беше то обаче, след миг изчезна. Пръстите му стиснаха пуловера ѝ, сякаш искаше да го разкъса.

— Повярвай, Келси, имам причини да живея по правилата, които сам съм създал. И за двамата е по-добре да ми се довериш!

— А ти кога за последен път си се доверявал на някого, Коул? — попита тъжно тя.

Без да дочака отговор, отвори вратата и излезе. Застанал на прага, той я наблюдаваше как се отдалечава към железния портал. Случайната находка в компютъра явно я бе разстроила. За какъв дявол му беше притрябвало на Роджър да вкарва точно тези данни? Може би настроението ѝ щеше да е много по-различно, ако не беше попаднала на файла... Кой знае? Коул затръшна входната врата и тръгна към трапезарията.

Келси беше предпазливо, недоверчиво и любопитно същество. Снощи обаче той доказа и на двамата, че в прегръдките си може да я накара да забрави всичко. Е, и това бе нещо. Едно начало. Поне в леглото можеше да се пребори с недоверчивостта ѝ. С времето щеше да я научи да му се доверява.

Погледът му попадна на чека, оставен върху масата. Грабна го, накъса го на малки късчета и ядосано ги захвърли.

В понеделник се обади в местната пътническа агенция и ангажира място за екскурзията на Келси. Една седмица пътешествие

по море бе идеалният декор да завоюва изгубените си позиции.
А и на кораба Келси нямаше къде да избяга!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Страшно съм ти благодарен, че прие да отнесеш тези материали на Валънтайн! — поне за стотен път каза Уолт Гладуин. — Спести на компанията два тлъсти куриерски хонорара. И най-важното — спокоен съм, че документите са в сигурни ръце!

— Няма нищо, Уолт. Да ти призная, любопитна съм да видя този изключителен Валънтайн и неговия остров. Сигурно ще бъде интересно.

— Този приятел е чиста проба ексцентрик, но никой не би могъл да отрече неговата гениалност! — Уолт напъха цял куп листове, разпечатани на принтера, в куфарче от черна кожа, което лежеше отворено върху бюрото му. — Това тук е доказателството за моето твърдение — анализът на най-новата му теория. Изпрати ни теоретични данни за изкуствен интелект, от нас поиска да ги обработим на компютър, сега му връщам резултатите. Съдържат огромен практически потенциал — невероятна крачка в компютърната технология! Между впрочем, няма защо да се безпокоиш, че можеш да изгубиш ключовете. Просто няма да ги носиш. Валънтайн си има дубликати.

Куфарчето с лъскави хромирани заключалки много напомняше атрибут от шпионски филм, тъй че Келси отсега изпитваше известно неудобство как ще го помъкне на кораба следващия ден.

Тази екзотична вещ беше съвсем в стила на Уолт, който винаги избираше най-доброто за себе си. Гладуин бе от младите преуспяващи таланти в променливия свят на компютърните технологии. Със завидна бързина беше спечелил цяло състояние и съобщаваше на всеки, готов да го изслуша, че смята да му се порадва, докато е още млад. Дрехите му бяха творение на най-известните италиански и френски дизайнери, обувките — само ръчна изработка, а трите коли — все престижни марки, бяха произведени в три различни европейски държави.

Тази вечер щеше да откара Келси до дома ѝ с нейната любима кола — огненочервеното ферари. Естествено, човек не можеше да каже нищо лошо за мерцедеса или за лотуса, но тя определено харесваше ферарито. Кой знае защо, беше решила, че ѝ повдига настроението. Нещо, от което категорично се нуждаеше в момента. Въздъхна едва чуто.

Уолт заключи вратата на офиса и двамата се отправиха към паркинга. Седмицата беше дълга и не особено забавна. Макар че днес бе събота, от сутринта преглеждаха с Уолт последния от документите, които трябваше да отнесе на господин Вальнтайн.

Освен че имаше прекалено много работа през седмицата, Коул не се обади. Принуди се накрая да признае поне пред себе си, че бе очаквала обаждането му. Дълго и напразно се мъчеше да се убеди какво огромно облекчение изпитва от този факт. Някакъв вътрешен гласец обаче упорито ѝ нашепваше, че Коул не е от хората, които се отказват лесно. Той щеше да я потърси. Келси изрепетира няколко хапливи фрази, които щеше да му каже, ако и когато се обадеше. До този момент, за съжаление, не влязоха в употреба. Толкоз по-добре! От самото начало връзката ѝ с Коул Стоктън бе обречена.

Уолт отвори вратата на колата и Келси се настани на предната седалка.

— Стегна ли багажа? — попита той, докато маневрираше, за да изкара ферарито от паркинга.

— Горе-долу. Остават две-три неща, които ще напъхам в куфара в последния момент. — Изглежда дяволито черното куфарче в скута си. — Трябва ли да го закача с верижка за ръката?

Уолт се ухили. Ведрото му лице веднага засия. Уолт Гладуин беше привлекателен мъж, около тридесет и пет годишен, и обичаше да се смее. Всъщност имаше защо, разсъди Келси. Красив, богат и преуспяващ — животът му вървеше като по ноти. Имаше, естествено, и немалко жени. Един-два пъти Келси любезно отхвърли намека на Уолт, че би бил щастлив и тя да е сред тях. Отказът ѝ изобщо не го притесни и той побърза да полети към следващото цвете. Оттогава отношенията им бяха стриктно професионални.

— Няма да е зле да го направиш! — отвърна той и зави по посока на модерния комплекс, в който се намираше апартаментът на Келси.

— Шегуваш се, нали? — разсмя се тя. — Толкова ли са ценни тези документи?

— О, направо са безценни, но само за онези, които ги разбират. Повечето хора изобщо няма да се сетят за какво става дума! Засега изкуственият интелект не е в центъра на вниманието на съвременната технология.

— Казват, че ако научим компютрите да дават заключения, базиращи се на човешката логика, ще имаме съвсем нова генерация машини — отбеляза Келси.

— Петата генерация! Натам са насочени разработките на Валънтайн. Но всичко е в самото начало, в общи линии — само на теория.

— В състояние ли е Валънтайн да разбере анализите?

— Валънтайн е създал теоретичната основа, върху която градим анализите и обобщенията. Той няма достъп до оборудването, необходимо за практическа проверка на теориите и идеите му, така че Валънтайн и „Флекс — Глад“ сключват взаимноизгодна сделка. Ние му плащаме да мисли, а той ни позволява да тестваме идеите му. Ако някога улучим шестица от тотото, ще има своя дял в печалбите.

— Защо Валънтайн е решил да живее на този забутан остров, щом се нуждае от най-съвременни и мощни компютърни системи?

— Той е особняк — сви рамене Уолт. — „Освидетелстван“ ексцентрик. Един Господ знае къде почива логиката на неговите разсъждения! Всъщност, ако мислеше нормално, едва ли щеше да ни е полезен.

— Предполагам, че ме очаква?

— Не се тревожи! Всичко е уредено и самолетът ще кацне на единствената писта на острова.

— Има ли местни жители на този остров?

— Много малко — няколко рибари и техните семейства. Доколкото разбрах, Валънтайн не им обръща особено внимание. От благодарност те му се отплащат със същото. Това островче е едно от най-бедните в Карибския басейн, така че си наясно какво представлява.

— Трябва ли да го накарам да подпише някакъв документ, че е получил куфарчето? И откъде мога да съм сигурна, че съм попаднала точно на него? — любопитства Келси.

— На този свят има един Валънтайн и няма начин да го сбъркаш! — изкиска се Уолт. — Огромен мечок с дълга коса и брада до пояса. Поглежда те над очилата си със златна рамка и недвусмислено ти дава да разбереш, че губиш драгоценното му време. Изобщо не разчитай, че ще прояви гостоприемство. Голям късмет е, че няма възможност да инсталира мощни компютри на острова и му се налага да прибегва до нашите услуги. Пък и не разполага с толкова средства...

— Не печели ли добри пари от теоретичните си разработки?

— Между нас да си остане, никакъв го няма като бизнесмен — съобщи й доверително Уолт. — Тук ли трябваше да свия?

— На следващата пряка. Спри за момент на паркинга, колкото да скоча от колата.

— Какво? Няма ли да прием по едно на изпроводак?! — Уолт се опули комично.

— О... С удоволствие бих пийнала по чашка, ако не бързаш...

— Да бързам? Как така? Та нали доверявам в ръцете ти част от бъдещето на „Флекс — Глад“? Такова събитие заслужава да се полее!

Той паркира колата и като галантен кавалер изскочи да отвори вратата й. Двамата тръгнаха по застланата със ситни камъчета алея към дома й.

— Приятно местенце! — кимна одобрително Уолт, докато тя ровеше в чантата си за ключа.

— Благодаря! И аз го харесвам много!

— Обзалагам се обаче, че къщата на майка ти в Кармел е още по-приятна. Решил съм да си купя имот в околностите на градчето.

Келси не се съмняваше, че ще го направи. В компанията Уолт проявяваше завидна пестеливост, но същото не можеше да се каже за личния му живот.

— Хей, телефонът ти звъни като на пожар! — каза Уолт, когато Келси отвори входната врата. — Виж кой е, а аз ще поогледам кухнята, да видим с какви подръчни средства разполагаш за едно импровизирано парти!

Келси го проследи с поглед. Този мъж се чувстваше като у дома си навсякъде. Не беше стъпвал в апартамента й, но вече най-невъзмутимо ровеше в кухненските шкафове. Коул никога не би си позволил подобно нещо, реши тя, и посегна към слушалката. Изобщо Коул беше прекалено сдържан... С изключение на последната им

среща, припомни си тя и усети ледени тръпки по гърба си. Побърза да отпъди неприятния спомен.

— Ало?

Човекът, който се обаждаше, мълчеше, но още преди да чуе тихия плътен глас от другия край на жицата, Келси знаеше кой е.

— Крайно време беше да се прибереш вкъщи. Наближава десет.

— Коул! — Келси усети как краката ѝ се подкосяват и се отпусна на съседния фотьойл. След седмица мълчание бе решил да се обади! — Какво искаш? — Нарочно говореше тихо. Смяташе, че така ще скрие напрежението в гласа си. Всички злъчни реплики, репетирани многократно, се изпариха.

— Като начало, можеш да ми кажеш къде беше цяла вечер!

— Работих.

Кратък съдържан отговор — толкова!

— Ясно...

— Слушай, Коул! Не виждам причина да си губим взаимно времето, освен ако... Освен ако най-после не си решил да ми обясниш какъв е този файл в компютъра на Роджър! — Усети, че стомахът ѝ се сви на топка от напрежение.

— Ей, скъпа, ама ти си като развалена грамофонна плоча! — въздъхна той. — Ще трябва да те разочаровам. Не се обаждам за това. Сама ли си?

— Не. С Уолт решихме да пийнем по чашка на изпроводяк, затова, ако обичаш, побързай! Казвай каквото има и ме остави на мира!

— Тоест да те оставя с Гладуин! — изръмжа Коул. — Разкарай го, Келси!

Това съвсем не бе молба или съвет, а заповед. Келси мълчеше предизвикателно.

— Келси, знаеш, че не се шегувам! По-добре се откажи от номерата!

— Не аз, а ти си падаш по игричките, Коул! — отрязва го сърдито тя.

— Келси, никога не съм разигравал игрички, поне по отношение на теб! Познаваш ме от месец. Не ти ли е достатъчно да разбереш, че няма да позволя в краката ми да се мотае друг мъж, особено сега, когато ми принадлежиш?

Тя преглътна мъчително. Колкото и неприятно да беше, трябваше да признае, че го познаваше достатъчно добре, за да е сигурна, че Коул не се шегува. Нямаше никакво право да намесва Уолт в лютата война, която водеше с него.

— Защо се обаждаш? Решил си да ме тормозиш, нали? — процеди тя с леден тон.

Уолт влезе във всекидневната. Носеше бутилка коняк и две чаши. Остави ги на масичката и се разположи удобно на отсрещния диван.

— Не, не се обаждам, за да те тормозя — отвърна спокойно Коул. — Обаждам се да разбера кой ще полива цветята на майка ти, докато ти отсъстваш? Нали утре заминаваш?

— Да, утре. — Келси се усмихна мило на Уолт, който напълни тумбестата чаша с коняк и ѝ я подаде. — Няма защо да се тревожиш за цветята. Свързах се с маминия градинар, той ще се погрижи. Все пак благодаря, че си се сетил! Уверявам те, че всичко ще е наред. Щом се върна от пътуването, ще ти разкажа как съм прекарала. Много мило от твоя страна, че се обади да ми пожелаеш „На добър час“! — Остави слушалка, без да даде възможност на Коул да продължи разговора. — Един съсед на мама. Обажда се да ми пожелае добър път — обясни безгрижно тя.

— Добре, да прием за приятното пътуване! Кое то може да се окаже и печелившо за „Флекс — Глад“ в едно недалечно бъдеще! — вдигна чашата си Уолт. — Хей, да не забравиш да изпратиш снимка!

— На Валънтайн ли? — пошегува се тя.

— Зарежи този особняк! — разсмя се Уолт. — По-добре изпрати снимка с изглед от нудистки плаж. Къде-къде по-интересно!

Трябваше бързо да изпрати Уолт да си върви, каза си тревожно Келси. Горкият Уолт! Изобщо нямаше представа, че без да ще, се е набутал между шамарите. Беше толкова мил и симпатичен, че тя не можеше си позволи да го забърква в тази каша. Е, наистина, Коул се обаждаше от Кармел и поне тази вечер животът на шефа ѝ бе извън опасност. Но за в бъдеще не можеше да го твърди със сигурност. За съжаление, имаше горчивия опит, че когато Коул избухне, не се спира пред нищо. В такива моменти можеше да бъде и жесток. За всички, включително и за нея, бе най-добре да разкара Уолт.

Божичко, какво падение! Да се поддава на заплахите на Коул Стоктън! Не, не беше съвсем наред! И все пак беше длъжна да внимава

да не пострадат други, докато не приключеше с висящите въпроси помежду им, направи опит да оправдае поведението си тя.

След четвърт час Келси доста тактично и учтиво се справи със задачата да изпрати своя шеф.

На сбогуване той я предупреди с неочаквано сериозен тон:

— Хей, и да не изпускаш куфарчето от очи!

— Не се безпокой! И за секунда няма да го оставя извън моето полезрение! — обеща тя.

— Не се съмнявам! Ти си най-добрата секретарка, която някога съм имал! — Усмихна ѝ се и махна за довиждане. — Пази се и приятно прекарване!

Келси заключваше вратата, когато телефонът иззвъня. С чувство на обреченост, загнездило се дълбоко в нея, вдигна слушалката.

— Тръгна ли си? — попита любезно Коул.

— Ти как мислиш?

— Мисля, че си е тръгнал.

Гласът му бе толкова отвратително самоуверен, че на Келси ѝ идеше да изкрещи. Овладея се и рече с леден тон:

— Защо тогава си правиш труда да се обаждаш?

— Искях да получа потвърждение, предполагам.

— Не съм забелязала да се нуждаеш от потвърждение! Винаги си самоуверен! — сопна се тя.

— Може би няма да повярваш, че понякога ме караш да се чувствам неуверен... — каза той след кратко колебание.

— Не, не вярвам! Човек, който се затваря зад каменни стени — и в буквалния, и в преносния смисъл, едва ли се поддава на такова сантиментално чувство като неувереност например! Лека нощ, Коул.

С непоколебим жест Келси хлопна слушалката. После, за по-голяма сигурност, изключи телефона. Последното навярно беше излишно. Упъти се към спалнята, за да довърши подреждането на багажа.

На следващия ден вечерта за кой ли път Коул погледна часовника си. Наближаваше девет, а Келси не даваше никакви признаци за живот. Вечерята вече привършваше, но тя не се появи в трапезарията. Коул

беше проверил внимателно и в трите салона, в които сервираха коктейли, но не я забеляза.

Джун и Джордж Кемдън — симпатична двойка на средна възраст, бяха съседите му по маса. Приятни хора в общи линии, макар че Джордж Кемдън малко прекаляваше с безкрайните си разкази за своите подвизи на игрището за голф. За съжаление, компанията им не компенсираше четвъртия празен стол на масата. Срещу солиден бакшиш Коул бе уредил да настанят Келси на неговата маса, но госпожицата очевидно в момента имаше далеч по-интересни развлечения от вечерята.

Коул успяваше умело да прикрие растящото си нетърпение и безпокойство. Беше сигурен, че Келси е на кораба. В късния следобед я видя, че се качи на пристанището в Пуерто Рико.

Придружена от стюарда, тръгна към своята каюта. Оттогава като че ли се изпари. Коул съвсем съзнателно реши да отложи за по-подходящо време появяването си на „сцената“.

— Какви са плановете ти за вечерта, Коул? — попита любезно Джун Кемдън. — Тук човек не може да се оплаче от липса на развлечения...

— На тези кораби винаги има поне дузина приятни млади дами, които нямат нищо против да се повеселят, докато трае екскурзията. Ако бях на твое място, Коул, нямаше да пропусна възможността да се възползвам! — намигна заговорнически Джордж. — Номерът е да действаш бързо, преди корабните офицери да са обрали каймака...

— Джордж! Какви са тези приказки? — възкликна жена му с престолено възмущение. — Говориш, сякаш имаш собствен опит!

— Не забравяй, че играя голф, скъпа! Свикнал съм да наблюдавам движението и попаденията на топките — ухили се доволен той.

Джун се изправи решително. Роклята от тюркоазна коприна стоеше чудесно на закръглената ѝ фигура и хармонираше великолепно с живите ѝ сиви очи.

— Коул, моля да ни извиниш, но мисля, че е крайно време да закарам Джордж до най-близкия бар. След две-три уискита ще реши, че изглеждам достатъчно добре, за да ме покани на танц.

— Повярвай, Джун, изглеждаш чудесно! Съвсем не ми е нужно уиски, за да го твърдя! — галантно подхвърли Коул.

Джун се разсмя — личеше, че е поласкана от комплимента. Джордж изви нагоре рунтавите си сиви вежди и поклати заканително глава, разбира се на шега.

— Хей, внимавай, момче! Търси си друга дама! Тази вече е заета!

— О, Джордж! — Джун се изкиска доволно и хвърли нежен поглед към своята половинка.

— Приятна вечер! — пожела им вежливо Коул. — По-късно може би ще се видим, но първо трябва да си намеря дама.

— Късмет! — намигна Джордж.

Късметът нямаше нищо общо в случая, каза си Коул, докато проследяваше с поглед отдалечаващата се двойка. Предварително бе нагласил грижливо всичко, но очевидно се получи засечка. Тази вечер Келси трябваше да седи на неговата маса. Къде, по дяволите, стана досадната засечка?

Може би Джордж имаше право. Пъргавите корабни офицери или някой пътник не дремеха, а бяха направили вече своя печеливш ход. Коул се изправи. Лицето му изглеждаше като буреносен облак. Стюардът с право изпита безпокойство за полагащия му се бакшиш в края на пътуването.

След като не беше гладна, значи Келси по всяка вероятност се размотаваше някъде из огромния луксозен кораб, разсъди Коул. Трябваше да го претърси. Започна от най-горната палуба и методично провери всяко кътче в многобройните салони, барове и дискотеки, изпълнени с шумни жизнерадостни екскурзианти. Не пропусна даже малкото казино и осветения от прожектори басейн. Трябваше да мине доста време, докато се убеди, че Келси наистина я няма никъде.

Не можеше да повярва, че е решила да прекара първата си вечер от безбожно скъпата екскурзия в тясната каюта. Не, не и Келси! Добре де, но всички места, където би могла да бъде, вече бяха проверени. Оставаше единствено каютата.

Коул се качи с асансьора до четвъртата палуба и тръгна по дългия застлан с дебел мокет коридор. Срецу банкнота, която не можеше да не направи впечатление на стюарда, беше узнал номера на нейната каюта. Изобщо, когато се налагаше, Коул нямаше проблеми да се сдобие с необходимата информация.

Спря пред боядисаната в оранжево врата на каюта номер 4063. За части от секундата се поколеба, преди да почука. Това го подразни, макар че не му се случваше за първи път, откакто започна историята с Келси Мърдок. Оставаше големият въпрос — как ще реагира тя, когато разбере, че е на борда? Коул почука на вратата. Отвътре се разнесе леко шумолене, сякаш някой си влачеше краката. Последва тих умоляващ глас:

— Моля ви, вървете си! Казах, че не искам да вечерям.

— Келси? Добре ли си? — Разтревожен, Коул почука пак.

Неясен шум, после вратата се откряна десетина сантиметра.

— О, божичко! Сега пък халюцинирам! — простена тя шокирана и понечи да затръшне вратата, но Коул успя да я подпре с крак.

— Келси, какво става? Разтревожи ме!

С цялата си тежест Келси се натисна на вратата. Акт на отчаяние — съзнаваше отлично неговата безполезност. Коул Стоктън на кораба! Само това ѝ липсваше, помисли мрачно тя.

— Келси, пусни ме да вляза!

Без да чака повече, Коул натисна с ръка вратата. Тя се отвори моментално. Келси политна навътре, но успя да запази равновесие, като се улови за отворената врата на банята. Беше я оставила така за удобство — налагаха го честите прибежки до санитарния възел.

Колкото и ужасно да се чувстваше, тя усети странно вълнение, когато погледна Коул. С черен смокинг и сива риза, той изглеждаше внушително. Тъмнокестенявата му коса бе гладко сресана, в позната консервативна прическа. За разлика от него, видът ѝ бе за окайване. С рошави коси, небрежно завързан халат и бледо измъчено лице, можеше да уплаши всеки. Със сетни сили тя направи героичен опит да запази самообладание.

— Не можа ли да облечеш нещо по-светло поне тази вечер? Намираме се в тропика, ако не си забелязал — подметна сухо тя. — Белите чорапи щяха да са подходящи...

— Знаеш, че не разполагам с твърде пъстър гардероб — отвърна Коул, като я оглеждаше внимателно. — Бих казал обаче, че в момента облеклото ми е по-подходящо от твоето за екскурзия с луксозен кораб. Какво ти има, Келси?

— За първи път пътувам по море! — призна тя. Чувстваше се безкрайно изтощена, за да протестира даже символично срещу

присъствието му в нейната каюта. — Явно не ставам за моряк. Извини ме, Коул, банята ме зове! — Тя се шмугна през отворената врата, почувствала, че отново ѝ се повдига.

— Не се тревожи! Всичко ще се оправи!

Коул мигновено се озова до нея. Прихвана я внимателно. Цялото ѝ тяло се разтърсваше от спазми.

— Махай се! Остави ме да умра спокойно!

— Няма да умреш!

— Откъде си толкова сигурен? О, божичко, чувствам се ужасно!

— Дай да ти измия лицето! После ще си легнеш, а аз ще открия корабния лекар. Ще измисли някакво лекарство против морска болест. — Грижливо изми лицето и ръцете ѝ, сякаш Келси беше болно дете. Сложи ментова паста за зъби на четката и я тикна в ръката ѝ. — Измий си зъбите, ще ти стане по-добре!

— Ти пък откъде знаеш? — измърмори тя заядливо, ала се вслуша в съвета. — Мили боже! Няма ли да престане да се клатушка този кораб? Защо никой не ме предупреди какво ме чака?

— Защото повечето хора на този свят не страдат от морска болест, когато морето е абсолютно спокойно. — Напълни чашата с вода и я протегна към нея. — Изплакни си устата, после пийни две-три малки глътчици.

— О, не мога! Ще повърна! — Келси гледаше чашата като че ли бе змия.

— Съвсем малко. От колко време си така?

— Започна само час, след като се качих на проклетия кораб!

— Не е добре, сигурно си се обезводнила. Пийни вода!

— Няма да успея да я задържа! — проплака жално тя.

— Все пак опитай! — настоя той и поднесе чашата към побелелите ѝ устни.

Келси долови искрена загриженост в очите му и послушно изпи две малки глътки. Вниманието му я трогна, но не се стърпя и подхвърли заядливо:

— Какво търсиш на този кораб, Коул? Как реши да се отдалечиш от каменната си крепост?

— За моя изненада откривам, че покрай теб от време на време съм склонен да рискувам — изръмжа той. — А сега — в леглото! Отивам да изкарам лекаря от бара.

— Откъде си сигурен, че е в бара? — Покорно се остави да я отведе до леглото.

— Че къде другаде може да е корабният лекар първата вечер от екскурзията? Да не мислиш, че е в помещението за прегледи?

— Прав си, не вярвам да е там... О, Коул! Божичко! Никога не съм се чувствала по-отвратително! Ще ми се да се хвърля в морето!

— Утре сутринта ще си забравила за морската болест. Довери ми се!

— Как да ти повярвам? Забрави ли, че почти не те познавам? — Сама се изненада откъде намери сили да се заяжда.

— О, господи! Ти наистина си като развалена грамофонна плоча! — Коул я напъха под завивката. — Стой тук и не мърдай, докато доведе лекаря.

— Едва ли е нужно да ми го напомняш! — изстена тя.

— Ако винаги си толкова сговорчива, цена няма да имаш! — усмихна се едва забележимо Коул и тръгна към вратата. Погледът му попадна на черното кожено куфарче до леглото. — Това ли е прословутата куриерска пратка, която трябва да занесеш на изкукуруигалия гений?

— Инструктирана съм да не изпускам куфарчето от поглед. Божичко, ще оживее ли, за да връча документите?

Тя остана да лежи със затворени очи. С ужас очакваше всяко едва доловимо поклащане на кораба. Коул се справяше отлично с ролята на болногледач, мина ѝ през ума. Кога ли се е научил? Стомахът ѝ обаче отново се обърна и промени посоката на мислите ѝ.

След малко Коул се появи. Водеше корабния лекар — млад мъж с приятна външност и великолепно отношение към пациентите.

— Повярвайте ми, на сутринта ще се почувствате като нов човек! — обеща той бодро, докато пълнеше спринцовката. — Няма начин това да не помогне! Не бих искал да прекарате екскурзията в леглото! А сега легнете по корем.

— По корем ли? Защо? Не може ли в ръката? — попита колебливо тя, съзнавайки, че Коул е на крачка от нея.

— Не ставай дете, скъпа! — Той седна на леглото, притегли я в скута си и запретна халата ѝ.

Келси изруга тихичко и зарови лице в черния му смокинг, докато лекарят ѝ слагаше инжекцията. Беше обидена, ядосана, смутена. В

момента бе готова да хвърли цялата вина за отвратителното си състояние върху Коул. Добре, че не усети и намек за похотливост в допира му до голото ѝ бедро, защото сигурно щеше да го ухапе. Почувства само нежност и загриженост.

— Това непременно ще ви помогне, госпожице Мърдок — успокой я лекарят, преди да се сбогува. — Спокоен съм, защото ви оставям в сигурни ръце. Обадете ми се утре сутринта, ако гаденето продължава, но не ми се вярва. Лека нощ!

— Как няма да е весел! Бас държа, че се връща в бара — измърмори Келси. Побърза да дръпне халата и се измъкна от ръцете на Коул. — Сигурна съм, че ще го последваш с удоволствие. Благодаря ти за помощта, Коул! Не искам да те задържам. Вярвам, че ще се оправя...

— Ще остана, докато заспиш.

Коул вече си събличаше сакото.

— Коул, няма нужда! Уверявам те, че вече се чувствам по-добре!

— Скъпа, в това състояние все едно не можеш да ме изгониш. Така че приеми присъствието ми като неизбежно!

Коул закачи сакото си в дрешника и се върна до леглото. Келси го наблюдаваше изпод полуотворените си клепачи. Едрата му фигура сякаш запълваше тясното пространство на каютата. Внезапно тя осъзна, че, цялата история с Коул Стоктън придобива оттенъка на неизбежност. Връщайки се назад във времето, сега ѝ се струваше, че срещата им беше неизбежна. Като че ли и прелъстяването ѝ изглеждаше неизбежно. След това той неизбежно предяви права над нея. Нямахме как да избегне и присъствието му тази вечер, реши тя накрая. Главата ѝ бе замаяна. Успокоителното започваше да действа.

— Тази инжекция ми размъти мозъка... — измърмори сънливо.

— Появата ми не трябваше да те изненадва, скъпа! — каза тихо Коул, сякаш четеше мислите ѝ. — Знаеш, че винаги и навсякъде ще те последвам!

— Миналата седмица не прояви особен интерес — ... — отбеляза тя. Стараше се тонът ѝ да прозвучи язвително. — Обади се веднъж.

— И установих, че се черпите с Гладуин! — Не беше трудно да се доловят заплашителните нотки в гласа му.

— О, Коул! Стомахът ми... — побърза да се измъкне Келси.

— Да те отнеса ли в банята? — попита разтревожен той.

— Не... Мисля, че не се налага... Ужасно ми се спи... — Затвори очи, успокоена, че Коул мигновено бе забравил раздражението си. — Знаеш ли, страхотен си като болногледач! Сигурно ти се е налагало да вършиш тази работа...

Дори в това отвратително състояние тя не се отказа от поредния опит да се докопа до някакво късче от миналото на Коул Стоктън. Отговорът му би могъл да се приеме като малко постижение:

— Не, никога не съм бил болногледач!

Стори ѝ се, че въпросът ѝ го развесели, но не беше абсолютно сигурна дали не се заблуждава. Всъщност, в какво ли беше сигурна? Замъгленият ѝ мозък отказваше да разсъждава. След безкрайни часове на отвратителни телесни мъки с огромно облекчение потърси целебното спасение в съня.

През нощта се събуди само веднъж. Стаята тънеше в дрезгав полумрак. Коул бе изгасил всички лампи, с изключение на една малка над дрешника. Не си беше отишъл, помисли тя с необяснимо задоволство. Застанал пред дрешника, четеше съсредоточено нещо. Навярно е намерил някакво списание. Келси бе готова отново да заспи, когато съзнанието ѝ регистрира стъписващ факт. Черното куфарче зееше отворено на пода до Коул. Онова, които той четеше, очевидно беше извадено от куфарчето.

Келси бе неспособна да се пребори с въздействието на сънотворното лекарство. Куфарчето беше заключено, смътно си припомни тя. Лично Уолт заключи двете големи лъскави заключалки. Не ѝ даде ключове, защото Валънтайн имаше свои.

Коул нямаше никакво право да рови в документите, беше последната мисъл, която ѝ мина през ума, преди да потъне в непробуден сън...

ПЕТА ГЛАВА

В момента, в който се събуди, Келси мигновено осъзна две неща: първо, че Коул не е в каютата, и второ, че стомахът ѝ се бе успокоил. Мина известно време, докато си даде сметка, че черното куфарче е изчезнало. Тръгна към банята да вземе душ, за да ознаменува победата над морската болест, и чак тогава в съзнанието ѝ изплува среднощното видение — под светлината на мъждукащата лампа Коул изучаваше съсредоточено съдържанието на документите. Полуубедена, че е сънувала, тя се огледа за куфарчето. Беше изчезнало от стаята.

Смръщи вежди. Надникна в дрешника, под леглото, провери дори в чекмеджета на шкафа. От куфарчето нямаше и следа. Не, Коул не би могъл да го вземе... Някакви си разпечатки едва ли биха представлявали интерес за него. Снощното видение бе плод на въображението ѝ... Тази сутрин ѝ се искаше да си спомня само за вниманието и грижите, с които Коул я обгради, когато ѝ беше зле.

После щеше да търси проклетото куфарче, реши тя и влезе в банята. Не можеше да отрече, че загрижеността на Коул я трогна силно и някак тушира гнева и обидата, които я измъчваха през миналата седмица.

Какво всъщност се беше променило? Все още не знаеше почти нищо за този мъж, освен че умее добре да се грижи за една болна жена...

Къде, по дяволите, се бе дянало куфарчето? Усети, че я обзема нервност. Къде бе изчезнал и самият Коул? В едно поне можеше да бъде абсолютно сигурна — че Коул не е напуснал кораба, си каза със солидна доза черен хумор. Чак на следваща сутрин щяха да акостират на първото пристанище.

Мислите ѝ отново се върнаха към снощните събития. Тогава се чувстваше толкова зле, че даже не се изненада истински, като видя Коул на прага на каютата. Дори ѝ хрумна, че появяването му е неизбежно. Сега обаче нещата ѝ изглеждаха доста по-различни. Защо, дявол да го вземе, я беше последвал на кораба? И от къде на къде

захвана да се грижи за нея, когато я завари в онова отвратително състояние? И най-вече защо бе дръзнал да рови в куфарчето?

Отговорът се налагаше от само себе и бе повече от тревожен. Уолт ѝ каза, че информацията в куфарчето е ценна единствено за шепа хора, които могат да я разберат. Изобщо не намекна, че някой би могъл да се опита да я открадне.

Коул никога не бе проявявал особен интерес към компютрите, но често разговаряха подробно за работата ѝ, припомни си тя, завладяна от нарастваща тревога.

Добре де, но запознаването им стана съвсем случайно и нямаше нищо подозрително в това съседът на родителите ѝ да установи контакт с непосредствените си съседи, а после да се запознае и с дъщеря им. Или поне така изглеждаха нещата тогава... Когато се запознаха, Коул дори не знаеше, че тя работи в „Флекс — Глад“! Освен ако Роджър не го беше споменал мимоходом, добави мислено със свито сърце.

Боже милостиви! Явно, докато се мъчеше да хване края на тази невъобразима каша, започваше да страда от параноя. Край! Стига глупости, трябваше да се вземе в ръце и да овладее ситуацията. На първо място, разбира се, да си върне куфарчето, което Уолт ѝ беше поверил. Щеше да е мъчително непоносимо, ако трябваше накрая да признае, че е прелъстена от мъж, забъркан в промишлен шпионаж, който успява да ѝ измъкне от ръцете информацията, предназначена за Валънтайн. Не! Коул не можеше да ѝ скрои такъв гаден номер! Не, това беше невъзможно...

Келси облече бяла блуза и широк ленен панталон, обу на бос крак чифт червени сандалети, приглади набързо косата си и я прибра с шнолки зад ушите. Излезе от каютата и се упъти към столовата. За първи път, откакто беше стъпила на борда, усети глад. След чаша силно кафе може би по-трезво щеше да погледне на историята с куфарчето. Тогава щеше да потърси Коул и да му поиска обяснение. Този път нямаше да му позволи да се измъкне под претекст, че „не желае да обсъжда някои въпроси“, твърдо реши тя.

Подухваше свеж морски бриз! Ширналата се синева радваше очите. Ярки слънчеви отблясъци се гонеха върху вълните.

Лекото поклащане на кораба вече не ѝ създаваше неприятности. Започваше да става топло. С бодра крачка Келси се разходи по

палубата, преди да влезе в столовата. Беше още рано и само шепа ранобудници се бяха събрали за закуска. Веднага забеляза Коул.

Налагаше се да разговаря с него преди кафето, което си обеща, но нищо. Вирна решително глава и се насочи право към неговата маса. Коул я наблюдаваше с любезно изражение на непроницаемото си лице.

— Добро утро, Келси! Масата е изцяло на наше разположение. Изглежда, че семейство Кемдън, които ще се хранят с нас, не са от най-ранобудните. Как се чувстваш? — Коул се изправи и отмести стола ѝ, за да седне.

— Благодаря, много по-добре — отвърна тя с подчертана непринуденост, която далеч не отговаряше на душевното ѝ състояние. — Къде е коженото куфарче?

— На сигурно място! — рече невъзмутимо Коул.

— Искам да ми го върнеш, Коул! — Бе приковала поглед в него. — Заедно с всички документи, които бяха в него!

— Келси, говориш като че ли съм откраднал нещо! Внимавай как ще продължиш! — натърти хладно той, като ѝ подаваше менюто.

— Коул, видях те през нощта да четеш материалите, които бяха в куфарчето! — каза тя с каменно изражение.

— И вярваш, че съм ги откраднал? — Сивите му очи проблеснаха заплашително.

— Както обикновено, не знам в какво да вярвам!

Той взе от подноса сребърната кана за кафе.

— Никога ли няма да спечеля доверието ти, Келси?

— Казах ти, не можеш да се доверяваш на някого, без да го познаваш! — процеди през зъби тя и се наклони към него. — Искам да ми върнеш куфарчето! Поех отговорност да го предам на Валънтайн. Ако поне малко ме уважаваш, Коул, ще престанеш с тези номера и ще ми го върнеш!

Коул се взираше известно време в лицето ѝ с напрегнато изражение. Накрая каза:

— Ако поне малко ми имаше доверие, нямаше да ме обвиняваш в промишлен шпионаж!

Тя пребледня, ала запази хладнокръвие и продължи:

— Може да се каже, че вече сме наясно кой какъв е! Всички факти сочат, че ти си ме използвал!

— Така ли мислиш? Наистина ли го вярваш? Миналата седмица ме обвини, че шантажирам Роджър. Сега пък ме изкарваш крадец. Снощи обаче май не мислеше, че съм толкова лош... Виж какво, можеш да извикаш един от офицерите и да предявиш обвиненията си в негово присъствие.

Келси прехапа нервно долната си устна и се размърда неспокойно.

— Едва ли ще се наложи... Върни ми куфарчето и ще забравим станалото!

— Не, няма да е толкова лесно, скъпа! Ако наистина си убедена, че съм откраднал безценните ти документи, предприеми нещо! Извикай офицера и го уведоми. Ще претърсят каютата ми и ще открият куфарчето. Ти ще го разпознаеш, а аз ще бъда заклеймен като крадец. Когато се прибереш в Сан Хосе, можеш да заведеш и дело, ако желаш. — Усмихна се неопределено, ала изражението му бе студено. — Хайде, Келси! Какво чакаш? Извикай офицера!

— Я престани! — избухна тя. Коул отлично знаеше, че няма да го направи. — Не ми се разиграват драматични сцени! Искам си куфарчето и точка! Ако е в каютата ти, след закуска ще отидем да го вземем. Няма дори да те разпитвам защо си го взел!

— Какво великодушие! — подхвърли ехидно той.

— По дяволите, а ти как щеше да се чувстваш, ако беше на мое място? Ако ме видиш, че се ровя в твои документи, а на сутринта откриеш, че са изчезнали?

— Напомняш ми един наш разговор от миналата седмица. Само че тогава ме попита как съм щял да се чувствам, ако съм откриел, че шантажираш мой роднина?

— Опитвам се да те накарам да разбереш колко е абсурдно да искаш от мен да приема на сляпо доверие всичко, което кажеш или пък премълчиш!

— Ще поръчат ли закуска? — прекъсна ги любезно стюардът.

— Донесете варени яйца и препечен хляб. Снощи госпожицата имаше проблеми със стомаха, затова би искала нещо леко за закуска.

— Слушам, господине! — отвърна сервитьорът и се оттегли.

— Коул, защо постоянно ме тормозиш? — подхвана Келси. — Не те разбирам... Какво искаш от мен?

— Много добре знаеш какво искам! — отвърна спокойно той и отхапа парченце от розовия грейпфрут.

— Разпечатките ли? — провокира го Келси.

— Не, твоите разпечатки съвсем не са ми нужни. Искам теб!

— Не може да бъде! — подметна ехидно тя. — Защо ги взе тогава?

— Казах ти, щом смяташ, че съм откраднал документите, извикай офицер и се оплачи! — Коул я прониза със стоманен поглед. — Хайде де, какво чакаш?

— Коул не ме предизвиквай! — Келси беше бясна.

— Ще те предизвиквам, уважаема! Или предяви официално обвинение, или престани да ме заплашваш! Разваляш ми закуската!

— А ти не разваляш ли моята?

— Май забрави, че аз съм причина тази сутрин да можеш да мислиш за закуска! Ако не бях аз, още щеше да се гърчиш в леглото между две прибежки до банята!

— Коул, абсурдно е да мислиш, че ще приема действията ти, без да потърся обяснение!

— Има обяснение! И винаги е имало. Обвинявай себе си, ако си сляпа и не го виждаш!

— Обвинявам теб! — повиши глас Келси. Беше разярена.

— Разбрах! Предприемай нещо или млъквай! Извикай офицера или ме остави спокойно да си изям закуската!

— Постъпваш безразсъдно, Коул!

— Значи според теб е безразсъдно да искаш мъничко доверие от жената, която си помолил да живее с теб?

— Мъничко доверие! И на това му викаш „мъничко доверие“! Освен това трябва да си откачил напълно, щом се осмеляваш да ми правиш такова отвратително предложение!

— Келси, викаш... — забеляза тихо той.

— Ами направи нещо! Извикай офицера и се оплачи!

— Знаеш ли какво си мисля? Много по-приятно е човек да общува с теб, когато си болна! — Коул остави внимателно лъжичката. Кръстоса ръце на гърдите и надяна маската на обичайната си хладна сдържаност. — Е? Реши ли какво ще правиш?

Никога през живота си не бе изпитвала такава смесица от безсилие и гняв. Трябваше да се вслуша в нахалния му съвет — да

уведоми някого за станалото. Та нали през нощта го видя да рови в куфарчето! По дяволите, защо още се колебаеше? Много просто. Защото знаеше, че никога не би обвинила Коул в кражба. Навярно и той бе сигурен в това.

— Келси?

— Закусвай спокойно, Коул! Знаеш прекрасно, че няма да правя сцени! — процеди през зъби тя, ала емоциите взеха връх, тя захвърли салфетката и понечи да стане. Коул протегна мълниеносно ръка и стисна здраво китката ѝ. Силата му можеше да бъде страшна, мина ѝ през ума, вперила поглед във впитите му пръсти.

— Защо не викаш за помощ, Келси? — дрезгаво попита той.

— Защото съм глупачка, предполагам! — Избягна да срещне погледа му и продължи да гледа втренчено пръстите, които стискаха ръката ѝ.

— Не си глупачка и двамата го знаем! Кажу, защо не извика капитана?

— Кажу ти, щом толкова знаеш!

— Причината е същата, поради която миналата седмица не ме обвини пред властите в шантаж! Същата причина те накара онази вечер набързо да се отървеш от Гладуин! Защото ми принадлежиш, Келси Мърдок! Струва ми се, че вече започваш да го осъзнаваш. Борбата между нас е твърде лична, твърде интимна, за да въвличаш чужди хора в нея. Освен това мисля, че ми имаш повече доверие, отколкото изобщо си представяш.

— Боже мой! Имала съм му доверие! И кое те кара да мислиш така? — хвана се тя за последната му реплика, сякаш останалото въобще не я засягаше.

— Ами снощния случай например. — Суровото му изражение като че ли за момент омекна. — Остави ме да се погрижа за теб, когато се чувстваше зле. Снощи не се боеше от мен, нали?

— Снощи бях прекалено зле, за да си усложнявам живота с допълнителни отрицателни емоции! — сопна се тя. Знаеше обаче, че Коул каза истината. Присъствието му ѝ подежда успокояващо. Дори когато се събуди и видя, че рови в куфарчето, не се разтревожи. Чак на сутринта, когато забеляза, че Коул и куфарчето са изчезнали, тревожните въпроси обсебиха съзнанието ѝ.

— Келси, моля те, кажи ми, вярваш ли дълбоко в себе си, че съм откраднал безценното ти куфарче? Искам да чуя истината!

— Не си намерил много подходящо време за изповеди... — промърмори тя, като се мъчеше да избегне отговора.

— Какво му е неподходящото? Истината, Келси!

Тя преглътна нервно, съзнавайки, че е попаднала в капан.

— Очаквам да чуя някакво обяснение за действията ти... — опита да спечели време.

— Трогателно великодушие! — насмешливо я изгледа Коул.

— Ще ми кажеш ли поне защо взе куфарчето? — упорстваше тя.

В погледа му отново пламна раздражение и гласът му стана по-суров.

— Защото не ми допада идеята на твоя Гладуин да те превръща в куриер на някаква очевидно ценна пратка, ако се съди по солидните заключалки на куфарчето. Тази история не ми хареса, още когато спомена за нея. Реших да взема куфарчето в каюта си и оттук нататък аз поемам отговорност за него. Толкова ли е трудно да се сетиш сама?

— Видях те да четеш документите... — промърмори тя.

— Направих го от любопитство. Искях да разбера дали съдържанието на фамозното куфарче може да ти създаде неприятности. Ако това те успокоява, признавам, че едва ли съм поумнял много, след като прегледах материалите. Все едно, че бяха на китайски!

Келси му повярва. Защо — само Господ можеше да каже! Спокойствието и дебелоочието му обаче я подтикнаха да продължи да го разпитва, да търси обяснение, макар че изглеждаше съвсем невероятно да го получи.

— Значи от чисто любопитство се справи с две сложни заключалки, без да си служиш с ключове? — попита с любезен тон, който придобиваше оттенъка на подигравка.

— Защо не? Любопитството може да се окаже силен мотив! — също тъй любезно отвърна Коул.

— Пфу... Ти си потресаваща загадка. Човек, способен да изкара всекиго от релси! — обяви с въздишка Келси. Знаеше обаче, че Коул е победител в поредната им схватка.

— Който много те желае! — добави той.

Келси усети, че пламва.

— Но не чак толкова, че да поеме риска на едно честно, открито общуване! — възрази тя.

— Келси, скъпа, ти си жертва на всички онези глупости, с които медиите ни пълнят главите. Психология, общуване, комуникативност... Не зная кому е хрумнала тази идиотска мисъл, че било велико нещо да разголиш себе си като на витрина!

— Значи не вярваш в искреността? — войнствено попита тя. Опита от яйцата, които стюардът току-що донесе. Разкош! С облекчение видя, че и стомахът ѝ ги приема охотно.

— Вярвам непоколебимо в правото на всеки да има тайни! — отвърна той безгрижно и начена омлета с гъби.

— Затова ли снощи наруши правото на моя шеф да има свои тайни?

— Беше по-различно.

— Кое му беше по-различното?

— Беше замесена и ти. За мен твоите права са много по-важни от правата на Уолт Гладуин. Не искам той да те използва!

— Никой не ме използва! Изпълнявам дребна задача, възложена ми от моя работодател. И ти нямаше право да ровиш в куфарчето без разрешение! Нещо повече, ако някой трябва да се чувства виновен, че ме използва неотдавна, то това трябва да си ти, а не Уолт!

— Значи предпочиташ да те използва работодателят, а не любовникът? — В очите му заблестяха предупредителни пламъчета, при все че гласът беше мек като кадифе.

— Той поне ми плаща! — изтърси Келси и в същия момент съжали за думите си.

— Нали ти казах — аз също желая да ти плащам! — припомни той с унищожителна студенина.

Келси усети как кръвта ѝ се оттича от лицето. Стомахът ѝ, който приемаше охотно препечения хляб и яйцата, се сви на топка.

— Да... Предложи ми наистина. — Тя сгъна грижливо салфетката и я остави до чинията. — Възможно ли е да забравиш такова „щедро“ предложение? А сега ме извини, Коул, изглежда загубих апетит — изправи се и тръгна към изхода.

Коул остана неподвижен, но мислено си лепна всички обидни епитети — синоними на „кръгъл идиот“, за които успя да се сети.

По дяволите, а какво друго можеше да направи? Не възнамеряваше да отваря вратата, заключена с девет ключа зад гърба му, за никого, включително за Келси Мърдок. Така или иначе, нямаше да ѝ хареса онова, което би открила зад нея. Защо тази твърдоглава жена не оставеше на мира миналото му? Коул съзнаваше прекрасно, че предложението му да компенсира заплатата ѝ, ако заживее с него, едва ли беше най-блестящата идея, хрумвала му напоследък. По всичко личеше, че и Келси споделя това мнение.

Присвил очи, Коул втренчи невиждащ поглед през огромния прозорец. Да, сложна ситуация... Надяваше се обаче седмицата да му стигне, за да възстанови загубените си позиции. В крайна сметка нещата не бяха чак толкова безнадеждни. Имаше няколко неопровержими доказателства, че когато я притиснеш до стената, Келси знае на кого принадлежи. Например пламенната всеотдайност в леглото онази нощ или покорството, което прояви, когато я накара да изгони Гладуин по-миналата вечер... Само дето се бе запънала като магаре на мост за оная глупост: откритост в отношенията им — пълна, безрезервна. Коул прецени внимателно това обстоятелство. Беше като огромна канара на пътя му. Трябваше да я заобиколи иди да я унищожи.

Защото в едно бе абсолютно сигурен: никому нямаше да позволи да прекрачи прага на залостената порта, зад която пазеше грижливо миналото си. Сега той беше друг човек, когото Келси можеше да уважава и на когото да се довери. Загърби миналото си. По своя воля и желание. И не смяташе да се връща към него, заради никого.

Щеше да ѝ даде известно време, за да свикне. Това да, но в крайна сметка Келси нямаше възможност да избира. Той, Коул Стоктън, я желаше физически, но повече от всичко изпитваше огромна нужда от нея. Келси Мърдок беше онзи естествен липсващ елемент в новия живот, който си бе избрал. И по-рано някак смътно се досещаше, че нещо му липсва, ала едва сега, когато я срещна, нещата придобиха точни очертания.

Щеше да е кръгъл глупак, ако я оставеше да изчезне от живота му. Как ли не го наричаха в миналото му, но никой не дръзна да му лепне етикета „глупак“. Глупостта и борбата за оцеляване бяха несъвместими. А Коул успя да оцелее...

Келси намери празен шезлонг на палубата и се изтегна. Беше помъкнала да чете някакво списание. Оказа се обаче невъзможно да се концентрира. Заряза четенето и загледа разсеяно тълпата жизнерадостни екскурзианти с ярки бикини и бански гащета край басейна. Облечени в бяло стюарди сновяха с подноси с леден чай и ароматен пунш.

Заради снощното си неразположение, Келси реши да пропусне плуването. За разлика от вчера, лекото поклащане на кораба сега ѝ действаше успокояващо, установи тя с изненада. Утре трябваше да акостира на остров Сейнт Томас. Там щеше да наеме самолет и да „прескочи“ до островчето на Вальнтайн. При положение, разбира се, че си върне проклетото куфарче, добави мислено с кисела гримаса. Трябваше да бъде по-настойчива! И какво се получи вместо това? Позволи на Коул да я прогони от трапезарията! Е, сама напусна, заради обида...

Кой знае на какво се опираше странната му логика... Отношенията му с жените в миналото бяха абсолютна загадката, каквато си оставаше и самото минало. За кой ли път, тази мисъл я изкарваше от релсите.

Отвори ядосано списанието и упорито изчете статията за последните тенденции в модата. Само че мисълта ѝ беше другаде. Разчиташе пътуването да ѝ даде възможност да скъса психологически с Коул и отново да стъпи здраво на краката си. Ето че всичко отиваше по дяволите! Коул много точно бе предвидил, че на кораба нямаше къде да бяга.

— Донесох ти чай с лед! — Коул изникна зад гърба ѝ и се настани на съседния шезлонг. Остави чашата недалеч от нея. — Няма ли да плуваш днес?

— Как успяваш винаги да се прокрадваш като котка? — изтърси Келси първото, което ѝ дойде наум. Както винаги, не беше усетила приближаването му.

Коул я изгледа колебливо. Очевидно въпросът го свари неподготвен.

— Купувам си обувки с безшумни подметки — направи опит да се пошегува той, но само я ядоса.

— Не можеш ли да отговориш на толкова обикновен въпрос?

— Хей, извинявай! Този път наистина не се опитвах да изклинча!

— Винаги отговаряш уклончиво, когато те попитам нещо!

— Не е вярно! Понякога отказвам да отговарям, но това е различно. Във всеки случай, този път аз пръв зададох въпрос.

— Отговорът е очевиден! Тази сутрин не смятам да плувам. Ако съдя по облеклото ти, и ти изглежда ще пропуснеш къпането — добави тя, като огледа кафеникавата му риза с навити ръкави. — Любимият защитен цвят, както забелязвам. И банският ли е в тази гама?

— Ще се въздържа да те напердаша, само защото снощи беше ужасно зле. Изпий си чая, скъпа, и престани да се заяждаш! Може да се окаже опасно за здравето...

— Кое по-точно — чайт или заяждането?

— Познай!

— Това като заплаха ли да го разбирам, Коул?

Келси изпитваше непреодолимо желание да го провокира. Впрочем както винаги, когато биваха заедно. Усещаше, че трябва да упорства, докато не откриеше причината, която го караше да се огражда с високи недостъпни стени. Безкрайно глупаво от нейна страна, защото усилията ѝ едва ли щяха да се увенчаят с успех...

— Знаеш много добре, че не обичам да дрънкам празни приказки!

Келси го измери с очи и демонстративно заби поглед в списанието, сякаш Коул изобщо не съществуваше.

— Ето, видя ли, че ме познаваш достатъчно добре, за да знаеш кога трябва да млъкнеш! — подхвърли той почти развеселен.

Точно веселите нотки преляха чашата.

— Коул, ако обичаш, спести ми подигравките! — изсъска тя.

Почувства, че злъчният ѝ тон го накара да настръхне, и необяснимо защо изпита угризения.

— Не ти се подигравам, Келси! — рече тихо той.

— Тогава какво е това? — Келси остави настрана списанието и го погледна право в очите.

— Опитвах се да разведря напрегната атмосфера, предполагам...

— Защо си правиш труда?

— Защото ми се искаше това пътуване да се превърне в ново начало на отношенията ни — отвърна той, зареял поглед някъде в хоризонта.

Келси почувства необяснимо вълнение. В продължение на месец толкова много ѝ се искаше от тази връзка да излезе нещо. След случилото се в Кармел си каза, че всичко е безнадеждно. Сега обаче, противно на всякаква логика и трезв разум, като че ли бе готова да повярва в думите му.

— Наистина ли е възможно, Коул? — прошепна тя.

Наклонил глава към нея, той се взря в очите ѝ.

— Няма пречки, освен упоритото ти женско любопитство и арогантност.

Келси трепна, сякаш ѝ бяха удари плесница.

— Благодаря ти много, господин Стоктън, за обстояния анализ на ситуацията!

Коул изруга цветисто, но бързо се овладя.

— Моля ти се, Келси! Дай ни шанс! Нека да е седмицата, която ще прекараме на кораба! Това е единственото, за което те умолявам!

Коул Стоктън да моли, не, ДА УМОЛЯВА! Това наистина действаше шокиращо, установи Келси. Мина доста време, докато отново започна да диша нормално. Че беше кръгла идиотка, като допусна изобщо да ѝ говори — в това нямаше съмнение! Стъписваше я обаче неочакваната промяна в поведението на Коул. Преди седмица никога не би повярвала, че е способен да умолява някоя жена.

Келси овлажни нервно с език долната си устна и каза колебливо:

— Ако ми кажеше поне за Роджър... — Търсеше някакъв компромис, опитваше да се улови за сламка.

— Не те засяга, Келси! Роджър пожела този въпрос да си остане между нас и ми вярва, че ще удържа на думата си. Не мога да го обсъждам с теб!

— Значи искаш да ти се доверя? — попита тя с въздишка.

— Толкова ли е много?

— Откровено казано — да! Но това няма да промени нещата, нали?

Коул се надигна на шезлонга и хвана ръката ѝ. Келси изтръпна, стъписана от хипнотизиращата власт, която този мъж имаше над нея.

— Не, няма да ги промени! Ще продължавам да искам да ми се доверяваш! Мисля, че донякъде съм го постигнал. Остава и ти да го признаеш и всичко ще тръгне като по ноти!

— А какво ще дадеш ти, Коул, срещу това доверие?

— Всичко! — отвърна простичко той.

— Освен истина. Истината за твоето минало!

Нито пък любов, добави мислено, и изпита необяснима тъга. Което бе едно и също. Но Коул не го разбираше и тяхната връзка бе обречена...

— Дадох ти честната си дума, че никога няма да те излъжа! — възрази той рязко.

— О, Коул...

— Дай ни шанс, Келси! Един-единствен, едничък шанс! Заклевам се да не те насилвам да се любим! Позволи ми само да бъдем заедно през тази седмица!

— Нищо няма да се промени... Нещата тръгнаха наопаки...

— Това е минало, скъпа моя! Животът ме научи да игнорирам миналото! — разпалено заяви той.

— Как? Като затръшнеш вратата и си тръгнеш? — попита тъжно Келси.

— Когато се налага! — отвърна безгрижно Коул.

— Боже милостиви! Аз съм била арогантна! — удивено поклати тя глава. — Виж какво, Коул! Този кораб е голям, но не чак толкова, та да препускам от единия до другия му край само за да не те срещам. Все някога ще стане през тази седмица...

— Да го приема ли като заобиколен начин да ми кажеш, че няма да се държиш с мен, сякаш не съществувам?

— Коул, всичко бих могла да сторя: да се помъча да избягам, да не те поглеждам, даже да опитам да те удуша, но не мисля, че мога да се преструвам, че не съществувах!

Това беше косвено признание за капитулация. Потвърждаваше го задоволството, блеснало за миг в очите на Коул.

— Ще ти покажа как става това, скъпа моя!

— Кое как става? — повтори тя в недоумение.

— Как можеш да затвориш вратата и да започнеш отначало.

— Имаш солиден опит, така ли да разбирам?

Коул пропусна въпроса край ушите си и махна на стюарда.

— Още една чаша чай с лед, ако обичате. Този се е разтопил.

— Веднага, господине! — Стюардът моментално тръгна да изпълни поръчката.

— Та, да се върнем на приказката си — за топящия се лед... —
обърна се към нея Коул. Гласът му звучеше необикновено бодро.

— За това ли разговаряхме?

— Да! Определено затова!

Не беше трудно да се долови подтекстът. Коул говореше за нея. Само че на Келси ѝ се струваше, че той се заблуждава. Съгласието ѝ — твърде уклончиво и предпазливо — да прекарат заедно следващите седем дни, бе повишило с няколко градуса настроението му. Как ли би реагирал, ако отстъпеше напълно?

Жалко, че цената на подобен риск бе прекалено висока! Защото буквално усещаше в кръвта си пулсиращо натрапчиво желание да махне с ръка и да обърне гръб на всичко, което ѝ пречеше да се влюби в Коул...

ШЕСТА ГЛАВА

— Точно пред нас е Сибола! — Пилотът повиши глас, за да надвика грохота на малкия едномоторен самолет, и посочи с ръка сиво-зеленикавата ивица земя сред ширналото се море. — Няколкото къщички до пристанището минават за селце, останала част е почти безлюдна.

— Слава богу! — въздъхна с облекчение Келси.

Седеше на задната седалка на четириместния самолет. Нито пилотът, нито Коул, седнал пред нея, успяха да чуят възклицанието, в което се прокрадваха нотки на отчаяние. Само преди половин час бяха излетели от летището на остров Сейнт Томас и от момента, в който самолетчето се заклатушка към небето, Келси започна да се пита какво, по дяволите, я накара да предприеме това безразсъдно пътуване? Всъщност, зададе си въпроса на глас и преди това — когато видя пилота с огледалните му очила и влажната от пот риза.

— Може би предпочиташ да поплуваш? — попита лаконично Коул.

— Не обичам хора с огледални очила — измърмори мрачно тя.

— Не е задължително да харесваш пилота. Нужно е само да знаем, че ще ни закара невредими до острова на твоя гений.

Пилотът се представи като Рей. Изглежда не държеше много на официалности, като например фамилно име. Очакваше ги на летището.

— Казаха ми, че ще пътува един човек... — отбеляза Рей, като огледа скептично Коул, който държеше коженото куфарче.

— Малка промяна в плана — отвърна спокойно Коул. — Готов ли си да тръгваме?

— Мисля, че да...

Много скоро Келси разбра колко неоснователно е критичното ѝ отношение към потната риза на Рей. Не след дълго памучното сафари залепна за гърба ѝ. Съжали, че не е облякла къса пола, вместо белите джинси. Щеше да се чувства много по-удобно при тази влага и горещината. Коул не показваше с нищо, че горещината го тормози.

Отново бе облякъл обичайните си кафеникави одежди, плюс ниски кожени ботуши на краката. Имаше вид на човек, който е прекарал живота си в тропиците.

През последното денонощие Келси често се замисляше за поведението на Коул, за малко необичайните им отношения, които установиха с нейно съгласие. Едва ли имаше голям простор за избор, заключи мрачно тя. Всъщност, възможностите бяха две: или да постигне някакъв компромис с Коул, или да опита да избяга. Не беше нужна особено висока интелигентност, за да прецени, че шансовете ѝ да се измъкне практически са нулеви. Коул се намираше на кораба с една-едничка цел — да я принуди да приеме неговите условия за отношенията между двамата. От собствения си горчив опит Келси знаеше, че е готов да помете всичко, което се изпречеше на пътя му към целта.

Келси съзнаваше, че отчасти се е поддала на упоритостта му, но беше почти сигурна, че крехката основа, върху която се градеше временното им примирие, ще се пропука при първия по-значителен сблъсък помежду им. Предполагаше, че това щеше да стане още снощи, пред вратата на нейната каюта.

Прекараха заедно цялата вечер и Коул изобщо не скри, че я желае. Вярно, държеше се изключително вежливо, даже малко сдържано. Вечеряха, после гледаха програмата в кабарето, после танцуваха под ярките тропически звезди на палубния дансинг. Вечерта наистина бе великолепна и най-сетне Келси почувства, че ѝ става леко на душата. Не, „леко“ съвсем не бе най-точната дума, си каза с безпощадна откровеност. Отново се поддаваше на странното хипнотизиращо очарование на този мъж. Което нямаше да доведе до нищо добро, напомни си тя. И въпреки това охотно се отпускате в ръцете му, докато танцуваха, опряла глава на крепкото му рамо. Тялото ѝ се наслаждаваше на докосването на ръцете му, обвили кръста ѝ.

Когато се сбогуваха пред вратата на каютата ѝ, Келси ТРЯБВАШЕ да призове на помощ цялата си воля, за да не капитулира безусловно пред магическото въздействие на този мъж.

— Келси? — Откровен копнеж и изпепеляващо желание прозираше в начина, по който произнесе името ѝ, когато целуна едва-едва извивката на шията ѝ.

— Не! — произнесе твърдо тя, забила поглед в копчето на тъмната му официална риза. Пръстите ѝ несъзнателно, мачкаха ръкава на сакото му. Усети напрежението, което изопна тялото му, и за момент се побоя, че отново ще избухне, както през онази фатална вечер в Кармел.

— Келси, скъпа, ще те накарам да забравиш предпазливостта и опасенията, и всички глупави въпроси...

Силна тръпка разтърси тялото ѝ като ток, докато пръстите му очертаваха възбуждаща линия от тила надолу към гърба ѝ. Коул я усети, защото мигновено в очите му проблесна задоволство. Може би именно това ѝ вдъхна сили да не отстъпи от взетото решение.

— Не! — повтори тя много тихо, но непреклонно.

Коул се поколеба за миг. Тя почувства, как пръстите му се впиха за части от секундата в рамото ѝ, после, кимна, сякаш на себе си, и отстъпи крачка. Сивите му очи отново станаха непроницаеми.

— Лека нощ, Келси! Утре ще те взема за закуска. — Тръгна по коридора. Нито веднъж не се обърна.

Седнала на задната седалка в самолетчето, Келси си повтори, че е взела правилното решение — вероятно за стотен път от снощи. Коул беше като огън и рискът да изгори в този огън бе огромен. Длъжна бе да стои на безопасно разстояние. Заиграването в близост до пламъците можеше да ѝ коства много.

Рей приземи образцово самолета на късата тясна ивица земя, която трябваше да мине за писта, и го закова в самия ѝ край. „Пистата“ бе прокарана успоредно на скалистия бряг. Доколкото Келси успя да забележи, единственият по-сносен плаж с пясък се намираше край малък залив, обграден от стръмни скали — недалеч от мястото, където се приземиха.

— Май никой не ни чака... — Келси надникна през прозорчето на самолета. От края на „пистата“ започваше гъста пищна растителност, която покриваше с изумрудена зеленина възвишенията, пресичащи като гръбнак дългия тесен остров.

— Това не е мой проблем! — отбеляза Рей. — Колко време ще искате да чакам?

— Половин час! — отвърна Коул и отвори вратичката на самолета. Лекият ветреца поосвежи въздуха в задушната кабина.

— Не мога да си тръгна, преди да съм предала куфарчето! — измърмори намръщена Келси.

— Престоят се заплаща по същата тарифа — напомни Рей.

— Половин час! — повтори Коул с тон, нетърпящ възражения. Слезе от кабината и галантно предложи ръка на Келси.

— Коул, знаеш, че трябва да изпълня поръчението! Не мога да си тръгна, преди да връча куфарчето на Валънтайн!

— Валънтайн ли? — намеси се Рей. — Онзи луд с компютрите?

— Точно той. — Келси поглед към Рей, който все още си седеше в кабината на самолета. — Познавате ли го?

— Носил съм и други пратки за него — кимна Рей. — Живее в барака, ей там, на онези хълмове. Не е далеч оттук. Обикновено идва да посрещне самолета.

— Да не е забравил, че точно днес пристигам? — рече замислено Келси.

— Скъпа, островчето е толкова малко, че няма начин да не чуе самолета — намеси се Коул. — Дори да е забравил датата, щеше да се сети защо пристига. Сигурно скоро ще се появи. Ако изобщо го направи...

Келси започна да осъзнава как постепенно Коул я подчинява изцяло на волята си. От час на час броят на решенията, на пръв поглед незначителни, които вземаше вместо нея, застрашително нарастваше. Снощи всичко бе завоалирано като любезни препоръки и галантни предложения. И все пак, пиха „Каберне“, което той горещо препоръча за вечерята от миди в босилков сос, избрана пак по негово предложение. По-късно в бара ѝ поръчваше коктейли, без въобще да я попита. Тази сутрин пое в свои ръце организацията на пътуването от пристанището до летището на малкото градче Шарлот Амали и изнамери едноличната компания на Рей, който трябваше да ги откара до острова на Валънтайн. Наистина намесата на Коул беше полезна, си каза Келси, ала готовността му да помага започваше да се превръща в директно налагане на волята му.

— Ще го изчакаме четвърт час. Ако не дойде, ще го потърсим в къщата му! — спокойно, но решително обяви Келси.

Коул я изглежда някак странно, сякаш се чудеше как да се отнесе към демонстрацията на упорство. За момент като че ли бе готов да „издаде“ категорична заповед, но после се разколеба.

— Келси, чуй ме! Ако твоят Валънтайн е накъде наблизно, щеше да чуе самолета. Щом не идва, значи не проявява особен интерес към пратката. Не смятам, че трябва да хукнем да го търсим из тоя пущинак! Нали сама ми каза, че е голям особняк?

— Чакаме петнадесет минути и после ще го търсим! — повтори Келси непреклонно, като се престори, че не забелязва гневните искрици в очите на Коул.

„С каквото и да се е занимавал преди, този човек е свикнал да командва!“ — реши тя. Ето, че без да ще бе уловила още една дребна подробност от тайнственото му миналото. Като че ли пък имаше смисъл... Коул никога не би допуснал мозайката да бъде изцяло подредена.

— Ще видим! — изръмжа той.

След петнадесет минути Келси реши, че трябва да се действа. Жегата бе непоносима. Беше седнала на сянка под крилото на самолета, ефектът обаче бе нулев. Мечтаеше час по-скоро да се прибере на кораба с разкошната му климатична инсталация. Надигна се и обяви следващата стъпка.

— Хайде, Коул! Отиваме да го потърсим!

Коул се намръщи и бавно се изправи.

— Келси, не мисля, че ще го намерим!

— Трябва да се уверя сама. Уолт държи да му предам куфарчето!

— И толкова ли е важно на какво държи Уолт? — попита кисело Коул.

— Естествено! Той ми е шеф!

— Ей там е пътеката към барака на Валънтайн! — посочи вяло с ръка Рей. Очевидно цялата история му беше дошла до гуша. — Колко време ще се бавите?

— За колко можем да стигнем дотам? — попита Келси.

— Не повече от десетина минути.

— Ще ни чакаш, докато се върнем! — Коул отново взе нещата в свои ръце. — Не се безпокой, всичко ще ти се плати! Хайде, Келси, да тръгваме, щом си се запънала като магаре на мост!

Той взе коженото куфарче и тръгна в посоката, която им показа Рей.

Келси го последва с бързи крачки.

— Тук е непоносима влага! Не мисля, че бих издържала да живея дълго в тропиците! — измърмори тя.

— А, свиква се... — отбеляза Коул разсеяно.

— Изглежда, че жегата не те измъчва... — не се сдържа и подметна тя.

— Престани да хвърляш въдицата, скъпа! — отрязва я сухо той. — По-добре си запази силите за стръмнината, която те очаква!

„Така си мислиш ти, че лесно ще ме накараш да се откажа!“ — си каза мрачно Келси. Все пак, Коул беше прав. Изкачването по стръмната тясна пътека, която се провираше през гъсти, почти непроходим шубраци, не се оказа лека работа.

— Ама това си е истинска джунгла! — измърмори Келси.

— Тая работа не ми харесва! — Коул внезапно спря. — Няма никаква следа от проклетата барака, пък и по тая пътека като че ли не е стъпвал човешки крак!

— Виж какво! Не мисли, че си правя разходки за удоволствие! — стрелна го ядосана тя. — Ако искаш да се върнеш при Рей, чувствай се свободен!

— Я не ставай глупава! Наистина ли мислиш, че ще те зарежа в тоя пущинак? — изръмжа сърдито Коул.

— Ъ-ъ... Не...

Да я зареже? Невъзможно! Келси бе абсолютно сигурна в това. Коул отново щеше да се окаже прав. Макар че не знаеше нищо или почти нищо за миналото му, по някаква необяснима причина тя му вярваше. В пълно противоречие със здравия разум, но факт...

— Пак ти казвам, тая работа хич не ми харесва! — повтори навъсен Коул, поемайки отново по едва забележимата пътечка. — Онова, което истински ме вбесява, е, че Гладуин те е натоварил с тази тъпа задача, за да си спести няколко пършиви бона за куриерски услуги!

— Аз му предложих да взема куфарчето. Не ме е принуждавал! — по инерция защити шефа си Келси.

— Идеята обаче беше негова!

— И какво от това? Не виждам нищо неразумно!

— Така ли? Да пратиш жена съвсем сама в тая джунгла? — Коул едва се сдържаше да не избухне.

— Уолт никога не е бил на този остров, така че всъщност няма представа как изглежда. От кабинета му в Сан Хосе Сибола звучи като екзотично райско кътче! — осведоми го Келси с враждебен тон.

Коул отново спря внезапно и рязко се обърна. Този път изражението му бе непреклонно.

— Достатъчно вървахме, Келси! Явно са ни пратили за зелен хайвер! Връщаме се обратно!

Келси почти бе готова покорно да тръгне обратно. Коул не предлагаше, Коул не съветваше, Коул заповядваше с тон, на който човек се подчиняваше инстинктивно. Навярно, ако беше друг, а не Коул, щеше моментално да го стори, но както се бяха сложили нещата помежду им, упорството отново надделя и тя се запъна.

— Коул, дошла съм по работа! Няма да си тръгна, докато не... — Грохотът на самолетен мотор прекъсна изречението ѝ по средата.

— Да върви по дяволите! — изруга Коул, като че ли по-скоро с примирение, отколкото с яд.

— Какво става? — Келси погледна бързо по посока на „листата“, но гъстата растителност я скриваше. — Това нашият самолет ли беше?

— Боя се, че да. — Той вдигна взор към небето. Келси проследи погледа му. Самолетът се бе издигнал на стотина метра и се насочваше към морето.

— Но той отлита! Рей ни остави тук! — дрезгаво изрече тя. — Не може да бъде! Как ще се върнем на кораба?

— Въпросът ти е съвсем на място! — изръмжа Коул.

— Но защо? Защо го направи? — Келси изглеждаше сащисана. Като че ли още не можеше да повярва на случилото се.

— Струва ми се, че нашето приятелче Рей съблюдава принципа на свободното предприемачество в най-чистия му вид: работи за този, който плаща повече. Шестото чувство ми подсказва, че някой му е платил повече, за да ни зареже тук, отколкото щеше да получи, ако ни откараше обратно.

— Но защо някой ще иска... О, божичко! — Впери учудените си очи в черното куфарче, което Коул държеше в ръка. — Нали не смяташ, че някой иска да си го присвои?!

— Да ти кажа право, колкото повече неща научавам за работата ти и за твоя шеф, толкова по-малко ми харесват!

— Не виждам защо намесваш Уолт в тази работа! — Келси се ядоса. — Най-малко него можеш да обвиняваш за това!

— Ако ще се почувстваш по-добре, признавам, че вината е изцяло моя! Като последен глупак се навих да играя по свирката ти! Вместо да се вслушам в гласа на разума, тръгнах да слушам... ъ-ъ... хормоните! Да вървим! — нареди той и с широки бързи крачки тръгна нагоре по пътеката.

— Но, Коул... — Келси побърза да го догони. — Защо в тази посока? Не е ли по-добре да се върнем обратно при пистата? Или да тръгнем към рибарското селце от другата страна на острова? Рей спомена за него...

— Това са двете вероятни посоки, в които се очаква да поемем. Именно затова ще ги зарежем! — отвърна през рамо Коул, без да спира.

— Какво искаш кажеш? Че някой ни чака край пистата?! — Келси като че ли още не можеше да възприеме напълно цялата сериозност на ситуацията и стряскащите обстоятелства, породени от факта, че Рей ги беше изоставил.

По всичко личеше, че Коул вече бе приел възможността да се случи най-лошото, без да му трепне окото. Сякаш бе очаквал този странен обрат на събитията.

— Ако питаш мен, много е вероятно някой да очаква да хукнем обратно към пистата. Повечето хора инстинктивно биха реагирали по този начин. А щом излезем на откритото, ще бъдем като две мюрета.

— Решаваш всичко със забележителна лекота! — процеди през зъби Келси. — Нищо не може да те обърка!

— Не говори излишно, Келси! — посъветва я лаконично Коул. — Пази си силите! Пътеката става все по-стръмна.

Келси преглътна остротата, която бе готова да избълва, осъзнавайки, че Коул е прав. Бързият ход, наложен от него, стръмното нагорнище плюс смазващата жегга, бяха прекалено много, събрани наедно. Така че за момента реши да спести хапливите забележки и продължи да се изкачва мълчаливо. Мозъкът ѝ обаче работеше напрегнато. Първото нещо, което ѝ хрумна, бе един очевиден факт. Колкото дребен, толкова и обезпокоителен. Коул държеше куфарчето, а тя беше съвсем сама с Коул.

Келси усети, че дъхът ѝ спира, когато подреди фактите в тяхната последователност. Коул отдавна знаеше, че по време на екскурзията тя ще се отбие до острова на загадъчния Валънтайн, за да му предаде някакви документи. Коул се беше запознал със съдържанието им и после най-невъзмутимо бе изнесъл куфарчето от каютата ѝ. Коул бе ангажирал Рей в Сейнт Томас. И сега пак Коул я водеше навътре в джунглата на този остров.

Келси се закова на място. Коул веднага усети, че е спряла. Обърна се ядосан. Очакваше поредната серия въпроси, точно когато опитваше да намери изход от кашата, в която се бяха забъркали.

— Келси? — повика я сърдито. Навярно вече беше капнала. Тази жегга действаше убийствено на хората, несвикнали с нея. И той започваше да я усеща, след толкова години, прекарани в самия ад. Годината цивилизован живот в Кармел изглежда бе достатъчна да го размекне, реши той кисело. — Келси, знам, че е горещо и че си уморена, но трябва да вървим!

— Така ли трябва? — Хладната вежливост моментално му отвори очите. — Кой каза, че трябва да вървим напред, Коул?

Коул я прониза с гневен поглед. И без да ще, забеляза, че под жълтата ѝ риза, залепнала от пот за тялото, се очертаваха прекрасно оформените гърди, които учестеното дишане съблазнително надигаше. Нямаше и помен от изисканата ѝ прическа — разрошените кестеняви кичури блестяха от влага. Белите ѝ джинси отдавна бяха загубили цвета си, а върху потното чело остана мръсна следа, когато го изтри с опакото на ръката. Гледаше го с предизвикателни недоверчиви очи, дребното ѝ стройно тяло излъчваше напрежение.

— Знаеш ли? Не знам защо, но изглеждаш страхотно секси! — каза Коул с обезоръжаваща прямота, постигайки ефекта, който целеше.

Точно сега Келси явно не бе очаквала комплименти. Забрави за момент тревожните си опасения и избухна:

— Съвсем не ми е до шеги, по дяволите! Кажете какво става?

По-добре сърдита, отколкото уплашена, реши Коул.

— Че откъде да знам какво става? Ти беше тази, която настояваше да дойде на този остров!

— А пък ти настояваше да ме придружиш! — Келси стрелна с очи куфарчето. — И ти си този, който държи документите в ръцете си!

Откритото съмнение в погледа ѝ го жегна.

— Виж какво, моето момиче! Нямах голям избор! — грубо я отрязва той. — Налага ти се да ми вярваш!

— Тая песен я слушам от деня, в който се запознахме! Не стига това, ами като абсолютна идиотка се съгласих да дам последен шанс на нашата връзка. Добре, получих си заслуженото! Ето сега съм изоставена на някакво пустинно, забравено от Бога островче, с теб и с това куфарче.

— Проблемът е, че не съм много сигурен колко е „пустинно“... — отбеляза студено Коул. — Както казват старите хора: „По-добре да си имаш работа с дявола, отколкото с непознат“. Твоят Валънтайн сигурно се мотае някъде наоколо и Господ знае кой още... Готов съм да се обзаложа, че не сме сами на този остров. Някой проявява силен интерес към документите и няма да миряса, докато не се докопа до куфарчето!

— Откъде да знам, че не си ти този „някой“?

— Налага се да ми вярваш! — процеди през зъби Коул и тръгна нагоре по пътеката.

— Върви по дяволите, Коул Стоктън! Налагало си да ти вярвам! Страшно си добър да раздаваш заповеди наляво и надясно, само че аз не съм свикнала да се подчинявам! Едно нещо не би могъл да ме принудиш — да ти вярвам! Искам отговори, Коул! И то сега!

Коул претегли своите възможности. Не бяха много. Длъжен бе да се справи със ситуацията възможно най-бързо, резултатно и безкомпромисно. Животът на Келси беше застрашен. Всичко зависеше от това дали ще я накара да му се подчинява. А когато ставаше въпрос да я предпази от беда, Коул бе готов на всичко.

Веднъж взел решение, мигновено мина към изпълнението му — по един от старите му навици. Навярно нямаше да се освободи от него докато е жив. Защото шансът на колебливите да оцелеят бе минимален...

С мълниеносна бързина Коул се обърна и тръгна към нея. Несигурност замени гнева в лешниковите ѝ очи. Келси знаеше, че няма къде да бяга. Пръстите на Коул се вкопчиха в рамото ѝ. Той я придърпа бавно към себе си, приковал очи в нейните.

— Нямам какво да ти отговарям, Келси! — изрече той със заплашителен глас. Правеше го умишлено. По някакъв начин трябваше да пречупи ината ѝ и колкото по-бързо, толкова по-добре. — Затова

пък имам няколко забележки — кратки и ясни. Попаднали сме в много неприятна ситуация. Потенциално опасна. Не си подготвена да се измъкнеш сама от кашата, в която се забърка. Следователно, налага се да се опреш на мен — независимо от това дали ми вярваш, или не. **НЯМАШ ИЗБОР, КЕЛСИ!** Ще правиш каквото и когато ти кажа, и никакви въпроси! Бързо и акуратно. В противен случай няма и за миг да се поколебая да те принудя да изпълняваш заповедите ми! Предупреждавам те открито, Келси! В такива ситуации забравям доброто възпитание! Всъщност се превръщам в гаден мръсник. Ако не на друго, на това поне можеш да вярваш. А сега, поемай нагоре, ако не искаш да те влача!

Коул отстъпи крачка и я пусна да мине пред него. Келси се подчини безропотно. Очевидно тактиката му постигна желания ефект. Не беше сигурен обаче дали тя се подчини от страх, или защото дълбоко в себе си му вярваше. Би предпочел второто. Надяваше се да е второто. За съжаление, не беше много сигурен...

Всъщност, това нямаше особено значение в момента. Докато му се подчиняваше, какво значение имаше защо го прави, си каза той. Знаеше обаче, че се самозаблуждава.

Забила поглед право пред себе си, Келси се мъчеше да си обясни защо така безропотно отстъпи пред заплахите на Коул. Наистина мъничко я плашеше. Когато каза, че в опасни ситуации действа като гадняр, за секунда не ѝ мина през ум да не му вярва. Имаше моменти, в които Коул Стоктън ставаше безмилостен. Вече го изпита на гърба си в онази печална нощ. Освен това притежаваше изключителна самоувереност и властност, използваше ги като прикритие. Беше свикнал да командва — и другите, и себе си.

О, да, повярва му без колебание, че може да се държи като гаден мръсник! Но това ли бе едничката причина, която я накара да се подчини? Не беше много сигурна... Както винаги, повече въпроси, отколкото отговори. Може би нямаше друг избор...

Келси, която вървеше отпред, първа видя осмоъгълната колиба на полянка сред джунглата. Спря нерешително. Коул я застигна и хвана ръката ѝ.

— Доста е отдалечено — измърмори той, оглеждайки внимателно полянката. Личеше, че нищо не убягва от зоркия му поглед.

— Мислиш, че тук живее Валънтайн? — Осмоъгълната дървена барака ѝ харесваше. Сигурно стаите бяха с формата на парчета торта. На всяка от стените имаше прозорец. Отзад бумтеше генератор, но нямаше и следа от мъж с исполински ръст, брада до кръста и очила с метални рамки.

— Почти съм сигурен — отвърна шепнешком Коул. — Чакай тук, отивам да огледам.

— Идвам с теб! — подхвана автоматично Келси — повече от нежелание да остане сама в този пущинак, когато на две крачки се намираще нормална човешка къща.

— Стой тук! И дръж това! — Коул ѝ тикна куфарчето в ръцете. — Ще се върна след десетина минути.

— Но, Коул... — Суровият му поглед прекъсна възраженията ѝ. — Добре, оставам тук! — измърмори тя.

— Бързо схващаш! — Коул бе готов да се навре в гъстия храсталак, но усети, че Келси докосна ръкава му.

— Пази се! — прошепна едва чуто тя.

— Да. — Изненадан, Коул стисна леко пръстите ѝ. За момент ѝ се стори, че иска да каже нещо, но после се отказа и потъна в джунглата.

След минута-две Келси го видя да изниква от срещуположната страна на полянката. Като се оглеждаше напрегнато, излезе на откритото и спокойно влезе в колибата през зеещата врата. На Келси ѝ се стори, че дъхът ѝ спря, докато отново се показа на вратата и с бързи стъпки се шмугна в гъсталака. Малко след това изникна зад гърба ѝ.

— Стресна ме! Движиш се като призрак — каза тихо тя.

— А ти изглеждаш като че ли си видяла призрак. Всичко е наред, скъпа! Къщата е празна.

— И от Валънтайн няма и следа?

— Не, но неотдавна някой е преровил бараката. Търсил е нещо. Предполагам, че не го е намерил... — добави, поглеждайки към куфарчето.

— Не може да е Валънтайн...

— Основателно предположение. Все едно, не можем да висим тук, докато благоволи да се появи. След час започва да се стъмва. Трябва да намерим подходящо място за през нощта.

— Не може ли да останем в къщата на Валънтайн? — попита тъжно Келси, макар предварително да знаеше отговора. Коул вече бе решил, че това място не е подходящо, и тя трябваше да се подчини.

— Всеки, който проявява интерес към нас и знае, че сме тръгнали насам, е убеден, че колибата е открита покана за нощуване.

— А ти не приемаш откритите покани, така ли?

— Освен, ако не са от теб! — отвърна той веднага. — Обаче не ми се случва често да ги получавам, нали?

Келси направо не повярва, че в такъв момент е в състояние да се изчерви.

— Обикновено не си губиш времето да чакаш покани... — промърмори тя сконфузено.

— Губим ценно време. Да тръгваме! — Взе куфарчето и се насочи право към гъсталака. Келси покорно го последва.

Не беше леко да следва бързия му ход. Нямахше обаче смисъл да се оплаква, реши тя с подobaващ реализъм. Коул очевидно не бе избрал този маршрут, за да я наказва. Просто правеше необходимото, за да намери сигурно място за нощуване. За момент се запита защо, по дяволите, започваше все повече да вярва в правотата на решенията му, ала беше прекалено уморена, за да различи тази мисъл. Откакто тръгнаха през гъсталака, се чувстваше като изгубена и само смътно си даваше сметка, че се спускат надолу.

Когато най-сетне храсталакът свърши, тя забеляза, че се намират недалеч от мястото, където кацна самолетът. Малко по-нататък вълните се разбиваха с плясък в скалистия бряг.

— Какво не бих дала да поплувам! — Келси хвърли поглед, изпълнен с копнеж, към примамаващата синева. Понечи да тръгне към водата поне да си намокри краката. Спря я твърдата десница на Коул.

— После! — нареди ѝ тихо.

— Винаги ли трябва да действаш с желязна ръка? — подхвърли тя намусена и разтърка рамото си. Той обаче не я гледаше. Напрегнал слух, стоеше неподвижен.

— Така действам, когато го налагат обстоятелствата — отвърна разсеяно, като не преставаше да се ослушва. — Особено когато има усложнения. Като сега например...

— Усложнения ли? — повтори тя объркана. — Какви усложнения?

— Някой ни е проследил!

— Господи! — Келси се обърна рязко, опитвайки се да съзре нещо в гъсталака, от който преди малко се измъкнаха — напразно. — Къде е той?

— Наблизо. Спря, когато ние спряхме. Вероятно изчаква да види какво ще предприемем по-нататък.

— И какво ще правим?

— Ще устроим прием на неканения гост, разбира се!

Коул я улови за китката и двамата тръгнаха успоредно на брега. В действителност нито за момент не се показаха на открито. Той използваше прикритието на шубрака с вещица, която човек можеше да придобие само след дълги години опит. Като я караше да следва стъпките му, Коул всъщност осигуряваше прикритие и за нея.

По едно време брегът премина в стръмен склон. Грамадни камънаци бяха пръснати в безпорядък между края на гъстия шубрак и морето. Коул тръгна между камъните. Накрая спря. Изглежда, най-сетне бе намерил онова, което търсеше.

— Това ще свърши работа! Клякай долу, Келси, и да не си мръднала, докато не ти кажа! Ясно ли е? — За по-голяма убедителност, я натисна надолу и я накара да приклепне. Когато Келси вдигна очи към него, я стресна суровото изражение на лицето му.

— Коул?

— Стой долу и кротувай, Келси! — Подаде ѝ куфарчето и след секунда сякаш се сля с околния пейзаж.

Келси бе вперила поглед в посоката, в която Коул изчезна, и изведнъж почувства колко много се страхува. Но не от Коул, по-скоро заради него. Болезнен страх, че нещо можеше да му се случи, сковаваше сърцето ѝ. И не защото се боеше какво би станало след това с нея...

И тогава, осенена от някакво прозрение, започна да си дава сметка, че нещо неизбежно свързваше съдбата ѝ с Коул Стоктън. Въпреки че почти не го познаваше, въпреки всички подозренията, че миналото му не е от най-изрядните...

Свита до канарата, която ѝ служеше като прикритие, Келси едва сега разбра как са се чувствали далечните ѝ прародителки в пещерите, когато са чакали мъжете си да се върнат от лов...

СЕДМА ГЛАВА

Мъжът беше истински гигант, но не ръстът му го правеше опасен, а начинът, по който се придвижваше в джунглата. Коул беше сигурен в това. Все пак личеше, че исполинът отдавна не е практикувал „котешко прокрадване“, реши той. Не стъпваше съвсем безшумно и с нужната предпазливост, ала Коул бе готов да се обзаложи, че навремето Валънтайн е бил ас в занаята.

Нямаше съмнение, че това е Валънтайн. Огромен, с дълга брада и очила със златни рамки — точно както Келси го описа. Очевидно никой не си бе направил труда да й обясни, че навремето Валънтайн се е занимавал с далеч по-опасни неща от компютърни програми. Кой знае, може би никой не се и досещаше за това...

Но Коул веднага го разбра. В момента, в който усети, че някой ги следи, си даде сметка за две съществени неща, свързани с преследвача. Първо, че е опитен ловец, и второ, че е научен да ловува предимно двуноги разновидности „животни“.

„Краставите магарета през девет дола се надушват!“ — помисли мрачно Коул, докато заобикаляше безшумно Валънтайн, за да го изненада в гръб. Оставаше му само да се надява, че ловкостта на исполина е закърняла малко повече от неговата. Застанал с леко разкрячени крака на метър зад брадатия великан, Коул се концентрира — физически и психически, и извика, без да повишава глас:

— Тази година празникът на Св. Валънтайн май ще закъснее...

Огромният мъж светкавично се обърна, като че ли бе задвижен от пружина, и две твърде проницателни сини очи огледаха Коул — бързо и внимателно. Няколко секунди двамата останаха изправени неподвижно един срещу друг като дебнещи се зверове.

— Не знам дали празникът тази година ще закъснее, но мога със сигурност да кажа, че не е днес. По дяволите, от сутринта всичко е тръгнало наопаки! Ето те и теб сега! — Гласът на Валънтайн напомняше ръмженето на мечка.

— Та ето ме сега и мен! — съгласи се лаконично Коул. — Ако това те успокоява, и за мен днешният ден не бе от приятните.

— Ти си с жената. — Не беше въпрос, а само заключение, изказано на глас.

— Да, аз съм с жената — потвърди Коул.

— Ако смея да попитам, в качеството на какъв? — Валънтайн сви два-три пъти ръцете си в юмруци, като че ли искаше да ги раздвижи.

Едва забележима усмивка заигра на устните на Коул. Инстинктивно провери доколко здраво стъпва на земята и остана доволен от собствената си кондиция. Доста време мина, откакто заряза „занаята“, а липсата на честа практика е най-големият враг на ловкостта.

— Приеми, че се грижа за нея — любезно обясни Коул.

— Хм... Пазиш я значи... Срещу заплащане ли?

— Грижа се за нея, защото тя е моето момиче — кратко и ясно отвърна Коул.

— А, това вече обяснява някои неща — измърмори вежливо Валънтайн. Изглежда думите на Коул го успокоиха. — Не всичко, но все пак е нещо. Мисля, господине, че с теб сме от една и съща страна на бойното поле.

— И коя е тази страна? — Коул също усети, че напрежението му някак спада, но още не се решаваше да промени позата си.

— Противна на другата страна, където са се наредили онези двамата, които преобърнаха дома ми... — Валънтайн разсеяно прекара пръсти през брадата си, но сините му очи продължаваха да следят внимателно Коул зад позлатените рамки на очилата. — Нали ти казах, днес съвсем не беше празник!

— Казваш двама?

— Двама — кимна Валънтайн. — И въоръжени.

— За разлика от нас — измърмори мрачно Коул.

— За разлика от нас.

— Да, очертава се дълъг ден. Мисля, че е по-добре да те запозная с дамата, която би толкова път заради теб.

— С твоето момиче? — уточни Валънтайн.

— С моето момиче. Макар че не съм много сигурен дали и тя го знае. След теб — прикани го Коул с любезен жест.

Валънтайн изви насмешливо рунтавите си вежди. Очите му заискряха развеселени зад стъклата на очилата.

— Май си от предпазливите, а? — подхвърли той, обърна се кръгом и тръгна към скалистия бряг.

— В последно време предпочитам да си мисля, че го правя от добро възпитание, а не от предпазливост — уточни Коул, поемайки след него.

— И успяваш ли да се самозалъжеш?

— Понякога. А ти?

— Понякога и аз успявам! — каза много тихо Валънтайн.

— По всичко личи, че и двамата сме страшни артисти, щом успяваме да подведем най-мъчната публика — себе си!

— Все пак мисля, че е по-добре да си артист, отколкото онова, което бяхме... — подхвърли Валънтайн, като погледна Коул през широкото си рамо. Очите им се срещнаха. Чисто мъжкото разбиране, което се четеше в тях, говореше по-красноречиво от цели томове, изписани с обяснения.

— Къде си скрил твоето момиче? — любопитства той, когато излязоха от шубрака и тръгнаха по каменистия бряг.

— Валънтайн! — извика Келси, която не откъсваше очи от храсталака, очаквайки да мерне Коул. Скочи на крака и хукна към двамата мъже. — Сигурно си Валънтайн! — ухилено повтори тя. Огромният мъжага ѝ хареса от пръв поглед. — Така се радвам, че си ни проследил в тоя пущинак! Добре ли си? Коул каза, че някой е претършувал къщата ти. Каква е тая работа?

Белите зъби на Валънтайн блеснаха сред косматата растителност, покриваща лицето му, и Келси веднага си даде сметка, че всякаква прилика на исполина с Дядо Мраз свършваше дотук. Гъстата брада не можеше да скрие дебнеция вълк, дори когато се усмихваше. И още нещо осъзна — изражението му поразително приличаше на изражението на Коул в много редките моменти, когато благоволяваше да се усмихне.

Сродни души, озари я някакво интуитивно прозрение, но тя моментално го отхвърли. Абсурдна мисъл! Валънтайн и Коул бяха различни като деня и нощта. Единият — огромен, брадат, ексцентричен гений, който създаваше теории за изкуствения интелект. Другият — високомерен бизнесмен, саможивец, способен да вбеси

човек с необщителността си. Женската интуиция обаче ѝ подсказваше, че не е точно така...

— Добре съм, всичко е наред — отвърна на въпроса ѝ Валънтайн. — Ти трябва да си госпожица Мърдок. Моля много да ме извиниш за промяната в предварителния план. Уверявам те обаче, че не беше моя идея! Добре поне, че си дошла с приятеля си.

— Нямах голям избор! Коул настояваше да ме придружи.

— Коул? — изгледа я въпросително Валънтайн.

— Не се ли запознахте? Валънтайн, това е Коул Стоктън.

— А, не, запознахме се... Но не остана време да си кажем имената — измънка Коул, като кимна официално с глава.

— Драго ми е да се запознаем — измърмори Валънтайн.

Келси усети — скритата размяна на неизказани послания, които не можеше да разбере. Като че ли двамата знаеха един за друг много повече, отколкото показваха открито, макар това да ѝ се стори невъзможно. Беше абсолютно убедена, че допреди няколко минути изобщо не се познаваха.

— Предлагам да приключваме с малките житейски удоволствия и да пристъпим към неотложните неща, с които трябва се справим — рече Коул с равен глас. — Започва да се стъмва, ако случайно някой е пропуснал да забележи. Това е твоя територия, Валънтайн! Имаш ли някаква идея къде да бутнем Келси за през нощта?

— Да ме бутнете? Какво би трябвало да означава това? — погледна ги изумена тя.

— Означава да те скрием — търпеливо ѝ обясни Коул, сякаш се разправяше с хлапе.

— А вие двамата какво ще правите? — попита тя. Съвсем не ѝ харесваше насоката, която разговорът започваше да взема.

— С твоето момче имаме малко работа, госпожице Мърдок — намеси се вежливо Валънтайн. — Двама типа се навъртат наоколо. Ако питаш мен, не го правят от любов към туризма.

— Онези, които са претършували къщата ти? Кои са те, Валънтайн? Какво са търсили — документите, които нося?

— За момента съм се спрял на тази теория. Хайде, Келси, ще ви покажа — на теб и на твоето момче — сигурно местенце, където никой не би могъл да те открие!

Келси се изчерви и стрелна бързо с очи Коул, който вече протягаше ръка към нея, за да я отведе към скривалището на Валънтайн.

— Той не е „моего момче“ — почувства се задължена да измърмори. — Името му е Коул.

Валънтайн и Коул пропуснаха забележката край ушите си. Със сурово изражение Коул я поведе след гиганта. Край тези двамата винаги трябваше да е нащрек, възнегодува мълчаливо тя. И двамата се движеха тъй безшумно, с вродена ловкост, че изнервяха човек.

— Вие двамата, като млади, случайно да не сте играли балет? — измърмори тя, когато Коул я прихвана, за да не се препъне в корена на някакво дърво. Слънцето се скри зад възвишенията, разделящи острова на две, и мракът бързо изместваше деня.

В отговор на хапливия въпрос, Валънтайн се изкикоти тихо.

— Не й обръщай много внимание! — посъветва го Коул. — Обича да си играе на въпроси и на отговори.

— А тази игра не ти се нрави особено, нали така? — попита Валънтайн с разбиране.

— Не и когато въпросите все се въртят около праисторическото минало! — изръмжа Коул.

— Значи ви се искат въпроси в сегашно време? Добре тогава — ще ви задам веднага няколко. Първо, какво сте намислили да правите тази нощ? Второ, къде са тези типове, които са претърсвали къщата ти, Валънтайн? И накрая, какво точно се е случило днес?

— Всъщност и аз съм любопитен да узная подробности по последния въпрос — намеси се кротко Коул.

— Ще ви разкажа всичко, когато стигнем до пещерата — отвърна с готовност Валънтайн. — Боя се обаче, че не е много...

— Пещера ли? Мразя пещерите! Не ги понасям! — възрази веднага Келси.

— Ако пещерата решава проблема с нощувката, ще се наложи да я изтърпиш! — отрязва я Коул.

— В най-близко време ни предстои дълъг разговор по въпроса за неподобната ти арогантност! — изфуча сърдито Келси.

— Дадено, но не и тази вечер! — отвърна невъзмутимо той.

През остатък от пътя до пещерата, тя не обели дума. Забеляза зеещата в скалите, дупка, чак когато застанаха пред нея. Наистина

скривалището бе чудесно, ала това едва ли щеше да направи по-приятен престоя ѝ там. Усети, че я полазват ледени тръпки, когато Валънтайн ги поведе към дупката.

— А има ли прилепи? — попита тя с разтуптяно сърце.

— Тъдява не се мяркат! — увери я Валънтайн.

— А плъхове?

— Ако трябва да се боиш от нещо тази нощ, това са двукраките екземпляри — каза Коул, оглеждайки вътрешността на пещерата.

— А змии има ли?

— Има гущерчета, това е всичко! — успокои я Валънтайн. — Недалеч от входа има даже изворче. Разполагайте се и добре дошли в лятната ми резиденция! — посочи той с ръка няколко големи камъка в единия край на пещерата.

— Значи гущери... — Келси се огледа недоверчиво. — И аз трябва да ви чакам тук, докато си свършите нощната работа, така ли да разбирам?

— Нещо такова... — кимна Коул. — Валънтайн, разкажи сега какво е станало днес.

Валънтайн седна на една издадена скала и започна да разказва:

— Цял ден се мъча да си обясня каква е тази история и стигнах до заключението, че някой иска да се докопа до документите. Остават обаче много неизвестни. Това, което знам със сигурност, е, че на разсъмване излязох от колибата за обичайната си сутрешна разходка до брега. Бях преполовил пътя, когато забелязах някаква моторна лодка, която много тихо се придвижваше към заливчето, недалеч от пистата за кацане. Двама не особено приятни типа слязоха на брега, а третият се отдалечи навътре с лодката. Можеше да се предположи, че ще се върне в уреченото време.

— А ти какво направи?

— Да ви призная, по природа съм доста любопитен, затова реших да проследя господата, слезли на брега. — Не беше нужно да мине много време, за да разбера, че са се запътили към моята колиба. Видях ги да се вмъкват вътре и за момент реших да предприема нещо драматично, но после се отказах. Реших да ги изчакам. Едно от главните ми съображения беше, че очаквах по-късно да пристигне Келси и не исках да я забърквам в разни каши, на които „Флекс —

Глад“ едва ли би погледнал с добро око. Тогава още не знаех, Келси, че си водиш охрана.

— Сигурен ли си, че онези двамата търсят документите, които носи Келси? — попита тихо Коул. — Не би ли могло да бъде нещо... в по-личен порядък?

— Коул, ама че въпрос! — възкликна Келси. — Какви лични спорове би могло да има? Валънтайн живее тук като отшелник и на никой не досажда с присъствието си!

— Аз съм обикновен симпатичен ексцентрик, който не иска нищо друго, освен да го оставят да си работи спокойно с компютъра! — вметна ухилен Валънтайн.

— Който понякога се прави на артист! — подхвърли Коул.

— Краставите магарета през девет дола се надуват, нали така? — не му остана дължен Валънтайн.

— Какви ги дрънкате? — избухна Келси, като местеше сърдито поглед от единия към другия.

— Няма нищо, Келси! — Усмивката на Валънтайн се стопи. — Малка закачка между нас двамата.

— Та вие се познавате от половин час! Кога успяхте да си измислите и закачки?

— Виж, тук си абсолютно права! — каза твърдо Коул. — Да говорим по същество. Значи си сигурен, че всичко е заради разпечатките, така ли? — обърна се той към Валънтайн.

— В това съм абсолютно сигурен, Стоктън! Анализът на теорията, върху която работя, в ръцете на експерти е истински скок по пътя към развитието на изкуствен интелект. Колкото и да звучи нескромно, съдържанието на това куфарче определено си заслужава труда да се добереш до него. Нещо повече: когато типовете приключиха с претърсването и се оттеглиха по живо по здраво, реших да огледам поразииите, които са направили. Всичко в близост с компютъра, беше обърнато с главата надолу. Изглежда онези са предположили, че съм в селцето. Видях ги, че се позавъртяха наоколо, после отпрашиха надолу към мястото, където трябваше да се приземи самолетът.

— И как са щели да разберат, че са намерили точно онова, което търсят? — попита Келси.

— Основателен въпрос! — Коул като че ли беше изненадан от досетливостта ѝ. — Да ти призная, Валънтайн, когато разглеждах материалите в куфарчето, нищо не проумях. Единственото, което ме накара да мисля, че са важни, бе, че някой ги държи, както се казва, заключени с девет катинара.

— На всяка страница има цифров код. С Гладуин измислихме тази хитрост, за да се предпазим от смесването им с други материали. Който знае кода, знае и какво да търси.

— Смяташ, че те са знаели, че точно днес ще донеса материалите, така ли? — зачуди се Келси.

— Очевидно — да! — отвърна Коул. — Някой е подкупил онова приятелче Рей да ни зареже насред острова.

— Чух, че самолетът излетя — намеси се Валънтайн. — Да ви призная честно, добрият стар Рей е готов на всичко за стотачка.

— А защо реши да ни следиш? — любопитства Келси. — Защо направо не се показва, когато стигнахме до къщата ти?

— Защото не му е било много ясно къде се вписвам аз в картинката — обясни вместо него Коул.

— Сега вече разбрах — измърмори Валънтайн.

— Какво завидно разбирателство след толкова кратко познанство в храсталците! — отбеляза заядливо Келси.

— Ние, „бившите балетисти“, се надушваме отдалече — отвърна ехидно Коул.

— Я стига сте се правили, на големи умници за моя сметка! — скастри ги вбесена Келси. — Кажете ми, защо онези двамата не ни нападнаха?

— Вероятно и те са се чудели каква е ролята на Коул в цялата история — обясни Валънтайн.

— А сега искам да знам какво възнамерявате да правите? Изглежда, че за броени минути сте измислили ужасно хитър план как да се справите с положението. Изобщо всички, с изключение на мен, май са наясно какво става тук, за което има две възможни обяснения!

— И какви са те, Келси? — Валънтайн изглеждаше наистина озадачен.

— Първата вероятност е, че вие двамата сте много по-умни от мен и затова всичко ви е ясно! — отвърна сърдито тя.

— А другата? — попита много тихо Коул.

— Другата е, че знаете какво ще стане, защото от самото начало всичко е добре планирано, а на мен е отредена ролята на пионка.

Гробно мълчание посрещна думите ѝ. Келси усети, че я полазват тръпки, но причината не беше отвратителната пещера. Двамата мъже възприемаха опасността, която ги грозеше, със смущаващо спокойствие. Едничкото разумно обяснение бе, че, за разлика от нея, знаеха отлично какво точно става.

Коул беше този, който наруши тягостната тишина. Погледна с кисела гримаса към Валънтайн и каза:

— Май ти споменах, че Келси още не е проумяла, че вече не е независима.

— Не съм какво? — Келси като че ли бе готова да му издере очите.

— Успокой се, Келси! — притече се на помощ Валънтайн. — Той искаше да каже само, че си негово момиче. Знам, че не ти е лесно — изкара тежък ден и си объркана. Трябва обаче да постоиш в пещерата, докато ние със Стоктън поогледаме наоколо. Няма да се бавим.

— Добре де, къде ще „поогледате“? Наистина, Сибола не е голям остров, но има хиляди места, където някой може да се скрие. Особено пък през нощта.

— Виж, за това не бери грижа! — усмихна ѝ се Валънтайн.

— От сутринта наблюдавам нашите приятелчета и съм наясно, че не са прекарали живота си в джунглата. Напротив, мога да твърдя, че по-скоро са живели в градска обстановка.

— И къде, според теб, са те сега?

— А ти къде би предпочела да прекараш нощта, ако можеше да избираш? — попита дружелюбно Валънтайн.

— Как къде? В твоята колиба, естествено! — отвърна тя без колебание.

— Вероятно точно това ще сторят и нашите приятелчета! — Коул се надигна от камъка и тръгна към изхода на пещерата. — След половин час ще бъде съвсем тъмно. Едва ли ще изгарят от желание да прекарат навън нощта. Не мисля също, че са хукнали към селото, особено в този час.

— Предполагам, че онзи, който ги докара с моторницата, се навърта край селцето, за да са сигурни, че никой няма да отплава с лодка — добави Валънтайн.

— Тъй че нощта е наша — продължи Коул. — Имаме пълно основание да предполагаме, че преди разсъмване няма да подновят търсенето си. Най-вероятно моторницата ще се появи в залива чак на сутринта.

— В никакъв случай по-рано! — съгласи се Валънтайн. — Около острова има многобройни рифове и едва ли ще рискуват да заседнат посред нощ.

— А няма ли вероятност да са си обрали вече крушите? — изрече гласно размишленията си Келси.

— Предполагам, че са им платили доста тлъста сумичка за тези разпечатки, и едва ли ще рискуват да ни загубят следите, като напуснат острова — рече Валънтайн.

— Пак не разбирам нещо... — внимателно подхвана Келси. — Щом сте толкова сигурни какви са плановете им, защо не изчакате тук, докато се разведели, и тогава да прескочите до селото за помощ?

Коул и Валънтайн я погледнаха, сякаш им предлагаше да извършат велика глупост, а не нещо наистина практично.

— Скъпа, ти май не разбираш! — измърмори накрая Коул. — Глупаво е да пропуснем този златен шанс! Онези типове са сами в къщата на Валънтайн и преспокойно можем да ги спипаме!

— Да ги спипате ли? Как така? — Келси се опули. — Значи ще се опитате да ги задържите? — възкликна ужасена тя. — Не разрешавам! Забранявам го! Като най-висшестоящ представител на „Флекс — Глад“ в момента, отказвам да санкционирам подобна акция!

— Келси! — започна внимателно Коул, а Валънтайн тактично се обърна с гръб, разглеждайки с интерес шубраците пред входа на пещерата. — Сигурно си най-висшестоящият служител на „Флекс — Глад“, при положение, че си единственият, но...

— Не забравяй Валънтайн!

— Не бих нарекъл Валънтайн точно „служител“ — възрази Коул.

— По-скоро независим предприемач — уточни спокойно Валънтайн. — И от никого не приемам заповеди!

— Няма да търсим сега под вола теле! — избухна Келси и скочи на крака. — Като представител на „Флекс — Глад“ не позволявам да предприемате толкова опасна акция с непредсказуем изход!

Коул направи крачка към нея и притисна лицето ѝ с длани.

— Келси, така трябва да постъпим! — каза, приковал изгарящ поглед в очите ѝ.

— Според теб!

— Да, според мен! — кимна той. — Знам какво правя. Трябва да ми се довериш!

— Все това повтаряш! — извика тя отчаяно, съзнавайки, че не е в състояние да ги спре.

— Сигурно го правя, защото не съм загубил надежда, че някой ден наистина ще започнеш да ми вярваш!

— Не става въпрос за доверие или недоверие, а за разумно поведение при трудни обстоятелства! — възрази тя разпалено. — Ти и Валънтайн постъпвате неразумно, нелогично, като деца!

— Не чакай логика от бивши балетисти! — За миг на устните му се появи странна усмивка. — Ние държим на стила!

— Престани, Коул! По дяволите, съвсем не ми е до шеги! — Келси усети, че сълзите парят в очите ѝ и с мъка се сдържа да не се разплаче. — Божичко, защо изобщо се опитвам да те вразумя?! Та аз нямам никакво влияние над теб!

— Как да нямаш влияние над мен? Нали заради теб съм тук?

— Чуй ме тогава! Останете тук! Утре сутринта ще потърсим помощ в селото.

— Келси, никой от селото няма да ни помогне — намеси се отново Валънтайн. — Там живеят семействата на няколко рибари, които не изгарят от желание да се набъркват в тази каша. А докато успея да потърся помощ от съседните по-големи острови, тези двамата отдавна ще са офейкали!

— Ами оставете ги да избягат!

— Не, Келси! Не можем да го направим! — отвърна Коул със сдържан, но непреклонен тон.

Изглежда, че загуби интерес да я убеждава. Келси бе оставена сама с чувствата си — заплетен възел, в който имаше от всичко — от гняв до отчаяние. Седна безмълвна на скалата и впери невиждащ поглед в тъмнината. Времето минаваше. Коул и Валънтайн очевидно изчакваха да се покаже луната, за да тръгнат към колибата. Двамата разменяха по някоя дума на тих глас, но Келси не обръщаше внимание на разговора им. Кой знае защо, всичко ѝ изглеждаше някак нереално и далечно. Най-сетне Коул приближи до нея и сложи ръка на рамото ѝ.

— Време е да тръгваме! — каза тихо той.

— Приятно прекарване! — процеди през зъби тя, без да помръдне.

— Келси, ако се случи нещо... — разнесе се гласът на Валънтайн.

— Келси, ако до няколко часа не се върнем — продължи вместо него Коул, — няма да мърдаш от пещерата, докато моторницата не откара нашите приятелчета! Разбра ли? Оттук можеш да наблюдаваш заливането, без някой да те забележи. Когато се увериш, че теренът е чист, тръгни към селото! Няма да спираш, докато не стигнеш там. В селцето ще наемеш лодка до Сейнт Томас.

— Коул, моля те, не тръгвайте! — Келси направи последен отчаян опит да ги спре, макар да знаеше, че е безсмислено.

— Ще се върнем веднага, щом е възможно, Келси!

За части от секундата пръстите му стиснаха рамото ѝ. Миг по-късно двамата мъже потънаха в тъмнината. Келси притисна с длани лицето си и даде воля на сълзите.

Времето започна да тече безкрайно бавно. В главата ѝ се блъскаха безчет объркани противоречиви мисли. Здравият разум се противеше да приеме факта, че някакви мошеници се опитват да отнемат документите. Всъщност за съществуването им нямаше никакви доказателства. Единствените живи хора, които бе видяла на този остров, бяха Коул и Валънтайн. От друга страна, не можеше да повярва, че двамата разиграват цялата история за нейна сметка. Или по-скоро не искаше да го повярва, си каза мрачно тя. Защото това би означавало, че Коул я беше лъгал от самото начало, а тази мисъл ѝ бе непоносима.

Не. Коул не я лъжеше — просто отказваше да отговоря на въпросите ѝ. И още нещо, в което бе убедена: в миналото Валънтайн не се е занимавал единствено с компютри. Както и Коул с инвестиции... Мъже, които се движеха в джунглата като два дебнеци звяра. Мъже, които дори не трепваха пред възможното насилие.

Келси винаги бе подозирала, че Коул крие някаква по-тъмна, отблъскваща страна от миналото си, ала всъщност не вярваше истински в безумните си предположения, че някога е бил наемен главорез или безмилостен лихвар. Непоколебимата увереност обаче, с

която той действаше в тази опасна ситуация, може би потвърждаваше мъчителните ѝ опасения...

Внезапно Келси осъзна и още нещо. Коул Стоктън държеше миналото си заключено с девет ключа и ако не бе дошъл заради нея на този остров, едва ли някога би му се наложило да демонстрира качествата си в опасни ситуации — качества, явно придобити в другия, тъмния живот.

Остра болка прониза сърцето ѝ. Заради нея той бе открехнал вратата към миналото, от което се опитваше да избяга. И изведнъж си даде сметка за нещо толкова очевидно, че нямаше място за съмнение — тя, Келси Мърдок, беше влюбена в Коул.

Валънтайн разбута купчината палмови листа и взе компютърната клавиатура с дистанционно управление. Коул го наблюдаваше с доволно изражение. Намираха се на няколко метра от осветената му къща. Несъмнено неканените гости бяха вътре.

— Почти всичко в колибата се контролира чрез компютъра — промърмори Валънтайн.

— А ти контролираш компютъра чрез клавиатурата с дистанционно управление — кимна с разбиране Коул. — Келси спомена веднъж за това нововъведение. Как по-точно действа?

— С инфрачервени сигнали. Преодоляват разстояние до трийсетина метра! — Валънтайн потупа клавиатурата с бащинска гордост.

— Като начало, можем да започнем с гасенето на лампите — отбеляза Коул.

— После смятам да затворя капациите на прозорците — продължи Валънтайн. — Да ти кажа право, никой не може да разбере защо реших да сложа метални капаци на всички прозорци.

— И мен не ме разбраха, когато удвоих височината на каменните зидове около дома ми в Кармел. Келси го нарича крепост. Имам чувството, че умира от страх да не остане залостена вътре.

— Трудно можеш да обясниш на една жена навика си да вземаш изключителни мерки за сигурност — изтъкна мрачно Валънтайн.

— Така е. Нещо ми подсказва, че номерът с балетното училище не мина пред нея! — измърмори злъчно Коул.

— Какво си й разказал досега?

— Нищо. Абсолютно нищо! — въздъхна Коул.

— И смяташ да се отървеш с мълчание?

— Не бих казал, че тази тактика е особено успешна. Тя е любопитна като котка.

— А ти непробиваем като скала!

— Мисля, че истината ще я отвори...

— Кой знае... Понякога жените са странни същества... — Валънтайн замълча, поглаждайки разсеяно клавиатурата с палец. — В армията ли започна? — попита след малко.

Коул кимна мълчаливо и на свой ред попита:

— А ти?

— В Югоизточна Азия. Бях много млад тогава и всичко ми изглеждаше като романтично приключение, докато един ден не установих, че се е превърнало в професия.

— Когато се уволних от армията, нямаше причина да бързам да се връщам в Щатите. Чичо Сам плащаше добри пари на хора, които познаваха онази част от света и умееха да си държат езика зад зъбите — отбеляза Коул.

— Краткотрайни договори за солидни суми, никакви въпроси. Разбира се, не чакай помощ, ако се издъниш!

— Тихомълком парите се превеждаха в кодирана сметка в швейцарска банка. Не виждах особена причина да не поемам работата...

— Познато чувство. — Валънтайн направи пауза. — Минал съм по този път. Няколко години действах като наемник — главно в Африка и Южна Америка. Тогава именно открих влечението си към компютрите. Дълга история...

— Която свършва тук, в Сибола?

Валънтайн кимна сериозно, сякаш се отърсваше от миналото си.

— Тук е моят дом и в него сега се разполагат никакви неканени натрапници!

— И аз щях да се чувствам така, ако някой се промъкнеше неканен в градината ми — съгласи се Коул. — Какви други номера умее тая джунджурия?

— Ами например може да отвори един вентил на тавана, от който потича газ — доста гадничък. Неканените ни приятелчета ще

хукнат като луди към вратата за глътка чист въздух.

— Тогава да се приготвим и да ги посрещнем както подобава! — Коул се пресегна към палмовите листа и започна да ги навързва едно за друго. Получи се дълго жилаво въже. — Маестро, готов съм да ви следвам!

— Тези мръсници са наясно, че не сме въоръжени и затова се чувстват много сигурни в къщата! — промърмори Валънтайн.

— Да действаме тогава! — нареди тихо Коул.

Валънтайн натисна три от клавишите на клавиатурата и къщата потъна в мрак. Коул мигновено пресече полянката пред нея. Трябваше да се възползва от няколкото секунди, докато онези вътре разберяха какво става — вероятно щяха да сметнат, че има повреда в генератора. Легна по корем, прекара въжето зад едната от подпорите, на които се крепеше навесът, и зачака следващите действия на Валънтайн. Не беше трудно да разбере кога е отворил вентила на тавана. Отвътре се разнесоха викове и ругатни. Железните капаци на прозорците бяха вече залостени. Единственият изход оставаше вратата.

Като залитаха и кашляха, двамата натрапници се показаха на прага. Коул дръпна дебелия въже и препъна първият от тях. Той се плъосна като жаба на земята. Коул мигновено скочи на крака и нанесе саблен удар по врата на втория, който падна като посечен със секира. Задущливият газ излизаше отвътре на талази. Коул се разкашля и побърза да отстъпи две-три крачки от мястото, където двамата лежаха в несвяст.

— По дяволите, Валънтайн, това чудо вони ужасно!

— Радвам се, че го одобряваш! — ухили се доволен Валънтайн. — Веднъж работих за някакъв шейх със завидни технически познания. Позволих си да заимствам идеята му и да я приложа в колибата. В шкафчето си до леглото държа постоянно противогаз. Винаги съм предполагал, че вероятно ще си бъда вкъщи, когато се наложи да използвам това миризливо нещо.

— Обзалагам се, че и с противогаз едва ли някой ще може да ноцува тука! — измърмори Коул, докато помагаше на Валънтайн да вържат здраво двамата мъже с въжето.

— Предлагам ти да ги оставиш на мен. Имам чувството, че ще кротуват като агънца. Преди да тръгнеш, ще им задам няколко въпросчета. А ти побързай, твоята дама сигурно те чака!

— Чака, за какво? Да посипе отново обвинения, че аз съм забъркал тази каша? Да се разкреци, че повече не иска да ме вижда?

Валънтайн поклати глава. Белите му зъби блеснаха на бледата лунна светлина.

— Че откъде ще разбереш как ще те посрещне, ако продължаваш да се размотаваш тук?

ОСМА ГЛАВА

Коул бе преживял доста ноци като тази, винаги завършващи с преплетени в сложен възел чувства. За предпочитане бе да ги загърбиш, вместо да ги различиш.

Пое по криволичетата пътека към брега. Не се налагаше да използва фенерчето, което му даде Валънтайн. Огромната луна къпеше в бледа светлина пейзажа. На някои това би се сторило романтично, ала в такива случаи Коул най-често проклинаше луната, защото светлината ѝ го превръщаше в удобна мишена за дебнещия неприятел.

За разлика от толкова много пъти, тази вечер почти нямаше насилие. И все пак усещаше пулсиращата кръв във вените си и примитивна, витаеща във въздуха свирепост. От опит знаеше, че скоро всичко щеше да се уталожни. И после щеше да последва мъчителна депресия — състоянието, което някога започна да го плаши. Но тази нощ за първи път в сложния емоционален възел се вплитаха и непознати чувства — тревожно трепетно очакване. Защото тази нощ се връщаше при своето момиче...

С безпогрешното си чувство за ориентация — отдавна беше свикнал да го приема като даденост, за Коул не беше трудно да се движи сред крайбрежните скали. Без колебание се насочи към шубрака, скриващ входа на пещерата.

Келси, разбира се, не чу приближаващите се стъпки, ала усети присъствието на Коул в момента, когато силуетът му изпълни зеещия отвор. Скочи на крака, поглъщайки жадно с очи неясните очертания на жилестата суха фигура.

— Коул! Боже мой! Толкова се тревожех! — възкликна с треперещ глас, без да помръдне, сякаш бе парализирана. Внезапно вцепенението ѝ изчезна, тя се хвърли като обезумяла към него и притисна лице в рамото му.

Коул беше здрав и читав и нищо друго нямаше значение! Съмненията, страховете, които се бореха в душата ѝ в тия няколко

ужасни часа, изведнъж изчезнаха, пометени от напирещата бликаща радост.

— Келси? — Странна нотка на недоверие се прокрадна в гласа му. Или объркване... Какво значение имаше в момента?

— Добре ли си? Да не си ранен? — Келси обви с ръце кръста му, вкопчвайки се в него, сякаш от това зависеше животът ѝ.

Коул плъзна колебливо ръце по гърба ѝ, после я притисна с всичка сила. Наведе се и прошепна на ухото ѝ:

— Всичко е наред. Добре съм. Келси, аз...

— А Валънтайн? Как е Валънтайн?

— Чудесно! Всичко мина като по часовник. Валънтайн остана при колибата, държи под око ония двамата. Боя се, че ще се наложи да пренощуваме тук. Домът му тази нощ ще е необитаем. Келси... — Коул замълча колебливо, сякаш се мъчеше да намери по-подходящи думи. — Извинявай за тази вечер, но нямах избор! Повярвай ми, ако имаше друг начин...

— Шт! — прошепна тя. Усети странното напрежение, което сковаваше цялото му тяло. Протегна ръка към шията му и започна да го масажира леко. — Тихо, миличък, не говори! Нужно е да си починеш. Всичко ли свърши за тази нощ?

— Засега приключи. Утре трябва да пипнем и третия негодник. Двамата, които заловихме при колибата, изпяха, че приятелчето им ще се появи на разсъмване. Знам, че не ти беше леко, Келси, но засега всичко свърши!

— Какво говориш? Та аз трябваше да си седя в пещерата, докато ти излагаше живота си на опасност! Заради мен... — Келси се усмихна плахо, хвана ръката му и го поведе към вътрешността на пещерата. — На два-три пъти си позволих да наруша заповедта да не излизам...

— Защо? Какво си направила? — Коул спря. Изглежда я с явно неодобрение.

— Е, не е кой знае какво прегрешение! Откъснах малко папрат, която расте отвън. Щом ще нощуваме в пещерата, не можем да спим направо върху скалите!

— Не трябваше да излизаш без разрешение! — каза строго той.

— Съжалявам, Коул! Повече няма да се повтори! — Водена от женската си интуиция, Келси се сгуши до него. Сега не бе момент да

спори. Коул трябваше да си почине, да се възстанови след станалото край колибата на Валънтайн, каквото и да беше то.

— По дяволите! Какво ме прихваща? Нищо особено не е станало! Защо трябваше да ти кресця? — изръмжа той, сърдит на себе си.

— Рядко ти се случва да повишаваш тон. — Келси го побутна върху папратите и коленичи до него. — Наистина ли всичко е наред? — Коул кимна. — А това какво е? — Келси видя пакета, който той държеше.

— Валънтайн изпраща малко сирене и хляб.

— Страхотно! Умирам от глад!

Изядоха мълчаливо храната. После Келси се наведе над Коул и започна да разкопчава ризата му.

— Какво правиш, Келси? — Коул изглеждаше буквално сащисан.

— Лягай по корем! Напрегнат си като пружина. Трябва да ти разтрия гърба, защото няма да мигнеш цяла нощ!

— Сигурно мириша като пръч — измърмори той, ала се подчини.

— Е, не чак толкова! И аз самата едва ли ухаея на рози...

— Винаги ухаеш прекрасно! — отсече убедено Коул. — Често си мислех за това, докато чаках петъчната вечер, за да се срещнем в Кармел.

— Наистина ли? — Келси започна да разтрива широкия му гръб и скоро усети как напрегнатите мускули бавно се отпускат.

— Келси, предполагам, че имаш много въпроси... — подхвана колебливо той след кратка пауза, в която сякаш се опитваше да събере мислите си.

— Ще ми разкажеш всичко утре сутринта. Сега си почини. Нужен ти е само сън.

— Нужна си ми ти! — Гласът му внезапно стана дрезгав. — Никога не съм те пожелавал толкова силно!

— Аз съм тук, Коул! — Ръцете ѝ престанаха да се движат.

Коул бавно се обърна по гръб, като се взираше напрегнато в лицето ѝ, обляно от призрачната лунна светлина.

— Как? Хей така ли?

— Да... — прошепна тя, поемайки дълбоко дъх. Любовта, която изпитваше към този мъж, помете като ураган съмненията, страховете, недоверието.

— О, Келси! — Коул я привлече към себе си със сила, по-красноречива от всякакви признания.

Възбуждащата му прегръдка разпали в миг стаеното ѝ желание. Не искаше, не можеше да го отрича. Не разбираше напълно този мъж. Знаеше, че крие тайни, в които никога нямаше да бъде посветена. Съзнаваше, че не е нежният любовник от нейните мечти, ала е мъжът, в когото беше влюбена, и това ѝ стигаше.

Усети трескавите му ръце, които разкопчаха блузата ѝ и потърсиха гърдите. Твърдите му длани докоснаха зърната и той пое дълбоко дъх.

— Келси! Ненагледна моя! Дори не смеех да помисля за това! Ужасно си ми нужна тази нощ, повече от всичко на света! Имало е жени, но никога жена, която ме е чакала... По дяволите! Не мога да го обясня!

— И не се опитвай! Не е нужно — прошепна тя и го целуна нежно по врата.

Силна тръпка разтърси тялото му и Коул остави обясненията за по-късно. След малко Келси лежеше вече гола върху него, възбудена, копнееща за страстните му ласки. С изгарящи ръце той докосваше ненаситно лицето ѝ, раменете, гърдите, извивката на кръста, стройните бедра, сякаш да се увери, че тя не е привидение.

— Господи, бях се закълел да не бързам, когато отново те притисна в обятията си! — прошепна той задъхано. — Какво ми става? Защо винаги, когато съм с теб, не мога да се владея?

— А пък казваш, че аз прекалявам с въпросите! — пошегува се тя, докато освобождаваше колана на джинсите му.

— Значи ли това, че искаш да млъкна?

— Да! — Затвори устата му с целувка.

Коул мълчаливо я премести настрани, събу ботушите и панталона си. После, без да се бави, се изтегна върху импровизираното легло от папрат и горски мъх, обви кръста ѝ със силните си ръце и като перце я притегли върху себе си, готов да я обладае.

— Коул...

— Шт! Казахме, че няма да говорим! Не сега! — изрече той с дрезгав глас и с мощен тласък проникна в нея. Тихият ѝ вик се сля със сладния стон на изгарящ от желание мъж.

Въпреки че Келси бе отгоре, Коул беше този, който насочваше, разпалваше с увереността на опитен любовник страстта ѝ, докато я превърна в тръпнещо, стенещо, опиянено от наслада същество.

— О, Коул! Още... Моля те, не спирай! — мълвеше тя, зашеметена от възбуда.

— Ммм... Ти, дяволче в рокля! — едва изрече Коул, когато усети как остриите ѝ зъби се забиха в рамото му. — Понякога забравяш културните обноски, за които толкова претендираш!

Тя обаче не беше в състояние да му отговори. Единственото, което имаше значение в този миг, бе изпепеляващата страст, държаща в плен сетивата ѝ, чувството, че принадлежи на този мъж, който я даряваше с вълшебството на непознатата до днес наслада.

Екстазът я завладя напълно и я понесе във вихрушка от шеметни усещания.

— О! Коул!

— Келси! Келси! Келси! — повтаряше той името ѝ, след миг понесен от вълните на върховната наслада.

Задъханите им стонове огласиха пещерата, после бавно, бавно замряха, отстъпвайки място на дълбока абсолютна тишина.

Измина доста време, преди Келси се размърда. Със забавени движения успя да се премести до Коул. Той лежеше със затворени очи, видимо освободен от напрежението.

— Къде отиваш? — попита я сънливо, като я погледна изпод полуотворените си клепачи.

— Сигурно гърбът ти е в синини. — Опусна се до него. — Все пак тази папрат не е матрак...

Той се понадигна и просна измачканите дрехи върху импровизираното легло. После се изтегна до Келси, милвайки разсеяно ръката ѝ.

— Благодаря ти! Ако знаеш колко съм ти благодарен! Отдавна не съм се чувствал тъй добре! Знаеш ли, когато влязох в пещерата и ти се хвърли в прегръдките ми, имах усещането, че се завръщам у дома. Само че там никога не ме е чакала жена... Точно това се опитвах да ти кажа.

— Спи, Коул, почини си! Сигурно си капнал.

— А ти навярно изгаряш от желание да зададеш милион въпроси — отвърна ѝ сънливо.

— Не, Коул! Не желая да задавам въпроси! Или поне за миналото ти... — В гласа ѝ нямаше и капчица колебание. Решението не беше отсега. Взе го през мъчителните дълги часове, докато го чакаше да се завърне в пещерата.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Келси? — напрегнато попита Коул.

— Реших, че имаш право да пазиш своите тайни, Коул! Не искам да се ровя в миналото ти. Просто аз ти вярвам. Ако не беше така, щях ли да остана сама в тази ужасна пещера? Кълна се никога вече да не ти досаждам с въпросите си!

— Келси, скъпа моя! Не прибързвай с обещанията! — Коул определено бе настроен скептично.

— Съвсем не са прибързани. Тази вечер имах на разположение достатъчно време да помисля върху всичко, свързано с нас. Имаш пълно право да запазиш миналото си за себе си. То не ме засяга. За теб и мен ще има само настояще. Обещавам ти!

— Келси, кълна ти се, че няма да съжаляваш за своето решение! — Стисна ръката ѝ между едрите си топли длани. — Ще ти дам всичко, на което съм способен!

— Не е нужно, Коул. Ти ми стигаш...

— Не исках нищо друго, освен да ми се довериш. Повярвай, Келси, миналото е без значение! За нас има само настояще!

— Да, само настояще... — прошепна като ехо тя и се сгуши до рамото му.

Без минало... И без бъдеще, добави мълчаливо. Щеше да живее ден за ден. Никакви планове за бъдещето, основани на съпричастие, взаимност, на откритост в отношенията. Коул не бе в състояние да ѝ ги даде. Затова щеше да се задоволи с онова, което бе възможно да получи... докато ѝ се даваше...

БЕЗ МИНАЛО. БЕЗ БЪДЕЩЕ. САМО НАСТОЯЩЕ...

И никакви въпроси... Или поне — изречени на глас... Това като че ли бе последната ѝ мисъл, преди да се унесе в дълбок, непробуден сън, въпреки твърдото „легло“ — единственото, което пещерата можеше да осигури.

Келси отвори очи, когато първите лъчи на изгряващото слънце си пробиха път през гъстата растителност, скриваща отвора на пещерата. Премигна объркана и в следващия момент си даде сметка, че Коул го

няма. Направи опит да се размърда и установи, че мускулите ѝ направо са вдървени.

— О, Божичко! Никога няма да се оправя! — измърмори с нещастен вид и бавно се поизправи. — Коул? — извика колебливо, смятайки, че той е някъде наблизно.

Малко синьо-зелено гущерче, което я гледаше втренчено от близката скала, премигна срещу нея.

— Нахалник! Я стига си зяпал! — скара му се Келси и започна да се облича. Навлече измачканите мръсни дрехи, измъкна се от пещерата и повторно извика: — Коул!

В отговор — мълчание. Смръщила чело, Келси се промъкна през шубрака. Далече долу забеляза пясъчната ивица, ала от Коул нямаше и следа. Усети, че отново кипва. По дяволите, този мъж имаше гадния навик да изчезва сутрин! Така се случи след първата им любовна нощ. Не беше в каютата и когато се събуди след отворотелната морска болест. Ето, че сега отново бе изчезнал. Този път нямаше да му се размине, заключи тя сърдито. Решението ѝ да не задава повече въпроси се отнасяше до миналото му. Обаче ще му се наложи да дава обяснения за действията си в настоящето.

Ядосана, Келси тръгна по посока на стръмния скалист склон, надвиснал над заливчето. В един момент то се откри пред погледа ѝ. Усети, че я обзема паника. Недалеч от брега се поклащаше моторницата, за която Валънтайн спомена вчера. Келси се прокрадна към ръба на скалата и надникна долу. На носа на лодката стоеше мъж, насочил пушка към Коул.

На Келси ѝ се стори, че дъхът ѝ секва. Завладя я отчайваща безпомощност. Разстояние бе твърде голямо, за да предприеме каквото и да било. Вчера Коул изглеждаше толкова уверен в себе си. Как бе допуснал онзи, третият от бандата, да го сгази сам на плажа? Тогава забеляза коженото куфарче, оставено на пясъка пред него. Коул стоеше спокоен, с леко разкрасени крака. Съвсем не приличаше на човек, попаднал в капан. Навярно двамата с Валънтайн бяха планирали предварително как ще се развие всичко. Фактът, че в момента гигантът не присъстваше на сцената, може би означаваше, че му е отредена роля да прикрива Коул.

— Размисли добре! — разнесе се грубият глас на Коул. Келси наостри слух. — Цената е съвсем прилична срещу онова, което ти

предлагам в замяна.

— Как мога да съм сигурен, че не ми пробутваш фалшива стока?
— провикна се мъжът от моторната лодка.

— Естествено, не можеш да си сигурен, докато не слезеш на брега и не прегледаш мострите! — отвърна невъзмутимо Коул.

— Че не е ли по-лесно да те застрелям и тогава да слеза на брега?

— Може и така, но ще ти е трудничко да намериш останала част от „стоката“. Ако питаш мен, не бива да рискуваш. Предлагам ти да сключим честна сделка.

— А Келер и Матсън?

— Боя се, че твоите приятелчета са извън играта. Това опростява нещата, не мислиш ли така? Няма да ти се налага да делиш, когато си получиш възнаграждението.

— Освен с теб!

— Няма да делим. Цената е петдесет бона. Съвсем разумна, предвид стойността на хартийките, които ти предлагам.

— Ти да не мислиш, че се разхождам с петдесет бона в джоба?

— Не бързам, готов съм да те изчакам, докато донесеш мангизите.

— Ами онзи куку, който се развява някъде из острова?

— Спокойно, и той е извън играта.

— А жената?

— С жената аз ще се разправам!

Хладнокръвието, с което Коул изрече тези думи, накара Келси да потръпне. В този момент Коул изглеждаше безмилостен, жесток. Може би, защото наистина бе такъв? Или е бил в миналото си, побърза тя да се поправи, като се оглеждаше неспокойно за Валънтайн.

— Преди да сключвам каквато и да е сделка, трябва да се уверя, че това са истинските документи! — обяви въоръженият.

— Заповядай! В куфарчето има няколко страници. Човек трябва да се застрахова, нали така? — отвърна безгрижно Коул.

— Как да съм сигурен, че мога да ти вярвам?

— Няма как! — повдигна рамене Коул. — Имам стока за продажба и съм донесъл мостри. Искаш ли да ги видиш, или не?

— Добре де, ще слеза да ги видя! — най-после се реши мъжът от лодката. — Отвори куфарчето и отстъпи назад!

Коул послушно изпълни заповедта. Мъжът се прехвърли през борда на моторницата, нагази във водата и тръгна към брега. Забила нокти в дланите си, Келси наблюдаваше като безмълвен зрител сцената, която се разиграваше в подножието на склона. Огледа се отчаяно за Валънтайн. Точно тогава лъчите на изгряващото слънце се отразиха в някакъв метален предмет на не повече от шест-седем метра от нея. В първия момент реши, че Валънтайн използва прикритието на скалата, готов да се притече на помощ, когато сценарият налага. Миг след това обаче забеляза ръка в кожена ръкавица, която държеше пушка. Ръката беше прекалено малка, за да е на Валънтайн. Келси се взираше вцепенена в скалата, зад която се подаде мъжка глава. Легнал по корем върху скалите, мъжът пълзеше към ръба на склона.

Не беше Валънтайн! Непознатият бе твърде дребен и приличаше на плъх. Нито Коул, нито Валънтайн знаеха за съществуването му, реагира мълниеносно мозъкът на Келси.

„ТОЙ Е ТОЛКОВА НАБЛИЗО! ДЕЛЯТ НИ САМО ПЕТ-ШЕСТ МЕТРА!“ — мислеше трескаво тя, опитвайки се да намери някакво решение.

Нямаше абсолютно никаква представа какво са намислили Валънтайн и Коул. Налагаше се да действа сама. Оставаше ѝ едничката надежда приборът да заглуши шума от стъпките ѝ, докато се прокрадваше към непознатия, чието внимание бе изцяло съсредоточено към ставащото на брега. Задачата на непознатия бе да прикрива с оръжие мъжа от лодката, но очевидно Коул и Валънтайн не знаеха за това. Ако двамата опитаха да пипнат онзи долу, този непременно щеше да стреля. Келси си представи как Коул се просва върху пясъка, облян в кръв. За секунда тази мисъл буквално я парализира, ала бързо преодоля вцепенението си. Трябваше да действа!

Използвайки прикритието на огромната канара, Келси се придвижи до ръба ѝ, оттам изпълзя до съседната скала. Сега от непознатия я деляха не повече от четири метра. Тя се сниши и надникна иззад скалата. Въоръженият лежеше по корем, насочил пушка надолу към брега и явно не бе усетил приближаването ѝ.

Дотук добре, а по-нататък? Келси се огледа светкавично за подръчно оръжие. Изборът бе твърде ограничен. На практика се свеждаше до морски камъни с различни форми и големина. Усети, че ѝ

се повдига при мисълта, че може да стовари един от тези камъни върху главата на човек. Време за колебание и угризения обаче нямаше. Всеки момент Валънтайн можеше да се втурне на брега и тогава мъжът, от който я делиха няколко крачки, щеше да стреля.

Келси се пресегна и стисна здраво заоблен камък с големината на два нейни юмука. Притаила дъх, тя се изправи и надникна отново зад скалата. Мъжът лежеше на самия ръб на стръмния скат и се целеше надолу. С всичка сила Келси запрати камъка към олисялото му теме. Разнесе се тъп звук, последван от яростния грохот на пушката. Мъжът инстинктивно бе натиснал спусъка.

Келси понечи да провери наистина ли е извадила от строя човека с пушката, ала едва направи две стъпки, когато отекна втори изстрел. Този път идваше отдолу. Тя се хвърли на земята и запълзя към ръба на склона. Бандитът, когото бе улучила с камъка, лежеше неподвижно. Пушката му беше паднала до него. Келси се добра до края на скалата и погледна към пясъчната ивица, където се разиграваше останалата част от драмата.

Коул бе повалил на колене мъжа от лодката и държеше в ръце неговата пушка, насочена точно към мястото, където тя стоеше в момента. Валънтайн се показва иззад скалите и също насочи нагоре пушката си. Келси скочи на крака и се развика:

— Хей, момчета, не стреляйте! Това съм аз — Келси! Забравихте ли, че съм на ваша страна?

Коул и Валънтайн продължаваха да държат оръжието си насочено към нея и едва тогава тя си даде сметка, че е постъпила като пълна идиотка, като скочи на крака и се развика. Това като нищо можеше да ѝ коства живота. От километър разстояние личеше, че Валънтайн и Коул са от хората, които първо стрелят, а после задават въпроси... Затова въздъхна облекчено, когато двамата на плажа свалиха бавно и — както ѝ се стори — неохотно пушките.

— Келси! По дяволите! Какво търсиш там? Слизай моментално долу! — грубо изкрещя Коул.

— Всичко е наред, Коул! Този тук... е извън строя... — подвикна тя с треперещ глас.

Коул обаче изобщо не я слушаше. Той вече тичаше нагоре по стръмната пътека и след броени секунди спря пред нея. Погледът му се

плъзна за кратко върху проснатия мъж, после се прикова в нея. Очите му святкаха гневно.

— Кой ти разреши да излизаш от пещерата? — подхвана той сърдито. — По дяволите, знаеш ли какво можеше да стане? Можеше сега да си мъртва!

— Ти също! — набра кураж да възрази тя. — Не знаеше, че има още един бандит, нали?

— Не знаех, но това изобщо не оправдава неразумните ти действия! Иде ми да сваля колана и така да ти нашаря сладкото задниче, та цяла седмица да не можеш да седнеш! Господи! Имаш ли представа, че беше на косъм от смъртта?!

— Коул Стоктън! Не ми крещи, защото вината е само твоя! — внезапно кипна Келси, вбесена от неоснователните обвинения. — Ти и вечните ти тайни. Изобщо не счете за необходимо да ми кажеш какво възнамерявате да правите с Валънтайн! Твоята потайност за малко щеше да убие и двама ни!

Келси се обърна рязко, за да не забележи Коул бликналите сълзи, и едва не се препъна в непознатия, когото беше цапардосала с камъка. Коленичи до него и с треперещи пръсти докосна ударената му глава. Раната кървеше.

— Жив е, Келси! — отсече Коул, след като прегледа раната с вещица на лекар. — Не си го убила!

Тя го погледна с безмълвна благодарност. Стори й се, че Коул разбра колко жестока и непоносима за нея бе дори самата мисъл, че можеше да убие някой. Пък бил той даже такава отвратителна гадина като този плъх!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Коул и Келси настигнаха кораба на следващото пристанище, където по програма имаше престой. Келси се колебаеше дали изобщо да продължи екскурзията, ала Коул все пак успя да я придума. Въздъхна с огромно облекчение, когато най-сетне я видя да прекрачва прага на каютата. Беше убеден, че трябва да прекарат заедно поне още няколко дена, за да затвърди позициите, завоювани в Сибола. Съзнаваше, че въпреки промяната в отношението на Келси, бъдещето на връзката им оставаше доста неясно.

Всъщност за първи път, откакто се помнеше, го занимаваше бъдещето. Нещо абсолютно непознато — също като несигурността, която често изпитваше в присъствието на Келси.

Когато Валънтайн им съобщи небрежно, че е уредил да ги закарат с рибарска лодка до пристанището, където беше следващата спирка на кораба, Келси подскочи до небето и възрази разпалено:

— Не можем току-така да се измъкнем! Длъжни сме да останем на разположение на властите, докато случаят се изясни!

— Може би да, но ако се намирахме в Щатите! — успокои я любезно Валънтайн. — Честно казано, тукашните „власти“ едва ли ще проявят особен интерес към нашата версия за „промишлен шпионаж“. Звучи прекалено екзотично.

— Тогава какво обвинение ще предявят към четиримата, които ни нападнаха? — попита тя.

— Официално — предполагам „влизване с взлом в чужда собственост“ — отвърна Валънтайн. Личеше обаче, че не е особено убеден в това.

— А неофициално? — продължи да настоява Келси.

— Неофициално за най-голямо престъпление се счита фактът, че като външни хора са си позволили да досаждат на местен жител.

— Ха! Ти не си ли също външен на този остров?

— Вече не! — ухили се доволно Валънтайн. — Преди няколко години направих услуга на губернатора и оттогава получих официално

статут на „местен жител“.

— Каква услуга? — не се стърпя да попита тя.

Коул реши, че прекалява с въпросите и се намеси:

— Келси, не досаждай! Щом Валънтайн ти казва, че ще се оправи сам, значи е така, повярвай му! Излишно е да влизаме в подробности. Достатъчно неприятности му създаде само за един ден!

— Аз съм му създавала неприятности! — избухна Келси. — Ако не бях аз, можеше сега да не сте живи!

— Има право, Коул! — Валънтайн реши да тушира кавгата, ала очевидно отношението на Коул към Келси го забавляваше.

— Знам, че има право! — изгледа го Коул сърдито. — Обаче все още не е разбрала, че беше на косъм от смъртта.

— Разбрах го и още как! — измърмори Келси.

За щастие, с това въпросите за услугата, оказана от Валънтайн на губернатора, приключиха. На сбогуване Валънтайн обеща на Келси да телеграфира на Гладуин за инцидента.

— Гладуин със сигурност ще съумее да открие кои са „работодателите“ на нашите приятелчета! — увери я той. — Ще си поприказвам с тях, преди да ги предам на властите.

— Ще си поприказваш? — Келси май не беше много убедена.

— Келси, хайде, стига! Лодката ни чака! — благоразумно се намеси пак Коул.

— Коул, все пак трябва да направим нещо... официално!

— Келси, казаха ти вече — това не са ти Щатите! Тук важат други правила. Остави Валънтайн да се оправи сам!

— Сигурен ли си, че всичко ще е наред? — обърна се тя към Валънтайн.

— Разбира се! Не се тревожи за нищо!

— Ще ни се обадиш ли, ако някога решиш да се завърнеш у дома?

— Пратете сватбена покана — непременно ще прескоча! — намигна ухилен Валънтайн.

В първия момент Келси като че ли се сепна, ала побърза да обясни съвсем сериозно, че сватба не се предвижда, което, необяснимо защо, подразни Коул.

— Голям камък хвърли, голяма дума не казвай! — рече Валънтайн с наставнически тон. — Понякога бъдещето ни поднася

какви ли не изненади! Тъй че, вие двамата, внимавайте! Имам предчувствие, че скоро ще се срещнем пак!

Келси целуна по бузата гиганта, после Коул стисна едрата му лапа и каза:

— Значи... Ако имаш нужда от нещо, свиркай!

— Непременно! Същото се отнася и за теб!

Часове по-късно Коул се обличаше за вечеря в каютата си. Душът му подежда страхотно. Макар да не гореше от желание да се издокарва със смокинги и папийонки, чувстваше се удобно в тъмните вечерни дрехи.

Огледа се в огледалото и срещна собствения си мрачен поглед. От доста време се опитваше да реши какво поведение да възприеме спрямо Келси, но не беше сигурен дали е избрал най-верния подход. Пак тази отвратителна несигурност!

Той се обърна рязко кръгом и посегна към смокинга. В едно обаче беше сигурен! Келси ще прекара нощта с него! И никакви оправдания, протести и тъпи женски доводи нямаше да ѝ помогнат да го задържи на разстояние тази вечер.

Коул пое дълбоко дъх и с решителни крачки се запъти към вратата. Миналата нощ Келси се държа чудесно. И най-важното — довери му се. Като начало това би трябвало да го задоволи, си каза Коул, докато изчакваше асансьора. Спечелването на доверието ѝ несъмнено беше първото и най-значително препятствие, което бе преодоляно. Келси обеща да не задава повече въпроси за миналото му. След това му се отдаде без задръжки и резерви. Това би трябвало да му стига — засега... Полека-лека грапавините в отношенията им щяха да се изгладят. Коул бе готов даже на компромиси, давайки ѝ великодушно време постепенно да преустрои живота си. Стига да не се налагаха компромиси с желанието му да спи с Келси, заключи той и почука на вратата на нейната каюта.

Келси откликна веднага. Беше облякла широка ефирна рокля в наситено червено, пристегната в талията със сребрист колан. Елегантните сандали бяха в тон с роклята, а високите им токчета добавяха към ръста ѝ онези сантиметри, които щяха да ѝ бъдат нужни тази вечер. Изобщо тази вечер целият ѝ външен вид бе в унисон с

предстоящите нелеки преговори с Коул. Той бе спечелил войната. За съжаление, единственото, което ѝ оставаше, бе да договори условията на собствената си капитулация.

— Знаеш ли какво мисля? — измърмори Коул, като оглеждаше замислено дълбокото ѝ деколте. — На следващото пристанище трябва да попълним гардероба ти с някои дрешки...

— Дрешки ли? Какво например? — Келси явно не бе очаквала подобно реплика.

— Например два-три сутиена. Никога ли не носиш сутиен?

— Слагам, когато съм на работа! — обясни невъзмутимо тя и тръгна редом с Коул към асансьора. — Не знаех, че си толкова консервативен! — Коул мълчеше, сякаш очакваше продължението на репликата. — Може би очакваш да чуеш нещо от сорта, че консерватизмът ти по отношение на бельото само идва да покаже колко малко те познавам — добави тя усмихната. — Бъди спокоен, Коул, няма да има продължение! Снощи ти казах самата истина — миналото ти не ме интересува!

Коул кимна с глава. Лицето му обаче изглеждаше напрегнато.

— Няма да съжаляваш за това, Келси! Както съм казвал, миналото е без значение! — натърти той.

— Значение има само настоящето — съгласи се тя.

Джун и Джордж Кемдън приветстваха въодушевено появяването им на масата. Естествено, обсипаха ги с въпроси къде са прекарали предния ден. Келси с удоволствие остави отговорите на Коул. Тъй де, нали беше специалист по заобикаляне на неудобните въпроси?

— Много съм ти задължен! — промърмори той кисело, когато след вечеря излязоха на палубата. — Нямах представа, че можеш да си толкова сдържана, когато пожелаеш!

— Защо? Та ти се справи превъзходно! — разсмя се тя. — Много ми хареса версията ти, че сме гостували на твой познат, който живее на съседен остров. Слава богу, че пропусна да уточниш, че се познавате от балетното училище.

— Балетното училище беше твоя измишльотина!

— Вярно! Добре че я спестих на семейство Кемдън.

Приблжиха бордовия парапет. Веселите пламъчета в очите на Келси угаснаха внезапно. Нощта бе топла и красива, изпълнена с

екзотични аромати и тиха музика, долитаща от кабарето. Известно време двамата стояха мълчаливи.

— Когато пътуваш с кораб, имаш чувството, че останалият свят не съществува — наруши мълчанието Келси. — Като че ли житейските проблеми не те засягат...

— Точно затова не исках да се върнеш направо в Сан Хосе — отбеляза Коул. Беше приковал очи в изящния ѝ профил, очертан на лунната светлина. — Нужно ни е малко време насаме, Келси! Без странични дразнителни...

— Нещо като меден месец, без да има сватба...

— Може и така да се каже... Има неща между нас, които трябва да улегнат, скъпа!

— Например? — Келси се помъчи гласът ѝ да прозвучи безгрижно. Чувството за хумор определено не бе най-силната черта на Коул. А твърде често имаше склонност към отвратителна непоносима сериозност.

— Преди всичко трябва да ти кажа, че макар да бях вбесен от неразумната ти постъпка тази сутрин, не мога да не се гордея от начина, по който се справи с четвъртия бандит — започна Коул внимателно. — Действа хладнокръвно и навярно с Валънтайн дължим живота си на теб. Никой, включително и двамата, които снощи заловихме, не знаеха, че има и четвърти въоръжен към групата. Валънтайн ги поразпита и сигурно щеше да изкопчи информация, ако знаеха за това...

— Много мило от твоя страна, че ми благодариш, Коул, но няма смисъл да се връщаме отново и отново към този епизод.

— Знаеш ли, изплаши ме до смърт! — призна той откровено.

— И аз самата бях порядъчно уплашена! — Келси нарочно не го погледна, заета уж със съзерцание на тъмния хоризонт.

— Друг път в такава ситуация изпълнявай каквото съм ти наредил, Келси! — заповяда направо той.

— А често ли ще има подобни ситуации?

— Надявам се да няма! Освен това, съвсем не съм виновен, че се забъркахме в тази каша! Стана заради работата ти!

— Не я харесваш от самото начало, нали така?

— Не! — процеди през зъби Коул. — Готов съм обаче да я приема още известно време...

— Би ли го повторил? — Неочакваното предложение я изненада.

— Не е нужно да повтарям! Чу добре. Готов съм на компромис по отношение на работата ти във „Флекс — Глад“. За момента...

— Какъв компромис? — попита предпазливо Келси.

— От понеделник до петък ще живея в Сан Хосе. Мисля, че ще мога да движа работите си от твоя апартамент. Почивните дни, празниците и отпуските обаче ще прекарваме в моя дом в Кармел. Мисля, че предложението е честно, нали?

— Определено улесняваш нещата — призна съвсем откровено тя. — Тази вечер се бях подготвила за доста по-дълги преговори. — Изпита огромно вътрешно облекчение. Беше прескочила най-сериозното препятствие.

— Значи си доволна? — измери я с поглед Коул.

— Мисля, че нещата ще потръгнат. Благодаря ти, Коул!

— За какво? Че не настоявам да зарежеш работата си? Проумях, че за момента ти е трудно да предприемеш такава стъпка, защото се боиш, че ще загубиш независимостта си. С времето обаче ще разбереш, че не си права. А дотогава — съгласен съм на компромиси...

Тържественият начин, по който Коул изрече тези думи, я развесели. Върху устните ѝ заигра усмивка.

— Много си великодушен!

— Така е, само че не виждам нищо смешно в това!

— Та аз не ти се смея, Коул! — Неочаквано направи крачка към него и докосна нежно бузата му. — Просто изпитвам невероятно облекчение, че работата ми няма да е пречка в отношенията ни.

— Веднъж ти казах — готов съм да ти дам всичко! — рече развълнуван той, хвана ръката ѝ и я притисна към устните си.

— Всичко, което според теб е добро за мен. Има малка разлика — закачи го Келси.

Коул предпочете да пропусне репликата край ушите си.

— Има още нещо, за което се налага да помислим. — Направи пауза и добави: — Възможно е да забременееш...

Келси дръпна ръката си като ужилена. Изглеждаше шокирана и сякаш онемя. Коул почака малко и продължи:

— Не можем да подминаваме този въпрос с нехайство, Келси! Ето, на два пъти се любихме, а аз не взех предпазни мерки. Освен, ако не вземаш хапчета...

— Не, не вземам хапчета... Не се налагаше в последно време...
— замънка тя и се ядоса на себе си. — Поне докато се върнем у дома, ще трябва да разчитам на теб...

— Не се безпокой за това! — увери я Коул. — Друго нещо ме тревожи и трябва да помислим по въпроса. Ако вече си забременяла...

— Не! — отсече Келси.

— Не? Изключваш ли тази възможност?

— Не, не искам сега да мисля дали съм забременяла! — отвърна твърдо тя. — Разбрахме се да не говорим за бъдещето, забрави ли? Изобщо, какво значение имат такива несигурни неща като „бъдещето“? Цитирам втория закон на Стоктън за оцеляването. Първият, естествено, забранява разговорите за миналото. Надявам се да се погрижиш за предпазните мерки, както обеща! — подчерта тя, усмихвайки се лъчезарно, макар да беше сигурна, че очите ѝ не се усмихват.

— Келси! — Не само тонът му, самият Коул бе мрачен.

— Само настоящето, Коул! Защо забравяш? А в момента ужасно ми се иска да потанцувам. Какво ще кажеш?

Келси усети моментно колебание у Коул, ала той не отговори на приканващата ѝ усмивка.

— Келси, не можеш да подминаваш с лекота този въпрос!

— Естествено, че мога! Ти си ми учител, Коул! Хайде, ела да потанцуваме!

— Но, Келси...

— Нали караме нещо като меден месец, Коул? Или искаш да развалиш всичко, като се цупиш и се държиш сериозно през цялото време?

— По дяволите, Келси! Искам да поговорим за това! — избухна Коул.

— Но аз не желая да разговарям за бъдещето, Коул! Толкова е несигурно, нали? Цяла вечер ли възнамеряваш да стърчиш тук?

— Не! — процеди сърдито той. — Всъщност смятам да вляза в бара. Трябва ми по-силно питие...

Доста по-късно, когато Келси прие без възражения предложението на Коул да спи в каютата му и му се отдаде без

задръжки, изгаряща от страст, той си каза, че е постигнал всичко, към което се стремеше. Тогава защо, по дяволите, тази отвратителна несигурност не го напуснаше? Дори когато на следващата сутрин се взираше напрегнато в спокойното щастливо лице на спящата жена до него...

Не го напусна и през деня. Следобед отидоха на басейна. Коул се изтегна на шезлонга, докато Келси плуваше. Изведнъж се улови, че е вперил поглед в очертанията на тънката ѝ талия. Ами ако е бременна? Наистина, от снощи, както обеща, пое грижата да я пази, но ако белята вече е станала?

Тя обаче категорично отказваше да разговарят по въпроса, помисли той ядосан, и в този момент чу гласа на стюарда:

— Госпожица Келси Мърдок! Съобщение за госпожица Келси Мърдок. — Облеченият в бяло младеж приближи към Коул. Келси не го чу, защото се беше потопила под водата.

— Предайте го на мен! Госпожицата е в басейна — нареди Коул със спокоен тон, който обаче не търпеше възражения.

— Разбира се! — охотно се съгласи младежът. — Мислех да го пъкна под вратата на каютата ѝ, но колегата ми каза, че не е намерил госпожицата по телефона, а съобщението било спешно.

— До края на пътуването госпожица Мърдок ще бъде в моята каюта — уведоми го хладно Коул. — Така че, ако има други съобщения за нея, доставяйте ги там.

Както винаги, властният тон, придружен от бакшиша, оказа желаното въздействие. Доволен, стюардът се оттегли, а Коул хвърли едно око към басейна, където Келси продължаваше да плува, и отвори плика. Съобщението, предадено по радиото, беше от Уолт Гладуин и гласеше:

„Келси, обади се незабавно! Какво става? Получих телеграма от Валънтайн. Искам още подробности веднага.
Гладуин“.

Коул прочете повторно съобщението, после най-невъзмутимо смачка листа и го хвърли в близкото кошче. Нямахше да позволи на никой да си пъкна носа в оставащите дни от тази съдбоносна седмица.

Най-малко пък на Уолт Гладуин. Не можеше да му прости, че така безотговорно бе изпратил Келси на рискованата мисия в Сибола.

Келси излезе от басейна. Коул грабна голямата ѝ плажна кърпа и тръгна намръщен към нея.

— Нещо не е наред ли, Коул? — посрещна го с усмивка тя.

— Я се позагърни малко! Всички са те зяпнали заради банския!

— А ти защо смяташ, че твоят не привлича вниманието? Трябва да призная, че черното много ти отива, но ако питаш мен, едва ли точно цветът привлича погледа на онази червенокоса дама! — ухили се нахално Келси.

За свое огромно изумление, Коул почувства, че се изчервява. По дяволите, на неговата възраст така да се излага, изруга наум, усещайки предателското напрежение в слабините.

— Ти си виновна! — измърмори той, като преметна кърпата около бедрата си. — Ако вместо бански не беше сложила на задничето си мокра носна кърпа, нямаше да се излагам сега. Можем да слезем в каютата и да ми помогнеш по въпроса...

— Защо да ходим толкова далече? Няма пречки и тук да ти помогна!

И преди Коул да се усети, Келси го бутна с две ръце и той цопна в басейна.

— Всичко е наред! Реши проблема! — подвижна от водата той, когато забеляза, че тя го наблюдава някак несигурна, че закачката ще му допадне. Келси се разсмя чистосърдечно, което го накара да се почувства много горд.

Тази незначителна случка като че ли даде тон на оставащите дни от пътешествието. Имаше много смях, разходки, ведро настроение през деня и страстни нощи.

Гладуин изпрати още две съобщения, но и двете бяха „прихванати“ навреме, преди да стигнат до Келси. Навярно след завръщането в Калифорния щяха да се наложат малки обяснения, напомняше си Коул понякога, но в крайна сметка това се отнасяше до бъдещето. Нямаше смисъл да позволява то да проваля настоящето.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Краят на идиличната седмица настъпи в момента, когато Келси завъртя ключа и отвори входната врата на апартамента си в Сан Хосе. Телефонът звънеше на пожар.

— О, за бога! — измърмори тя, захвърли пътната си чанта и хукна към апарата.

Коул се появи на прага, натоварен с два куфара. Остана там няколко секунди, като оглеждаше с любопитство интериора в дома на Келси.

— Уолт, здравей! — Келси се намръщи. — Хей, почакай малко! Току-що влизам. Не започвай да ми викаш от вратата! Какво? А, да... Беше вълнуващо! Разказа ли ти всичко Валънтайн? Уолт, той е невероятен! Страшно ми допадна! — Постепенно тя си даде сметка, че Уолт не се обажда за „добре дошла“, и обузда възторга си.

— Чуй ме сега! Да не си посмяла да мръднеш от къщи! Веднага тръгвам. Имам цял куп въпроси, на които държа да получа отговор! — Уолт тресна слушалката и остави Келси да се взира в недоумение в апарата.

— Не знам защо се е напушил толкова... — Келси погледна неуверено към Коул. — Знаех си, че трябваше да разговарям с човек от местните власти! В края на краищата аз представлявам интересите на „Флекс — Глад“...

— Валънтайн също — сви рамене Коул. — При това познава отлично местните порядки. Като външен човек едва ли щеше да се справиш по-добре от него. Харесва ми апартаментът ти, Келси!

Тя премигна, объркана от неочакваната смяна на темата.

— О, така ли? Благодаря... Може би все пак Валънтайн е имал проблеми в Сибола?

— Валънтайн е свикнал да се справя с проблемите! — отсече Коул. — А апартаментът ти наистина ми харесва! Единственият му недостатък е, че не се затваря добре — отбеляза той, като оглеждаше прозорците. — Нужно е да подменим навсякъде ключалките. Тези са

направо за изхвърляне. Всъщност по-добре да се заема с цялата система. Признавам, трябваше да го направя още преди месец.

— Та ти за първи път влизаш в моята квартира! — ядоса се тя. — Как можеше да знаеш преди месец, че ключалките ми не стават за работа?

— Доколкото те познавам, не беше трудно да се сетя! Не си падаш особено по мерките за сигурност.

— Е, признавам, че никога не ми е минавало през ум да вдигам триметрови дувари около дома си! — измърмори тя.

— Имаш предвид оградата около къщата ми в Кармел? Никога не си харесвала дома ми, нали? Винаги намираше претекст да отклониш поканите ми за вечеря. Един-единствен път се осмели да влезеш вътре — когато откри името ми в компютъра на Роджър.

Келси усети, че омеква. За първи път ѝ мина през ума, че вечните ѝ критики към дома на Коул го обиждат. Прекоси стаята и обвини шията му с ръце.

— Боях се да не ме залостиш в твоята „крепост“ и да ме принудиш да прекарам там дните си до края на живота! — помъчи се да обърне нещата на шега.

— Може би страховете ти са били основателни... — отвърна съвсем сериозно Коул и понечи да я целуне.

В този момент навън сърдито изръмжа моторът на някаква кола, после изскърцаха спирачките. Келси неохотно се отдръпна.

— Сигурно е Уолт. Изглежда е дошъл с ферарито.

— А, Келси, пропуснах да ти кажа... — подхвърли небрежно Коул. — За историята, която е поднесена на твоя Уолт...

— Каква „история“? Какво искаш да кажеш? — сепнато попита тя.

— Когато Валънтайн е информирал Гладуин за случилото се в Сибола, му е спестил някои подробности. Версията му е, че е заловил няколко въоръжени лица, докато са тършували в дома му. Разпитал ги е и е стигнал до заключението, че търсят коженото куфарче. Ти си пристигнала на острова, след като суматохата е приключила. Сама, без мен!

— Но защо? — зяпна тя от изненада.

— После ще ти обясня. Имай ми доверие!

Келси изскърца със зъби. Ако още веднъж чуеше тази молба, навярно щеше да се пукне по шевовете! Свъсила чело, отвори входната врата. На прага стоеше Уолт Гладуин. По всичко личеше, че е бесен.

— Крайно време беше да се завърнеш! — подхвана той от вратата. — Защо не се обади? Изпратих ти съобщения да се свържеш с мен! Какво си мислиш, че като караш отпуска, не си служителка в компанията ли? Какво стана в Сибола?

— Влизай, Уолт! — Келси се отдръпна и го пропусна вътре. — И, ако обичаш да ми обясниш за какви съобщения говориш? Не съм получавала никакви съобщения от теб! О, запознайте се, това е Коул Стоктън — добави бързо тя, когато забеляза, че двамата мъже се оглеждаха критично.

Уолт кимна сухо и отново се обърна към Келси.

— Три пъти изпращах телеграми на кораба. Да не говорим, че на два пъти си скъсах нервите, докато вляза във връзка по телефона, но теб все те няма! Май не си прекарвала много време в каютата си! — рече той сърдито и изгледа косо Коул.

— Прав сте, по-голяма част от времето Келси прекарваше в моята каюта — намеси се любезно Коул.

— Коул, моля те, не се меси! Сама ще се оправя! — процеди през зъби Келси.

Ала той подмина репликата ѝ с величествено безразличие и продължи:

— Сметнах, че така ще е по-сигурно за нея. Изобщо не е „здравословно“ една жена да има шеф, готов да я изпрати бог знае къде, само и само да спести някой долар от куриерски услуги! — заключи той ехидно.

— Какво означава това, по дяволите? — попита Гладуин разярен. — Какво знае той за тази история?

— Коул, умолявам те, не се меси! — Беше ужасена от бързината, с която конфликтът ескалираше и нещата се изплъзваха от ръцете ѝ. — Защо не направиш кафе?

— Бурканчето с кафето е до коняка — кимна Уолт към шкафа с превъзходството на човек, очевидно запознат с обстановката в този дом. — Няма начин да не го видиш!

— Спрете моментално! И двамата! — отчаяно извика тя.

— Келси ми разказа, че въоръжени бандити са претърсвали къщата на някакъв си Валънтайн малко преди пристигането ѝ на Сибола — продължи невъзмутимо Коул. — Имала е голям късмет, че не се е забъркала в тази каша. Аз пък не гледам с добро око на човек, който безотговорно изпраща моето момиче с разни рисковани поръчения!

— Това хич не ме засяга, Стоктън! Келси е моя служителка. Мога да я изпращам, когато и където си поискам! А ти кой си, та се месиш в служебните ни отношения?

— Човекът, който прихвана твоите съобщения на кораба — отвърна любезно Коул.

— Какви съобщения? — Келси бе на косъм да изпадне в истерия. — Ще ми обясни ли най-сетне някой какво става? Не съм получавала никакви съобщения, Уолт!

— Сигурно, защото любовникът ти се е погрижил за това! — срязва я безцеремонно Гладуин. — Опитвах да се свържа с теб, за да узная какво точно се е случило на острова. Наясно ли си, че бях длъжен да се обадя във ФБР? След като Валънтайн ми се обади по телефона и съобщи, че нещата станали „рисковани“ — струва ми се точно тази дума употреби — тук настъпи пълна лудница!

— Защо? Какво е станало? — побърза да го отклони от темата за „прихванатите“ съобщения. Нямаше никакво желание да става свидетел на сцени на насилие. Вече познаваше добре опасните наклонности на Коул, така че отговорът на въпроса кой щеше да е потърпевшият в една евентуална схватка между двамата мъже, не будеше съмнение.

— Сега ще чуеш какво е станало! — изръмжа Уолт. — Валънтайн ми подхвърли няколко имена и ме посъветва да се обърна към ФБР. Така и направих. Агентите се изсипаха в компанията като тон тухли. А преди два дни Том Бейли изчезна!

— Бейли? От програмния отдел? Смятат ли от ФБР, че информацията е изтекла именно от него?

— Фактите подсказват точно това. Доколкото успях да скърпя по-пълна картина, изглежда Бейли се е опитвал да продаде материалите на чужда, не особено приятелски настроена държава. Предаването е трябвало да стане преди няколко седмици, но мерките за сигурност, наложени напоследък в компанията, са му попречили.

Явно тогава се е родила идеята куфарчето с документите да бъде отнето при доставянето му в Сибола. Всъщност малко е вероятно Бейли да е организиран сам тази операция. Според агентите личи почеркът на професионалисти. — Уолт прекара пръсти през светлокестенявата си коса и продължи: — Валънтайн ми разказа горедолу какво е станало на острова, но понякога трябва да му вадиш думите с ченгел! Затова исках да се свържа с теб, за да узная подробности...

— Какво точно разказа Валънтайн? — намеси се отново Коул.

— Каза само, че някакви бандити са претърсили дома му. Това изглежда го беше разтревожило повече от всичко.

— Естествено, щом става въпрос за неговия дом! — отбеляза сухо Коул.

— Тези материали струват много повече от целия остров!

— Да, но не и за Валънтайн...

— Виж какво, Стоктън, ще ми направиш ли една услуга? Не се меси, защото нямаш нищо общо с тази работа!

— Така ли? — Коул изглеждаше развеселен, за разлика от Келси, която слушаше напрегнато. — Щом казваш... И какво точно ти разказа Валънтайн?

— След дългите му обяснения как са претърсили къщата му, каза, че са сгрешили с времето...

— Сгрешили? — повтори озадачена Келси.

— Ами да! Ровили са в къщата му, преди да е получил пратката. Заедно с един приятел успели да спипат бандитите, така че, когато си отишла на острова, всичко било приключило благополучно. Което обаче съвсем не означава, че не трябваше да ми докладваш незабавно. Ти си била единственият служител на „Флекс — Глад“, участвал пряко или косвено в събитията. Валънтайн едва ли би могъл да се числи към служителите на компанията.

Келси погледна въпросително към Коул. Погледът му предупреждаваше красноречиво, че това не е най-подходящият момент да оспорва версията на Валънтайн.

— Съжалявам, че не ти се обадох, Уолт! — обърна се към него тя. — Валънтайн обеща да уреди всичко.

— Сигурно го е направил, но ти все пак трябваше да ми се обадиш!

— Доколкото разбирам, от ФБР не изгарят от желание да разговарят с мен. Или пак съм „пропуснала“ някое съобщение? — Тя присви очи и изглежда Коул.

— Валънтайн е казал на представителя на местната полиция, че не би могла да добавиш нищо повече по случая, защото си пристигнала, след като всичко вече било приключило. Предполагам обаче, че все пак ще те разпитат...

— Разбирам... — Не беше сигурна как да продължи, затова предпочете да замълчи.

За сметка на това Коул се разприказва.

— Ако си приключил да я дъвчеш за неща, за които изобщо не е виновна, защо не се измиташ? С Келси бихме искали да разопаковаме багажа и да си починем. Така или иначе, не виждам какво друго може да ти каже!

Думите му изглежда объркаха Гладуин.

— Но аз дори не успях да поприказвам с нея! — смотолеви той.

— Че как? Та ти превърна разговора в монолог!

— Келси, трябва да обсъдим много неща! Ако обичаш, освободи се от твоето приятелче, за да седнем спокойно и да ми докладваш!

— Келси е още в отпуск, ако случайно си забравил! — сръза го веднага Коул. — А ако решите да приказвате, можеш да се обзаложиш, че това ще стане в мое присъствие!

Тя усети, че е крайно време да се намеси решително. Нещата отиваха твърде далече и не беше трудно да се предположи как щеше да завърши тази сцена.

— Уолт, да ти призная чувствам се объркана. Дай ми малко време да дойда на себе си! Какво ще кажеш утре сутринта да разговаряме в твоя кабинет?

Шефът ѝ хвърли поредния яростен поглед към Коул, после очевидно взе мъдрото решение да се оттегли дискретно. Беше повече от ясно, че Коул не възнамерява да отстъпва от правата си на любовник и е готов да ги защитава доста по-безскрупулно, отколкото той можеше да защити правата си на неин работодател.

— Добре, утре в осем в моя кабинет! — отсече Уолт.

— Дадено! — съгласи се веднага Келси и с огромно облекчение побърза да го изпрати до вратата. Затвори я след него и моментално се

обърна към Коул. — Значи си решил да се разпореждаш със съобщенията, които са били за мен?

Той не отговори веднага. Застана до прозореца с гръб към нея и каза:

— Трябваше да го направя!

— Защо?

— Боях се, че ако Гладуин се свърже с теб, ще настоява да се прибереш в Сан Хосе. А на мен ми беше нужно време. Трябваше да бъдем заедно, несмуцавани от нищо и от никого!

— Но, Коул, той е мой работодател!

— Аз пък съм твой любовник!

Тя знаеше, че трябва да протестира, да осъди неговата арогантност, да му даде веднъж завинаги да разбере докъде се простират правата и привилегиите на един любовник. Ала стоеше безмълвна, като се взираше напрегнато в суровите му непроницаеми очи. Стори ѝ се, че забелязва в тях отчаяние, но побърза да отпъди тази мисъл като плод на въображението.

— И като мой любовник смяташ, че си имал право да задържиш съобщенията на Уолт до мен?

— Трябваше ни време, за да бъдем само двамата! — повтори упорито той.

— Но защо?

— За да се опознаем, да положим основата на нашата връзка! Исках, когато слезем от кораба и се върнем към всекидневието, нещата помежду ни да са различни, стабилни... По дяволите, не мога да го обясня добре!

За първи път Келси се замисли защо един мъж, който не вярва в миналото или в бъдещето, полага усилия да изгради някаква по-трайна основа на техния роман. По принцип такива авантюри не се отличават с особена дълбочина на чувствата, приключват лесно и без последствия. Защо този мъж не се задоволяваше с онова, което тя му даваше — очевидно съвсем охотно? Някакво необяснимо напрежение сви стомаха ѝ на топка, когато разсъди върху смисъла на неговите думи. Коул говореше така, сякаш искаше да изгради основата на истинското бъдеще. Не беше сигурна дори дали той го осъзнава. А какво би станало, ако Коул наистина започваше да вярва не само в

бъдещето, но и в любовта? Тази мисъл я накара да потръпне, а горкият ѝ стомах се сви съвсем от напрежение.

— Коул Стоктън, способен си да изкараш човек от кожата! Какво да се прави обаче — злото е сторено — заключи тя с въздишка и седна на дивана. — Голям късмет ще бъде, ако утре не ме изхвърлят от компанията!

— Келси, направих само онова, което трябваше!

— А-ха... — Благоразумно реши да се въздържа от коментар. Пък и не виждаше смисъл да го убеждава. — Никога не си харесвал работата ми, нали?

— А не, защо? — отвърна той с подчертано безразличие. — Ако питаш мен, Гладуин не е по-лош от повечето работодатели...

— Виж ти! Това е нещо ново! И кога реши, че Гладуин не е по-лош от другите работодатели?

— Когато си дадох сметка, че отношенията ви са само служебни. Е, сигурен съм, че той не би отказал и нещо друго, но виждам, че ти не си склонна да му го предложиш. Спокоен съм, защото личи, че не е от мъжете, които ще нахалстват...

— Боже милостиви! Чак сега ли го разбра?

Коул седна на дивана до нея. Изражението му бе сериозно.

— И все пак смятам, че някой трябва да те предпазва от желанието му да се възползва от твоята всеотдайност към работата. И с това ще се заема аз! Гарантирам, че повече няма да те изпраца с разни идиотски куриерски поръчения, нито пък, че ще те кара да висиш в службата през почивните дни. При това положение, спокойно можеш да продължиш да работиш! Няма да ми пречи...

— Какво щастие! Страшно съм ти задължена! — Не можа да му спести ехидното подмятане, макар отлично да съзнаваше, че неговият компромис за работата ѝ означава много. Побърза обаче да мине на друг въпрос, който я вълнуваше. — Кажете, защо Валънтайн е трябвало да съчинява някаква версия за станалото на Сибола, в която ние не участваме?

— Главно заради мен — отвърна Коул и млъкна.

— Добре, но защо е било нужно?

— Валънтайн искаше да ме запази в сянка, защото не изгарям от желание да се забърквам в разни разследвания на ФБР — обясни

спокойно той. После се надигна от дивана и тръгна към кухнята. Келси скочи на крака и го последва.

— Кажи все пак, защо, Коул?

— Защото дори едно случайно разследване ще разрови неща, които предпочитам да останат погребани завинаги — отвърна ѝ, без да я поглежда, докато си наливаше вода от чешмата. — Повярвай ми, така е по-добре!

„Повярвай ми!“ Нима цял живот щеше да се блъска в стената, която бе издигнал около миналото си? Не, побърза да си отговори тя сама. Съвсем не смяташе цял живот да обикаля край стените. Всичко щеше да приключи, когато изживееха краткия роман, към който Коул се стремеше.

— Добре, Коул, вярвам ти! — прошепна тя.

Той остави чашата на масата. Пресече кухнята и я притисна до себе си. В очите му гореше желание.

— Бях прав, че ни беше нужно да останем насаме, нали? Сега е по-различно.

— Да, сега е по-различно... — Зарови пръсти в косата му и поднесе устните си за целувка. Той я целуна с дива страст, която преди седмица би я уплашила. Но сега бе по-различно...

— За съжаление ще трябва да замина за няколко дни в Кармел — съобщи, когато с огромно нежелание се откъсна от устните ѝ. — Имам да довърша някои неотложни работи и да приготвя папките, които ще пренеса в твоя апартамент.

— Знам, Коул, че не е възможно да се преместиш тук веднага. В петък мама и Роджър се връщат от пътешествието. Ще ги взема от летището и ще ги откарам в Кармел.

— А в неделя вечерта ще тръгнем заедно за Сан Хосе! — заключи твърдо Коул.

— Да, така ще направим.

В петък следобед Келси посрещна пътешествениците на летището. Докато пътуваха към Кармел, започна деликатно да им обяснява как стоят нещата с Коул.

— Тази вечер той ще дойде на вечеря... — каза тя след дълго, доста объркано обяснение как и защо Коул я бе придружил по време на

едноседмичното пътешествие по Карибско море.

— А след вечеря ще отидеш у тях, това ли се опитваш да ни кажеш? — подхвърли закачливо Аманда Евънс.

— Струва ми се, че схвана нещата, мамо...

— Кога е сватбата? — попита Роджър.

— Засега не сме обсъждали този въпрос — отвърна спокойно Келси.

— Е, няма никакво значение. Стоктън е мъжко момче и съм сигурен, че никога не би се измъкнал от задълженията си!

Келси го изгледа въпросително. Очарователният ѝ пастрок отвърна с усмивка, но не каза нищо. Каквото и да свързваше двамата мъже, личеше, че между тях няма лоши чувства, а само тайни.

— И двамата изглеждате чудесно! Явно, че Нова Зеландия ви се е отразила добре — отбеляза Келси, която реши да смени темата.

— Прекрасна страна! — откликна възторжено майка ѝ. — С Роджър сме решили догодина отново да я посетим. Нали, скъпи?

— Не е ли по-добре да направим пътуването до Таити, за което си говорихме? Виж само как изглежда Келси след едноседмична екскурзия по море! Направо е неотразима! — Широка усмивка озари лицето му и той погледна с обич към жена си.

— Не мисля, че е от екскурзията! — възрази шеговито Аманда. — Ако питаш мен, дължи се на любовта.

— Между впрочем, какво стана с посещението при твоя ексцентричен гений на Сибола? — сети се Роджър.

— По-добре не питай! Цял роман! — въздъхна Келси, ала разказа от игла до конец какво се беше случило на острова.

Историята изглежда събуди любопитството на Роджър, защото почти от прага обсипа с въпроси Коул, когато той пристигна за вечеря.

— И аз искам да чуя за приключението ви на Сибола! — предупреди Аманда, която се появи от кухнята с поднос в ръка. — Така че, сядай, Коул, и разказвай всичко. Вече чухме версията на Келси.

Коул се намръщи и погледна неодобрително към Келси, но тя му отвърна с най-лъчезарната си усмивка.

— Всичко им разказах, Коул, точно както си беше — поясни тя, взе чаша вино и приседна на дивана до майка си. — Обясних им също,

че Валънтайн е поднесъл случката на Гладуин в малко по-друга светлина...

— Щеше да е по-добре, ако всички се придържахме към версията на Валънтайн. За по-голяма тежест, ако не за друго — натърти Коул.

— Нямам тайни от хората, които обичам! — отвърна спокойно Келси, макар че вътрешно не се чувстваше толкова спокойна.

— Келси не понася тайните — намеси се Аманда. — Понякога направо се побърква от любопитство, ако разбере, че някой се опитва да скрие нещо от нея.

— Май не се отличава много от майка си! — подхвърли Роджър, преди Коул да е успял да отговори. — Все едно, вече знаем всичко, Коул, остава да попълниш някои пропуски в разказа на Келси. Например как се справихте с въоръжените бандити в дома на Валънтайн?

— Там нямаше проблеми. Валънтайн измъкна няколко „фокуса“ от ръкава и готово. На другата сутрин обаче Келси реши да не остане по-назад и да се намеси, въпреки строгите ми инструкции да не мърда от пещерата.

— Не си ми давал никакви инструкции! Когато се събудих, теб те нямаше и аз тръгнах да те търся.

— Мисля, че хората са чули вече твоята история! Ще ми позволиш ли сега аз да я разкажа от моя гледна точка?

— Само че твоята гледна точка е твърде необективна!

— Чуй ги, Аманда! — изкиска се дяволито Роджър. — Още не са женени, а вече спорят!

Келси усети, че се изчервява, и побърза да се изправи на крака.

— Роджър, обясних ти как стоят нещата с брака... А сега ме извинете! Ще видя какво става с агнешкото, докато Коул разказва „своята история“. — Преди да излезе от всекидневната, добави: — А по въпроса за „спора“, държа да те осведомя, че не е първият помежду ни!

Аманда я последва в кухнята.

— Коул като че ли не остана особено доволен, че си ни разказала всичко за случилото се в Сибола — отбеляза тя, докато заливаше агнешките флейки с кайсиева марината.

— Той предпочита да се огражда с тайнственост.

— Да не мислиш, че е единственият? И Роджър си има своите тайни!

— Тайни? Мислиш ли, че е сериозно нещо? — Келси не успя да скрие напрегнатите нотки в гласа си.

— Той си мисли така. Роджър ще се разстрои много, ако научи, че знам за тайната им с Коул...

— И как узна тази тайна? — попита Келси, вперила очи в лицето на майка си.

— Имам чувството, че вече знаеш за какво говоря... А, сигурно Роджър е успял да вкара в компютъра данните за дълга си към Коул!

— Мамо, не съм го шпионирала нарочно! Искях да видя как се оправя с новата програма и съвсем случайно попаднах на този файл. Бях... Бях шокирана! Какво ли не ми мина през ума!

— Аз пък попаднах на папката за този дълг, когато Роджър още нямаше компютър и водех счетоводството му. Естествено, прегледах я!

— Мъжете май са прави да не ни се доверяват! — отбеляза с кисела гримаса Келси.

— Глупости! Изобщо не става въпрос за доверие, особено когато говорим за Коул и Роджър. Може би любопитството ни ги дразни, но дълбоко в себе си те са убедени, че никога няма да ги предадем.

— Но защо тогава...

— Защото искат да ни предпазят, естествено! Както и себе си.

— Мамо, нещо не разбирам...

— Вземи например Роджър. Той крие от мен дълга си към Коул, защото не би понесъл да узная, че в момента финансовото му състояние е поразклатено. Миналата година е изгубил много пари на борсата и е решил да вземе заем от Коул, за да покрие загубите. Можеше да вземе заем и от мен, но е предпочел Коул. Предполагам, че го е направил от гордост.

— Ах, тази ужасна мъжка гордост! — въздъхна Келси.

— Миличка, няма мъж на този свят, лишен от гордост и дори от себелюбие! То е нещо като инстинкт за самосъхранение, наред с чувството за собственост, покровителство и гордост.

— Да, покрай Коул успях да го науча! — Поклати примирено глава. — Характерът на Коул е прекалено властен, обича твърде много да покровителства, а гордостта му граничи с арогантност. На всичко отгоре настоява да му вярвам безрезервно...

— А ти вярваш ли му?

— Колкото и странно и необяснимо да звучи, да!

— Тогава всичко е наред! — усмихна се широко Аманда. Щом вярваш на един мъж, останалото са подробности!

— Мамо, откако си помъдряла толкова? — разсмя се Келси и я прегърна.

— За съжаление мъдростта идва с възрастта. Какво не бих дала да имах този ум на младини! Какво става с флейките? Да не прегорят?

— Готови са.

Вечерята пожъна истински успех, но не само като кулинарно постижение, а преди всичко като атмосфера. Разговорите се въртяха около приключението в Сибола и пътешествието на Роджър и Аманда в Нова Зеландия. Единственото, което понякога смущаваше Келси, бяха честите настойчиви погледи на Коул. Надяваше се останалите да не забележат напрежението ѝ, ала май не се получи. Малко след вечеря майка ѝ отбеляза със съчувствие:

— Изглеждаш доста уморена, мила. Тежка седмица ли имаше?

— Трябваше да сложа в ред купища работи след отпуската. Наложих се да поработя извънредно.

Фактът, че отново използва като оправдание работата, както в онази съдбоносна вечер, когато бе решила да сложи край на връзката с Коул, само увеличи объркването и необяснимото ѝ вътрешно напрежение. Усети се, че хапе леко долната си устна, и веднага престана. Абсурдна ситуация! Нямахше причина за подобна нервност, помъчи се да си внуши сама.

Не след дълго Коул и Келси се сбoguваха с домакините и тръгнаха мълчаливо по тясната алея към опасения с високи зидове дом на Коул. Той набра цифровия код, порталът безшумно се отвори. Поотдръпна се, за да пропусне Келси, която стоеше колебливо, сякаш се боеше да прекрачи прага. Най-сетне го направи. Металната врата щракна глухо зад гърба ѝ и тя се обърна рязко, Коул бе застанал неподвижно до портала и я наблюдаваше.

— В едно си права — зад тези стени действително си като в плен! Невъзможно е да се измъкнеш! — отбеляза той с хладен тон.

— Коул, моля те, не се шегувай! Тези шеги не ми допадат!

— Но това е самата истина, Келси! — Хвана я за ръката и я поведе към входа. — Разбира се, не говоря във физическия смисъл —

можеш да си влизаш и излизаш, когато пожелаеш. Става въпрос за нещо друго — ти си моя и не бих допуснал да си отидеш!

— Отново се обаждат собственическите ти инстинкти! — опита да се пошегува тя, ала усмивката ѝ бе доста неубедителна.

— Преди да те срещна, чувството за собственост ми беше непознато — отбеляза Коул с убийствена сериозност. Отвори входната врата и я поведе към всекидневната. Посочи ѝ безмълвно две плетени кресла до огромния прозорец, който гледаше към океана. После отиде при бара и напълни две чаши с коняк. Подаде ѝ едната чаша, но не седна. Приблужи се до прозореца и остана с гръб към нея. — Келси, много мислих през отминалата седмица. Трябва да обсъдим решението ни да живеем заедно...

Келси усети, че сърцето ѝ се сви, ала намери сили да отговори видимо спокойно:

— Не го приемай като ангажимент, Коул. Ако ти... — Замълча за миг и навлажни с език долната си устна. — Ако си променил решението си... нищо не ни обвързва. Чувствай се свободен!

— Смяташ ли, че съм наистина свободен?

— Няма човек на този свят, Коул, който да те принуди да направиш нещо против волята си!

— Дори и ти?

— Най-малкото аз.

Той отпи от чашата, но не се обърна, а продължи да се взира в нощта. После рече някак тъжно:

— Това показва колко малко разбираш нашите отношения.

Келси потисна страха, който се надигаше в нея. Опита се да го замести с раздразнение и възрази:

— Не знам защо изведнъж решаваеш да ставаш мелодраматичен. Тази роля не ти подхожда, знаеш ли? Ти настояваше да определим точно принципите на отношенията ни. Или вече забрави? Всичко е както искаш ти. Без минало и бъдеще! Само настояще!

— А ако ти кажа, че това вече не ми харесва?

— Свободен си да си тръгнеш, когато пожелаеш, Коул! Нали точно това искаше?

— А ако те помоля да се оженим? — Гласът му беше тих, дори студен.

— Ще отговоря „не“! Длъжна съм да кажа „не“!

„Защото не го желаеш истински“, добави тя мислено.

— Ами ако си бременна?

— Не съм. Много мило от твоя страна, че си се загрижил, но вече знам със сигурност, че не съм бременна! Така че няма за какво да се тревожиш.

— „Много мило от моя страна“! — Коул се обърна с пъргавината на пантера и рязко сложи чашата си върху масата. Крехкият кристал се счупи и конякът се разля. — Господи! Как досега не успя да проумееш какво изпитвам към теб?!

— Коул, не те разбирам... — Инстинктивно бе скочила на крака, сякаш се готвеше да бяга.

— Стига с това „Не разбирам“! Няма да ти позволя да говориш за отношенията ни като за нещо преходно! Ти си моя и ще бъдеш моя още поне петдесет години! Говорим за бъдещето, уважаема, а не за някаква си авантюра, която трае от ден до пладне! Няма да избягаш от мен и от нашето бъдеще, Келси Мърдок! И тази вечер ще те накарам да го проумееш!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Този път Келси не смяташе да бяга. С инстинкта си на ловец Коул го осъзна веднага. Беше достатъчно да се вгледа в очите ѝ, за да го разбере.

— Без друго няма да успееш — каза ѝ с дрезгав глас. — Ще те хвана, преди да стигнеш до вратата...

— Не е нужно да ми го казваш, Коул — отвърна тихо тя. — Видях как действаш, сигурна съм, че никога не бих могла да избягам.

— Ще те отнеса в леглото си и ще останеш там, докато разбереш, че там ти е мястото — и тази нощ, и утре, и всяка следваща нощ!

Келси не отговори нищо, но и не помръдна. Той се приближи съвсем до нея, като се взираше в лицето ѝ. То бе напрегнато, ала не издаваше уплаха.

— Нали не се боиш от мен? — попита я.

— А трябва ли да се страхувам?

— Искам нещо съвсем ново в отношенията ни! — заяви разпалено той. — Това не те ли тревожи?

— И досега винаги е ставало по твоemu, не съм ли права?

— Но ти отстъпваш само след ожесточена битка!

— А ти печелиш всяка битка. — Думите ѝ не прозвучаха като обвинение, а само като констатация на факт. — Постигна всичко, което искаше.

— Келси, никога не съм желал между нас война! — Гласът му бе пропит с болка, лицето му издаваше терзание.

— Защо не? Войната е изкуство и ти го знаеш прекрасно, нали?

Коул усети надигащата се неудържимо паника, която заплашваше да го задуши. Призова на помощ цялата си воля, за да се овладее.

— Какво знаеш за това? — чу собствения си шепот, в който се долавяше и ярост, и безумно отчаяние.

— Много малко, почти нищо... Не се изисква обаче огромна съобразителност, за да се досетя, че някога, в миналото, ти и

Валънтайн сте воювали. Достатъчно бе да наблюдавам действията ви в Сибола...

Келси знаеше за миналото му! Или се досещаше за него.

— И затова не искаш да говорим за бъдещето, нали? — разпалено рече Коул. От съдържаността му не бе останала и следа. — Отказваш да се омъжиш за мен, защото не желаш да свържеш живота си с мъж, чиито ръце са изцапани с кръв!

— Коул, чуй ме...

— Късно е, Келси! — процеди през зъби той и сложи ръцете си на раменете ѝ. — Ще трябва да свикнеш с тези ръце, колкото и да ти е противно! Искам теб, искам и общо бъдеще за нас двамата!

Последното нещо, което Коул очакваше, бе плахата усмивка, която озари лицето ѝ. Келси протегна ръце и обви врата му.

— Можеш да имаш всичко, само ако си готов да дадеш всичко! — промълви тя развълнувано.

Той потръпна и зарови лице в косите ѝ.

— Ще ти дам всичко, на което съм способен!

— Казвал си го много пъти, но не бях сигурна в искреността ти — призна тя. — Струваше ми се, че искаш да си осигуриш любовница, за която да се грижиш.

— Мислех, че това е единственото, което бих могъл да ти предложа. Искях да си моя, желях те отчаяно, ала не знаех как да те задържа. Келси, моля те, стани моя съпруга!

— Ще се омъжа за теб, Коул! — прошепна тя, притиснала лице в рамото му.

Това не бе достатъчно! Още нещо липсваше...

— Защо ще го направиш? — попита колебливо той.

— Защото те обичам, естествено! Може ли да има друга причина?

Ето кое липсваше!

— Обичаш ме? — повтори той неуверено. — Ти ме обичаш, Келси?

— Обичам те, Коул!

— Просто така? — попита той зашеметен. Някак смътно си припомни, че бе задал същия въпрос в Сибола, когато след стълкновение с въоръжените бандити в дома на Валънтайн, Келси му се отдаде без задръжки и без въпроси.

— Просто така — отвърна тя с усмивка, спомняйки си за пещерата.

— Въпреки миналото ми? — Коул трябваше да бъде сигурен.

— Миналото ти не ме интересува, Коул! — Прокара пръсти по устните му. — Каквото и да е било то, останало е зад врата, която вече е затворена. Имам ти доверие и искам вратата да остане завинаги затворена!

— О, Келси! Обичам те!

— Вярвам ти! Ти никога не си ме лъгал!

— Келси... — прошепна той задавено, ала не можа да продължи. Притисна я до себе си с дива страст. После я вдигна на ръце и я понесе към спалнята.

Едва когато легна до нея на широкото легло и потърси треперещ топлите ѝ устни, осъзна, че физическото желание е преплетено в сложен възел с душевния му копнеж.

— Мила моя Келси! Само ти можеш да ми дадеш онова, за което толкова дълго съм копнял! Преди да те срещна, дори не знаех, че ми е нужна любов. Мислех, че притежавам всичко, от което мъж с моето минало би могъл да се нуждае.

— Обичам те, Коул! Обичам те! — Притисната до него, милваше със страст и нежност широките му рамене.

— Кажи го пак! Никога няма да се наситя да го чувам. Господи, обичам те безумно! Знаеш ли, изпаднах в паника, когато каза, че не искаш да разговаряме за бъдещето! Истинска паника, Келси! А това чувство ми е непознато... — Потърси жадно устните ѝ, трескавите му ръце докосваха ненаситно стройното ѝ тяло. — Боже мой! Колко си нежна, съблазнителна! Желая те, скъпа моя!

Любиха се със страст — необузdana, изпепеляваща, всевластна. После дълго, много дълго — цяла вечност, останаха прегърнати и мълчаливи, понесени върху вълните на томителна наслада. Коул пръв наруши тишината, която се стелеше във въздуха като в храм:

— Келси, ще ти разкажа всичко.

— Не, не е нужно, Коул! — Веднага се досети за какво говори той.

— Необходимо е! Не искам между нас да има тайни.

— Запази ги, Коул! — усмихна му се тя. — Не са ми нужни.

— Боиш ли се от тях?

— Не, обаче имаш право да ги запазиш за себе си.

— Тогава ще ти разкажа всичко! — рече той, приковал очи в нейните.

— А после отново ще затворим вратата и ще я оставим затворена завинаги! — промълви тя и докосна нежно лицето му.

Коул пое дълбоко дъх и започна да разказва. За специалната бойна единица, която действала в района на Югоизточна Азия. За легендата, която бе принуден да си създава, когато го изпращали със свръхсекретни задачи, често завършващи с насилие. Веднъж напуснал армията, продължил да изпълнява опасни мисии, за които плащали добре...

— ... Един прекрасен ден си дадох сметка, че не са достатъчни — продължаваше Коул с равен глас. — Искях да се махна, да започна живота си отново. Тогава изчезнах — просто не се завърнах от поредната си мисия. Изглежда това не разтревожи никого. Никой не си направи труда да ме потърси. Отписаха ме като стара ненужна вещ.

— И ти реши да се установиш в Кармел — завърши вместо него Келси.

— Ограждайки се със стени, които ти никога не можа да възприемеш — добави Коул с кисела гримаса.

— Сега обаче ги разбирам...

— Барьерите, които ни разделяха, изчезнаха, нали? Обичам те, Келси!

Това дрезгаво задъхано признание бе чиста, неподправена истина, разтърсваща душата. Щастлива усмивка озари лицето на Келси.

— Барьерите изчезнаха, Коул! Миналото е без значение. Пред нас е бъдещето!

— Като спомена за бъдещето, да не забравим да поканим Валънтайн на сватбата!

— Непременно! Сигурна съм, че ще се отзове, щом му „свирнем“. Мисля, че засега приключихме с миналото и с бъдещето. — Келси се усмихна дяволито. — Не е ли време да се върнем към настоящето?

— С огромно удоволствие! В този момент ме интересува само то!

И устните им се сляха, за да запечатат завинаги тяхната любов...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.